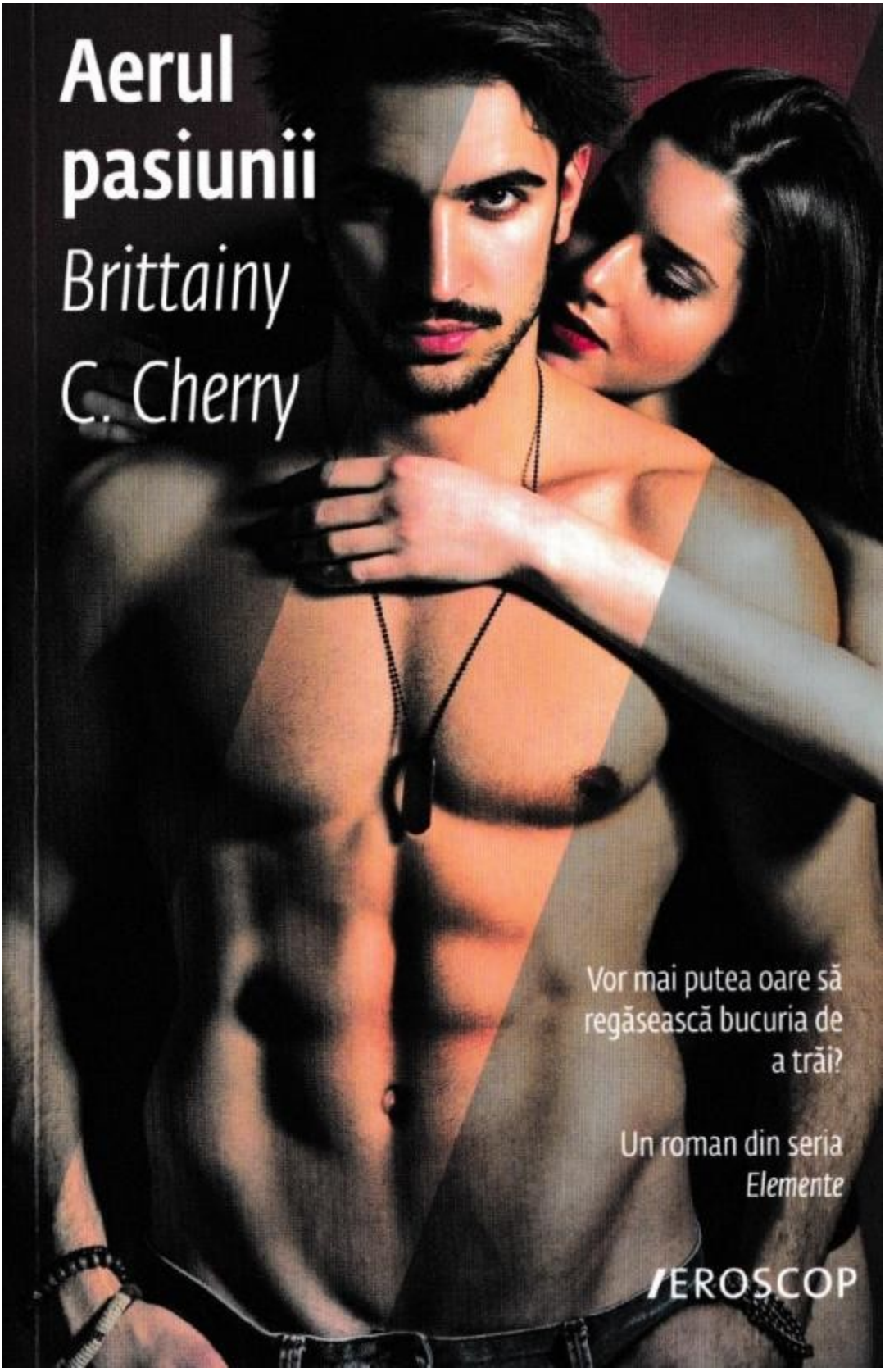
Aerul pasiunii
Brittainy C. Cherry
Vor mai putea oare să regăsească bucuria de a trăi?
Un roman din seria Elemente
EROSCOP

Tuturor penelor albe,
Cu mulţumiri pentru aducerile-aminte.

Prolog
Tristan

2 aprilie 2014

— Ai luat tot? a-ntrebat Jamie din foaierul casei părinţilor mei, rozându-şi unghiile, în timp ce frumoşii ei ochi albaştri de căprioară îmi zâmbeau, amintindu-mi cât de norocos eram s-o ştiu a mea.

M-am dus acolo şi am cuprins-o, trăgându-i trupul ei mic mai aproape, lipindu-i-l de al meu.

— Îhâm. Acum e-acum, păpuşă. Cred că ne-a venit şi nouă rândul.

Şi-a încolăcit mâinile în jurul gâtului meu şi m-a sărutat.

— Sunt atât de mândră de tine.

— De *noi,* am corectat-o eu.

După câţiva ani, cam prea mulţi, de vise şi speranţe, visul meu de a fabrica şi vinde piese de mobilier lucrate manual devenea realitate. Tatăl meu era cel mai bun prieten şi totodată partenerul meu de afaceri, alături de care porneam spre New York ca să vorbim cu nişte oameni de afaceri care se arătaseră foarte interesaţi să ne devină parteneri.

— Fără tine, care m-ai sprijinit, n-aş fi făcut nimic. Asta e şansa noastră să ne-ndeplinim dorinţele.

M-a sărutat încă o dată.

N-am ştiut că o s-ajung să iubesc pe cineva atât de mult.

— Înainte să pleci, cred c-ar trebui să ştii, a sunat învăţătoarea lui Charlie. Iar a făcut prostii la şcoală, ceea ce nu e de mirare având în vedere cât de mult îi seamănă lui taică-său.

Am rânjit.

— Ce-a făcut de data asta?

— Doamna Harper a zis că i-a spus unei fete care făcea mişto de ochelarii lui că speră să se-nece cu o broască râioasă pentru că aşa şi aratăă, ca o broască râioasă. Să se-nece cu o broască râioasă – îţi vine să crezi?!

— Charlie! am strigat înspre camera de zi.

A ieşit cu o carte în mână. Îşi scosese ochelarii, şi eram convins că asta era cauza tuturor mişţourilor de la şcoală.

— Da, tată?

— I-ai spus tu unei fete să se-nece cu o broască râioasă?

— Da, a zis el fără să clipească.

Pentru un puşti de opt ani, părea surprinzător de relaxat în privinţa faptului că părinţii s-ar putea supăra pe el.

— Amice, nu poţi să zici aşa ceva.

— Dar chiar arată ca o nenorocită de broască râioasă, tată! a răspuns el.

A trebuit să întorc capul ca să pot râde în voie.

— Vino şi îmbrăţişează-mă, omule.

M-a strâns tare. Mă îngrozea gândul că vor veni vremuri în care nu va mai fi atât de dornic să-şi îmbrăţişeze bătrânul tată.

— Să le-asculţi pe mama şi pe bunica cât sunt plecat, bine?

— Da, da.

— Şi să-ţi pui înapoi ochelarii cât citeşti.

— De ce?! Sunt stupizi!

M-am aplecat şi i-am dat un bobârnac peste nas.

— Bărbaţii adevăraţi poartă ochelari.

— Dar tu nu porţi ochelari! a scâncit el.

— Da, dar… Ei bine, sunt şi bărbaţi adevăraţi care nu poartă ochelari. Tu ascultă-mă, amice, şi puneţi-i, am zis eu, iar el s-a mai smiorcăit un pic, după care s-a dus să-şi vadă de romanul lui.

În locul jocurilor video, prefera să citească, ceea ce mă bucura nespus. Eram conştient că moştenise dragostea pentru cărţi de la mama sa, care era bibliotecară, însă, în acelaşi timp, îmi plăcea să cred că şi faptul că eu îi citisem încă de pe vremea când era în burta ei a avut un cuvânt de spus.

— Voi ce planuri aveţi azi? am întrebat-o pe Jamie.

— După-amiază mergem la piaţă. Mama ta vrea să ia nişte flori. Şi probabil că o să-i cumpere şi lui Charlie ceva de care n-are nevoie. A, să ştii că Zeus ţi-a ros perechea ta preferată de Nike, aşa că am de gând să-ţi caut una nouă.

— Dumnezeule! A cui a fost ideea să ne luăm câine?

A râs.

— Să ştii că tu eşti vinovatul în cazul ăsta. Eu nici măcar nu mi-am dorit un câine – doar că tu nu poţi să-l refuzi pe Charlie. Tu şi mama ta aveţi atâtea lucruri în comun, a conchis ea, după care m-a sărutat şi a ridicat mânerul valizei. Sa ai o călătorie grozavă! Du-te şi fă ca visele noastre să devină realitate!

Mi-am lăsat buzele să le-atingă pe ale ei şi am zâmbit.

— Când mă-ntorc acasă, o să fac biblioteca pe care ţi-ai dorit-o întotdeauna. Cu rafturi înalte şi tot tacâmul. După care o să fac dragoste cu tine undeva între *Odiseea* şi *Să ucizi o pasăre călătoare.*

Şi-a muşcat buza de jos.

— Promiţi? a-ntrebat.

— Promit.

— Să mă suni după ce aterizează avionul, bine?

Ieşind, am dat din cap că da. Tata era deja în taxi, mă aştepta.

— Hei, Tristan! m-a strigat Jamie în timp ce puneam valiza în portbagajul maşinii.

Charlie era lângă ea.

— Da?

— TE IUBIM! au strigat ei în cor cu mâinile pâlnie la gură.

Am zâmbit şi le-am strigat şi eu înapoi acelaşi lucru.

* * *

În avion, tata n-a făcut decât să vorbească despre marea oportunitate care se deschidea în faţa noastră. Îndată ce-am aterizat în Detroit, unde făceam escală, ne-am pornit amândoi telefoanele ca să verificăm căsuţele poştale şi să le scriem lui Jamie şi mamei că am ajuns cu bine.

După ce s-au aprins, când am văzut că amândoi avem tone de mesaje de la mama, am ştiut că ceva nu era în regulă. Mesajele m-au întors pe dos. În timp ce le citeam, telefonul aproape că mi s-a scurs printre degete.

Mama: A avut loc un accident. Jamie şi Charlie sunt destul de rău.

Mama: Veniţi acasă.

Mama: Grăbiţi-vă!!

Într-o clipită, într-o singură secundă, tot ce ştiam eu despre viaţă s-a schimbat.

Capitolul 1
Elizabeth

3 iulie 2015

În fiecare dimineaţă citeam scrisori de dragoste scrise pentru o altă femeie. Aveam atâtea în comun, de la ochii ciocolatii până la nuanţa de blond a părului. Aveam acelaşi fel de a râde, cuminte, care totuşi devenea mai zgomotos în compania celor dragi. Din colţul drept al gurii începea să zâmbească, şi tot cu stângul se bosumfla. Întocmai cum făceam eu.

Am găsit scrisorile aruncate în tomberon, într-o cutie de tablă în formă de inimă. Sute de scrisori, unele mai lungi, altele mai scurte, unele vesele, iar altele zdrobitor de triste. Datele de pe ele fuseseră scrise cu ani şi ani în urmă, unele dintre ele fiind de dinainte să mă nasc eu pe acest pământ. Unele erau semnate cu iniţialele KB, altele cu HB.

M-am întrebat, oare cum s-ar fi simţit tata dacă ar fi ştiut că mama le-a aruncat pe toate?

Deşi în ultima vreme îmi venea tot mai greu să cred că ea simţise toate câte erau scrise acolo.

Deplină.

Întreagă.

Parte din ceva divin.

În ultima vreme a părut să fie total opusul tuturor acelor lucruri.

Dărâmată.

Incompletă.

Mereu singură.

După ce-a murit tata, mama a ajuns o curvă. S-o pun mai frumos în cuvinte nu prea am cum. N-a fost ceva care să se-ntâmple imediat. Cu toate că domnişoara Jackson, care stătea pe strada noastră, o tocase mărunt de faţă cu oricine avea chef s-o asculte, spunând despre ea că nici pe când trăia tata nu fusese greu de convins să-şi desfacă picioarele, eu ştiam că nu era adevărat. Chiar dacă pe vremea aia nu eram decât un copil, nu reuşisem să uit vreodată felul în care obişnuia să-l petreacă cu privirea. Îl privea în felul în care doar o femeie care are ochi pentru un singur bărbat o poate face. În zorii zilei, când pleca la lucru, ea îi pregătea micul dejun şi prânzul şi i le punea la pachet alături de gustarea dintre mese. Tata s-a plâns dintotdeauna că îi e foame în permanenţă, aşa că mama avea mereu grijă să îi pună în traistă mai mult decât suficient.

Tata era poet şi preda la universitate, care era la o oră

depărtare, aşa că nu e de mirare că-şi lăsau unul celuilalt scrisorele de dragoste. Tata muia cuvintele în cafea. Seara, le dădea drumul să se topească în whisky. Deşi mama nu era la fel de pricepută ca soţul ei, fiecare scrisoare de dragoste stă mărturie că a ştiut cum să se facă înţeleasă.

Dimineţile, din clipa în care tata ieşea pe uşă, mama zâmbea şi îngâna ceva ca pentru ea cât timp strângea prin casă şi mă pregătea pe mine pentru ziua care abia începea. Vorbea despre tata, zicea cât de mult îi lipseşte, şi îi scria scrisori de dragoste până noaptea târziu. Când se-ntorcea acasă, în timp ce el fredona cântecul lor preferat, mama turna pentru amândoi câte un pahar cu vin. El îi săruta încheieturile de fiecare dată când mâinile ei ajungeau suficient de aproape de buzele lui. Râdeau împreună şi chicoteau de parcă ar fi fost doi puştani care se-ndrăgosteau atunci pentru prima oară.

— Tu eşti iubirea mea fără de sfârşit, Kyle Bailey, zicea ea, apropiindu-şi buzele de buzele sale.

— Iar tu eşti iubirea mea fără de sfârşit, Hannah Bailey, îi răspundea tata, rotind-o în braţele lui.

Iubire ca a lor nu găseai nici în basme.

Din cauza asta, cu ani buni în urmă, în acea zi toridă de august în care tata s-a dus, cu el s-a dus şi o parte din mama. Mi-am amintit ce scria într-un roman pe care-l citisem la un moment dat: „Niciun suflet pereche nu părăseşte lumea singur; întotdeauna ia cu el o bucată din cealaltă jumătate a sa”. Nu-mi convenea deloc, dar avea dreptate. Mama nu s-a ridicat din pat luni întregi. Am fost nevoită s-o hrănesc în fiecare zi, să-i dau să bea, sperând pur şi simplu să nu se usuce de supărare. Până să-şi piardă soţul n-o văzusem o dată să plângă. Încercam să nu fiu prea sentimentală în preajma ei, ştiind că asta n-ar fi făcut decât să o întristeze şi mai tare.

Plângeam destul când eram singură.

Când, într-un final, s-a ridicat din pat, câteva săptămâni la rând s-a dus la biserică, unde mă lua cu ea. Ţin minte că aveam doisprezece ani şi că mă simţeam total pierdută în biserică. N-am fost o familie prea bisericoasă până când n-au dat necazurile peste noi. Mă rog, nici escapadele noastre la biserică n-au ţinut prea mult. Mama l-a făcut pe Dumnezeu mincinos, acuzând întreaga comunitate că nu face decât să piardă vremea cu aşa o iluzie şi cu promisiunea deşartă a unui tărâm al făgăduinţei.

Pastorul Reece ne-a rugat să nu mai venim o vreme, să

lăsăm apele să se liniştească niţel.

Nu ştiusem până atunci că oamenilor li se putea interzice să intre într-un lăcaş de cult. Atunci când pastorul zicea, „veniţi, unul câte unul şi toţi laolaltă”, eu îmi închipuiam că se referă mai puţin la prima parte şi mai degrabă la „toţi laolaltă”.

În ultimul timp, mama îşi făcuse o nouă distracţie: alţi bărbaţi, mereu alţii. Cu unii se culca, de alţii se folosea doar cât să-şi plătească facturile, iar pe alţii îi ţinea pe-acolo pentru că se simţea singură şi pentru că ei aduceau oarecum cu tata. Pe unii îi şi striga ca pe el. În seara asta, în faţa căsuţei sale era parcată o maşină bleumarin-închis, cu rame argintii, metalice, strălucitoare. Interiorul era îmbrăcat în piele roşie, de culoarea merelor, şi acolo erau un bărbat cu trabucul în gură şi mama, care îi stătea în poală. Părea că aterizase acolo direct din anii ’6o. Mama chicotea în timp ce el îi şoptea ceva, însă râsul ei era acela rezervat dintotdeauna tatei.

Uşor absent, uşor dogit, uşor trist.

Am aruncat o privire în josul străzii. Domnişoara Jackson era la post, înconjurată de ţaţele ei, arătând cu degetul către mama şi noul ei bărbat de săptămâna asta. Voiam să fiu mai aproape şi să le spun să-şi ţină fleanca, dar ne despărţea mai bine de o străduţă-ntreagă. Chiar şi copiii care băteau mingea pe stradă, pocnind-o cu nişte crose rupte, s-au oprit din ce făceau şi s-au holbat cu ochii cât cepele la mama şi la străin.

Maşini care să coste cât a lui nu ajungeau niciodată să circule pe străzi ca a noastră. Încercasem să o conving pe mama să se mute într-un cartier mai spălat, dar a refuzat. M-am gândit că principalul motiv era acela că ea şi tata cumpăraseră casa împreună.

Poate că încă nu renunţase la el în totalitate.

Bărbatul i-a suflat mamei în faţă un norişor de fum şi au râs amândoi. Ea îşi pusese cea mai bună rochie, una galbenă, care îi lăsa umerii goi şi i se mula pe talia de viespe, în partea de jos venind evazată. Era machiată atât de tare încât faţa ei de femeie la cincizeci de ani arăta mai degrabă a treizeci de ani. Era frumoasă şi fără gletul ăla din obraji, dar filosofia ei era că ceea ce transforma o fată într-o femeie era un strop de fard. Perlele pe care le purta la gât fuseseră ale bunicii Betty. Până atunci nu şi le mai pusese niciodată pentru un străin. Mă întrebam ce-o făcuse să le poarte acum.

Cei doi s-au uitat în direcţia mea, aşa că m-am ascuns după stâlpul verandei, de unde îi urmăream.

— Liz, dacă ai de gând să te-ascunzi, măcar fă-o cum trebuie. Acum haide să-l cunoşti pe noul meu prieten, a strigat mama.

Am ieşit de după stâlp şi m-am dus la ei. Bărbatul a suflat încă un nor de fum, iar mirosul a rătăcit o vreme prin nările mele, timp în care i-am zărit părul grizonant şi ochii de un albastru-închis.

— Richard, ea e fiica mea, Elizabeth. Noi, cunoscuţii, îi spunem Liz.

Richard m-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare într-un fel care m-a făcut să mă simt mai puţin umană. M-a studiat de parcă aş fi fost o păpuşă de porţelan pe care voia s-o vadă cum se sfărâmă sub ochii lui. Am încercat să-mi ascund disconfortul, dar, lăsând ochii în pământ, a dat pe dinafară.

— Ce faci, Liz?

— Elizabeth, l-am corectat eu, tăios, privind în jos. Doar cunoscuţii îmi spun Liz.

— Liz, nu-ţi permit să-i vorbeşti aşa! m-a apostrofat mama, cu ridurile adâncindu-i-se pe frunte.

Ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi ştiut că i se văd ridurile. Muream când o vedeam că, în loc să-mi ţină partea, le lua de fiecare dată apărarea tipilor noi.

— Dă-i pace, Hannah. În fond, are dreptate. E nevoie de timp ca s-apuci să cunoşti pe cineva. Numele de alint trebuie câştigate, nu puse-n braţe de pomană.

Felul în care Richard mă fixa pufăind din trabuc avea ceva necurat. Deşi purtam o pereche de blugi largi şi un tricou simplu, cu câteva numere mai mari, privirea lui mă făcea să mă simt expusă.

— Noi tocmai plecam în oraş să-mbucăm ceva, în caz că vrei să ni te-alături, mi-a propus el.

Am refuzat.

— Emma încă doarme.

Am întors capul către casa în care fetiţa mea aţipise întinsă pe o canapea extensibilă, pe care ea şi cu mine o împărţeam de prea multe nopţi deja, de când ne mutaserăm înapoi la mama.

Mama nu era singura care rămăsese singură, fără dragostea vieţii ei.

Cu puţin noroc, eu n-aveam să sfârşesc ca ea.

Cu puţin noroc, eu aveam să rămân în faza tristă.

Trecuse un an de când Steven nu mai era printre noi. Chiar şi aşa, pe mine mă durea de fiecare dată când trăgeam aer în piept. Eu şi Emma locuiam de fapt şi de drept în Meadows

Creek, Wisconsin, într-o casă care necesita reparaţii şi pe care Steven, Emma şi cu mine o luaserăm şi o transformaserăm într-un cămin. Acolo ne-am îndrăgostit nebuneşte, ne-am certat ca orbii, ne-am îndrăgostit iar, şi tot aşa.

Simpla noastră prezenţă între pereţii săi era suficientă ca să-l însufleţească. După moartea lui Steven, însă, un curent rece a pus stăpânire pe întreg spaţiul.

Ultima oară când fuseserăm împreună, în foaier, el mă ţinea cu o mână pe după talie şi amândoi credeam că fabricăm amintiri care aveau să dureze pentru totdeauna.

Pentru totdeauna a durat însă mult mai puţin decât i-ar plăcea cuiva vreodată să creadă.

În cea mai mare parte a timpului, viaţa îşi văzuse liniştită de cursul ei, dar, cu totul şocant, într-o zi a încetat să mai curgă.

Simţisem că mă sufocă amintirile, tristeţea mă năpădise, aşa că venisem să stau la mama.

Să mă întorc acolo ar fi însemnat să accept cu adevărat faptul că el chiar nu mai era. Trăisem mai bine de un an în lumea asta de închipuiri, prefăcându-mă că el nu făcuse decât să iasă după lapte şi că avea să intre pe uşă în orice moment. În fiecare seară în care mă duceam să mă culc, mă întorceam pe partea stângă şi închideam ochii, prefăcându-mă că lângă mine era Steven.

Acum, însă, Emma mea avea nevoie de mai mult. Emma mea avea nevoie să vadă mai departe de canapelele extensibile, de bărbaţii străini, de vecinii bârfitori care spuneau vorbe care n-ar trebui să ajungă niciodată la urechile unui copil de cinci ani. Şi, de asemenea, avea nevoie de mine, care bâjbâisem în întuneric, fiind doar pe jumătate mama pe care o merita. Poate că dacă voi înfrunta amintirile din vechea noastră casă îmi voi regăsi liniştea.

M-am întors în casă şi m-am dus să văd ce face îngerul meu, care dormea cu pieptul săltând şi coborând într-un ritm perfect. Aveam atâtea în comun, de la gropiţele pe care le făceam în obraji până la nuanţa de blond a părului. Aveam acelaşi fel de a râde, cuminte, şi care totuşi devenea mai zgomotos în compania celor dragi. Din colţul drept al gurii începea să zâmbească, şi tot cu stângul se bosumfla. Întocmai ca mine.

Cu o singură mare diferenţă.

Ea avea ochii lui albaştri.

M-am întins lângă Emma, sărutând-o delicat pe năsuc, apoi

am atentat at la cutia de tablă în formă de inimă şi-am citit o scrisoare de dragoste. Era una pe care o mai citisem şi înainte, dar care mă emoţiona în mod special.

Uneori îmi închipuiam că scrisorile erau de la Steven.

Întotdeauna vărsăm câteva lacrimi.

Capitolul 2
Elizabeth

— Chiar plecăm acasă? a întrebat Emma somnoroasă atunci când, în camera de zi, dimineaţa şi-a făcut loc prin fereastră, scăldându-i faţa dulce în lumina ei.

Am ridicat-o din pat şi am pus-o alături de Bubba–ursuleţul şi camaradul ei preferat – pe cel mai apropiat scaun. Bubba nu era un simplu ursuleţ de pluş, ci unul mumificat. Vedeţi voi, fetiţa mea era puţin ciudată, iar după ce a văzut şi filmul *Hotel Transilvania* – în care apăreau zombi, vampiri şi mumii – şi-a zis că puţin înfricoşătoare şi puţin ciudată fac o combinaţie perfectă.

— Da, plecăm acasă, i-am zâmbit eu în timp ce strângeam canapeaua.

Stătusem trează toată noaptea, făcusem bagajele.

Emma a rânjit cu gura până la urechi, aşa cum obişnuia tatăl ei, şi a strigat de bucurie:

— URA!

După care i-a spus şi lui Bubba că plecăm acasă. *Acasă.*

Cuvânt care m-a împuns un pic în străfundul inimii, dar am continuat să zâmbesc. Mă învăţasem să zâmbesc întotdeauna de faţă cu Emma – pentru că, la rândul ei, Emma se-ntrista de fiecare dată când credea că sunt necăjită. Şi chiar dacă îmi dădea cele mai dulci sărutări de eschimos atunci când mă simţeam rău, nu era nicidecum o grijă pe care trebuia să o poarte.

— Ar trebui să ajungem la timp ca să prindem artificiile de la noi de pe acoperiş. Mai ţii minte cum ne uitam cu tati la artificii de pe acoperiş? Ţii minte, scumpo? am întrebat-o eu.

Ochii i s-au îngustat, de parcă ar fi plonjat adânc în mintea ei, căutând. Ce bine ar fi fost să avem minţile ca nişte bibliorafturi, să putem accesa amintirile preferate în cadrul unui sistem atent organizat oricând am avea chef!

— Nu ţin minte, a zis ea, strângându-l la piept pe Bubba.

Ceea ce-mi frânge inima.

Chiar şi aşa, am zâmbit.

— Ei bine, ce zici tu dacă ne oprim pe drum la un magazin şi cumpărăm nişte Bomb-Pops pe care să le mâncăm pe acoperiş?

— Şi nişte Cheeto Puffs pentru Bubba!

— Sigur că da!

Emma a zâmbit şi a ţipat încă o dată de bucurie. De data asta i-am zâmbit şi eu din toată inima.

O iubeam mai mult decât avea să înţeleagă ea vreodată.

Dacă n-ar fi fost ea, m-aş fi lăsat cu totul pradă suferinţei. Emma mi-a salvat sufletul.

* * *

Nu mi-am luat rămas-bun de la mama, pentru că ea nu s-a mai întors acasă după cina în oraş cu Casanova. La început, când abia veniserăm şi se-ntâmpla ca ea să nu se mai întoarcă, o sunam în disperare, făcându-mi mii de griji, însă mai mereu ţipa la mine, spunându-mi că e o femeie în toată firea care face lucruri de femeie în toată firea.

Aşadar, i-am lăsat un bilet.

Plecăm acasă.
Te iubim.
Pe curând.
— E&E

Am condus ore întregi. La mine-n rablă, coloana sonoră a desenului animat *Frozen* a rulat într-atât de mult încât aş fi preferat să-mi tund genele una câte una, cu o lamă de ras. Emma reuşea cumva să asculte acelaşi cântec de un milion de ori şi, de fiecare dată, să-l pună pe alte versuri. Să fiu sinceră, versiunea ei mi se părea întotdeauna mai bună.

După ce-a adormit, *Frozen* s-a dus şi el la somn cu ea, lăsând în maşină o tăcere deplină. Am întins mâna către scaunul din dreapta, cu palma în sus, aşteptând o mână care să-şi treacă degetele printre ale mele şi să strângă pumnul, dar atingerea nu s-a produs niciodată.

Sunt bine, mi-am spus în sinea mea, repetând la nesfârşit. *Sunt aşa de bine.*

Într-o bună zi, o să fie adevărat.

Într-o bună zi, chiar o sa fiu bine.

Când am intrat pe autostrada I-64, am simţit că mi se pune un nod în gât. Mi-aş fi dorit s-o iau pe drumuri lăturalnice până în Meadows Creek, însă acesta era unicul mod de a intra în oraş. Traficul era destul de aglomerat pentru o zi de sărbătoare, dar asfaltul turnat recent în locul vechiului drum plin de crăpături îndulcea experienţa călătoriei. Mi-am amintit cum stăteam şi mă uitam la ştiri, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Accident în lanţ pe I-64!
Haos!
Catastrofă!

Răniţi!
Morţi!

Steven.

O gură de aer.

Am condus mai departe. Tentativa de evadare a lacrimilor a eşuat. Am reuşit să-mi induc o stare de amorţeală, pentru că, dacă nu eram amorţită, începeam să simt totul. Şi dacă simţeam totul, mă prăbuşeam. Şi nu aveam voie să mă prăbuşesc. Uitându-mă la copilaşul meu în oglinda retrovizoare, am văzut micul meu rezervor de tărie. Am trecut şi de autostradă şi am luat încă o gură de aer. Aşa avansam în fiecare zi, o gură de aer, apoi încă una. Nu puteam să gândesc mai departe, m-aş fi sufocat respirând.

Pe o bucată albă de lemn şlefuit era un semn pe care scria „Bine aţi venit în Meadows Creek”.

Emma se trezise şi acum se uita pe geam.

— Mamă?

— Da, puiule?

— Crezi că tata o să ştie că ne-am mutat? Crezi că o să ştie unde să lase penele?

După moartea lui Steven, când ne-am dus să stăm cu mama, în curtea din faţă am găsit împrăştiate nişte pene albe de pasăre. Când Emma a întrebat ce-i cu ele, mama a zis că erau mici semne de la îngeri, care ne dădeau de înţeles că erau întotdeauna în preajmă, veghind asupra noastră.

Emmei i s-a părut încântător, şi oriunde vedea o pană, înălţa capul spre cer şi şoptea zâmbind:

— Şi eu te iubesc, tati.

După care fotografia pana şi o adăuga colecţiei sale de poze intitulate „Tati şi cu mine”.

— Sunt sigură că o să ştie unde ne găseşte, scumpo.

— Da, a fost ea de acord. Da, o să ştie unde ne găseşte.

Copacii erau mai verzi decât mi-i aminteam eu, iar magazinaşele din centrul Meadows Creek, decorate cu roşu, alb şi albastru, erau gata de sărbătoare. Totul era atât de familiar şi totuşi atât de străin în acelaşi timp. Steagul Americii flutura în bătaia vântului. Dedesubt, doamna Frederick planta în ghiveci trandafiri în culori patriotice. A făcut un pas în spate, pentru a-şi admira casa, şi întreaga ei fiinţă a vibrat de mândrie.

Am rămas blocate la singurul semafor din oraş timp de zece minute. Aşteptarea părea să nu aibă niciun sens, însă îmi

oferea un răgaz să observ toate lucrurile care îmi aminteau de Steven. De noi. Îndată ce s-a făcut verde, mi-am apăsat piciorul pe pedala de acceleraţie. Nu-mi doream decât să ajung acasă şi să pot ignora umbrele trecutului. Când am pornit de pe loc, am văzut cu coada ochiului un câine năvălind înspre maşină. Am călcat instantaneu frâna, însă rabla mea antică şi de demult a sughiţat şi a ezitat să se oprească. Când, într-un sfârşit, a reuşit s-o facă, un scâncet mi-a spart urechile.

Inima mi s-a oprit în gât, împiedicându-mă să mai respir. Am tras pe dreapta. Emma a întrebat ce se petrece, dar n-aveam timp să-i răspund. Am deschis portiera şi-am sărit să văd ce s-a întâmplat cu bietul câine. Înspre mine, tot în fugă, a venit un bărbat. M-a ţintuit cu privirea, forţându-mă, aş zice, să privesc adânc în ochii săi gri-albăstrui, intenşi şi tulburaţi. Majoritatea ochilor albaştri păreau călduroşi şi primitori. Nu şi ai săi. Ai săi erau tăioşi, ca şi postura sa. Tainici, ca de gheaţă. Deşi irişii îi erau mărginiţi la exterior de nuanţe albăstrii, fâşiile argintii sau chiar negre care-i completau dădeau privirii sale o notă voalată. Ochii săi erau asemănători umbrelor care învăluiau cerul, anunţând o furtună cu descărcări electrice.

Mi-erau atât de cunoscuţi ochii ăia. Îl ştiam? Puteam să jur că mai văzusem undeva privirea aceea. Când s-a uitat în direcţia câinelui nemişcat despre care credeam că-i aparţine, chipul i-a căpătat o expresie terifiată, lividă. În jurul gâtului avea nişte căşti uriaşe, care îi ieşeau din buzunarul de la spate al pantalonilor.

Era îmbrăcat ca pentru sport. Tricoul alb, cu mânecă lungă, îi înfăşura braţele musculoase, şortul negru îi dezvăluia picioarele bine făcute, iar fruntea îi era acoperită de broboane de transpiraţie. Am presupus că îşi scosese câinele la o alergare şi că scăpase lesa din mână, însă bărbatul era desculţ.

De ce era desculţ?

Asta nu conta. Câinele era în regulă?

Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

— Îmi pare rău, n-am văzut… am început eu să vorbesc, însă el s-a-ncruntat grozav la auzul cuvintelor mele, ca şi când l-ar fi ofensat.

— Ce naiba?! Îţi baţi joc de mine sau ce mama naibii?! a ţipat el, făcându-mă să tresalt.

A luat câinele în braţe, legănându-l de parcă ar fi fost propriul său copil. A rămas în picioare. Am rămas şi eu în

picioare. S-a uitat de jur împrejur. La fel am făcut şi eu.

— Haide să te duc cu el la veterinar, am zis eu începând să tremur la vederea câinelui, care era cuprins de spasme în braţele străinului.

Ştiam că tonul pe care-mi vorbise ar fi trebuit să mă scoată din sărite, însă atunci când cineva era în stare de şoc, nu prea aveai cum să-l învinuieşti pentru felul în care se comporta.

— Te rog, am implorat eu. E prea departe să mergi pe jos.

A dat din cap o dată, doar o dată, apoi a deschis portiera şi s-a aşezat pe scaunul din dreapta, cu câinele în braţe, trăgând portiera în urma sa.

Am sărit în maşină şi-am luat-o din loc.

— Ce se petrece? a întrebat Emma.

— Mergem un pic cu căţelul să-l vadă un doctor, scumpo. Totul e-n regulă.

Speram din tot sufletul că nu o minţeam.

Ne-a luat douăzeci de minute să ajungem la cel mai apropiat cabinet veterinar cu program non-stop, şi nici drumul în sine n-a decurs întocmai cum mi-am închipuit eu.

— Fă stânga pe Cobbler Street, a ordonat el.

— Pe Harper Avenue o să ajungem mai repede, l-am contrazis eu, la care el a mârâit, lăsând să se vadă că e mai mult decât enervat.

— Habar n-ai ce naiba vorbeşti – ia-o pe Cobbler!

Am tras aer în piept.

— Ştiu să conduc.

— Oare? Eu cred că tocmai din cauza asta suntem aici.

Atâtica a lipsit să-l dau pe nesimţit jos din maşină. Scâncetul câinelui a fost singurul motiv pentru care n-am făcut-o.

— Mi-am cerut scuze.

— Câinele n-are ce face cu ele.

Măgarule!

— Următoarea la dreapta e Cobbler, a zis el.

— Următoarea e Harper, următoarea la dreapta.

— N-o lua pe Harper.

O, ba da! O s-o iau fix pe Harper, doar ca să îl enervez la culme pe tipul ăsta. Cine se crede?

Am făcut dreapta pe Harper.

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai luat-o pe Harper, a mormăit el.

Reacţia lui m-a făcut să zâmbesc, dar doar până când am văzut semnele care indicau că drumul era închis pentru

reparaţii.

— Tu mereu eşti aşa de ignorantă?

— Tu mereu... mereu... mereu... am început eu să mă bâlbâi, pentru că, spre deosebire de unii, eu nu mă pricepeam atât de bine sa ma cert cu oamenii.

De fapt, nu mă pricepeam mai deloc. În mod normal, sfârşeam prin a plânge ca un copil, asta pentru că mie nu-mi veneau niciodată în minte cuvintele cu viteza cu care se desfăşura cearta. Eram mai degrabă genul ăla de ciudată care se gândea la cele mai bune replici trei zile după ce disputa se încheiase.

— Tu mereu... mereu... mmm...

— Mereu ce? Spune odată! Cu cuvintele tale! a ordonat el.

Am sucit de volan, schimbând direcţia de mers cu 180 de grade şi îndreptându-mă spre Cobbler Street.

— Tu mereu eşti ca...

— Haide, Sherlock, poţi s-o faci! a zis el batjocoritor.

— O PULĂ! am ţipat eu, intrând pe Cobbler.

În maşină s-a făcut linişte. Am simţit cum încep să-mi ardă obrajii. Am strâns mai tare de volan.

Când am oprit maşina pe alee, el a deschis portiera şi, fără să-mi adreseze vreun cuvânt, a ridicat câinele şi a zbughit-o cu el la Urgenţe. M-am întrebat dacă din punctul ăsta trebuia să ne vedem fiecare de treaba noastră, dar am ştiut că n-aş fi putut să mă liniştesc până nu aflam dacă totul e bine cu câinele.

— Mami? a întrebat Emma.

— Da, puiule?

— Ce e o pulă?

Eşecul cu numărul cinci sute optzeci şi doi pe ordinea de zi a sarcinii de a fi părinte.

— Nimic, pui. Am zis bulă. O bulă e un balon.

— Păi şi tu l-ai făcut pe nenea balon?

— Îhâm. Un balon mare.

— O să moară căţeluşul lui? m-a întrebat ea.

Chiar sper să nu.

După ce-am dres-o cu Emma, ne-am dus amândouă în sala de primire a urgenţelor. Străinul dădea cu pumnii în biroul de la recepţie. I se mişcau buzele, dar nu-nţelegeam o iotă din ce zicea.

Recepţionera părea să se simtă din ce în ce mai stânjenită.

— Domnule, nu spun decât că mai întâi trebuie să completaţi

formularul şi să faceţi dovada că deţineţi o carte de credit care are acoperire, altfel nu putem să trecem la pasul următor şi să vedem ce a păţit câinele dumneavoastră. În plus, nu aveţi voie să intraţi în clinică fără pantofi în picioare. Şi să ştiţi că atitudinea dumneavoastră nu ajută cu nimic.

Străinul a lovit din nou cu pumnii în birou înainte să înceapă să se plimbe înainte şi înapoi, trecându-şi mâna prin coama neagră. Respira greu şi inegal, iar pieptul îi sălta şi cobora destul de vizibil.

— Ţi se pare că am ieşit cu cardurile după mine? Ieşisem la alergat, cretino! Dacă tu n-ai de gând să faci nimic, cheamă pe cineva mai competent!

Femeia a tresărit la auzul cuvintelor lui pline de furie, ca şi mine, de altfel.

— Sunt cu mine, am zis eu, îndreptându-mă către recepţioneră.

Eram cu Emma de mână, care, la rândul ei, îl ţinea pe Bubba.

Am scos portofelul din geantă şi i-am întins femeii cardul meu de credit.

— Sunteţi sigură că sunteţi cu *dumnealui*? a întrebat ea, aproape jignitor, de parcă străinul era cineva care ar fi meritat să fie singur.

Nimeni nu merită să fie singur.

M-am uitat la el. În ochii lui se citea acum, pe lângă furia care nu se evaporase, o undă de perplexitate. Voiam să-mi întorc privirea de la el, însă tristeţea ochilor mi se părea mult prea familiară.

— Da, am aprobat. Sunt cu el.

Femeia a continuat să ezite, moment în care am întrebat-o:

— E vreo problemă?

— Nu, nu. O să vă rog doar să completaţi formularul acesta.

I-am smuls planşeta din mână şi m-am îndreptat către sala de aşteptare.

Televizorul atârnat de perete era pe Animal Planet, iar în colţul opus era un trenuleţ de jucărie cu şine pe care Emma şi Bubba l-au luat rapid în primire. Străinul se holba în continuare la mine în felul lui dur şi distant.

— Am nevoie de câteva informaţii, am zis.

S-a apropiat încet şi s-a aşezat lângă mine, lăsându-şi mâinile sa-i cadă în poală.

— Cum îl cheamă? Pe câine, vreau să zic.

A deschis gura şi a rămas o secundă aşa:

— Zeus.

Am zâmbit la auzul numelui. Ce nume perfect pentru un golden retriever grăsan!

— Şi pe tine?

— Tristan Cole.

După ce-am terminat cu hârţoagele, i le-am întins înapoi recepţionerei.

— Treceţi orice-ar avea nevoie Zeus în contul meu.

— Sunteţi sigură?

— Absolut.

— Ştiţi, s-ar putea aduna, m-a avertizat ea.

— Atunci adunaţi.

M-am aşezat înapoi lângă Tristan, care a început să bată darabana pe şort. Era agitat, întreg corpul lui trăda asta. Când l-am privit, m-a fixat la fel de confuz cum o făcuse încă de când ni se întâlniseră drumurile.

Buzele lui au început să mormăie ceva în timp ce degetele i se frecau unele de celelalte cu repeziciune. Apoi şi-a pus căştile pe urechi şi a pornit casetofonul.

Din când în când, Emma venea la mine şi mă întreba când plecăm acasă, iar eu îi spuneam de fiecare dată că mai durează puţin. Întorcându-se la trenuleţ, se holba la Tristan, înregistrându-i toate trăsăturile.

— Hei, domnule.

El a ignorat-o. Ea a dus mâinile la gură.

— Hei, domnule! a zis ea, ridicând vocea de data asta.

A fost de-ajuns un an petrecut cu mama pentru ca versiunea mea mai mică să se transforme într-un monstru obraznic.

— Hei, domnule! Cu tine vorbesc! a zis ea, bătând din picioare.

Străinul s-a uitat la ea.

— Eşti o BULĂ mare, grasă şi băloasă!

O, Doamne, Dumnezeule!

N-ar fi trebuit să am dreptul să fiu părinte. Eram de-a dreptul varză la capitolul ăsta.

M-am ridicat s-o cert, însă pentru o fracţiune de secundă am văzut un mic zâmbet în spatele bărbii dese a lui Tristan. Era aproape inexistent, dar pot să jur că am văzut cum i se îndoaie buza de jos. Emma reuşea să facă şi cele mai negre suflete să zâmbească; eu eram dovada vie a acestui fapt.

După treizeci de minute, veterinarul a ieşit şi ne-a anunţat că

Zeus avea să fie în regulă – câteva zgârieturi şi o lăbuţă ruptă. I-am mulţumit, iar când s-a îndepărtat, Tristan şi-a desfăcut braţele şi s-a ridicat. Tremura din toate încheieturile. Măgarul plin de nervi se evaporase cât ai zice peşte. În locul lui, se instalase disperarea. Copleşit de emoţii, a început să plângă incontrolabil, cu lacrimi amare, brut şi dureros. Curând m-am trezit şi eu că bocesc, şi aş fi putut să jur că o parte din inima mea s-a frânt la unison cu a lui.

— Hei, Bulă! Bulă! Bulă, nu plânge, a zis Emma, mângâindu-l pe Tristan pe tricou. E-n regulă.

— E-n regulă, am zis şi eu, repetând cuvintele fetiţei mele dragi şi punând o mână în semn de susţinere pe umărul lui.

— Zeus e-n regulă. E bine. Şi tu eşti bine.

S-a întors spre mine şi a dat din cap ca şi când m-ar fi crezut oarecum. A tras adânc aer în piept de câteva ori, apoi şi-a acoperit ochii cu mâinile, dând din cap înainte şi înapoi. Încerca să-şi ascundă jena cum ştia el mai bine. Ruşinea.

Şi-a dres glasul, apoi s-a tras de lângă mine. Am stat departe unul de celălalt până când s-a întors veterinarul şi ni l-a adus pe Zeus, care era gata de plecare. Tristan şi-a luat câinele în braţe, care, deşi obosit, a reuşit totuşi să dea din coadă şi să-şi pupe stăpânul în bot. Tristan a zâmbit – de data asta a fost aproape imposibil să-l ratez. Un zâmbet mare, eliberator. Dacă dragostea ar fi fost o clipă, aceasta ar fi fost dragostea.

Nu m-am băgat peste ei. Emma m-a luat de mână şi i-am urmat pe Tristan şi Zeus afară din spital la câţiva paşi în urmă.

Tristan a luat-o înainte cu Zeus în braţe, fără să-i pese dacă aş fi sau nu dispusă să-i duc înapoi tot cu maşina. Am dat să-l opresc, dar n-aveam niciun motiv să-l fac să se-ntoarcă. Am urcat-o pe Emma, i-am pus centura şi am închis portiera. Era să-mi stea inima când l-am' văzut pe Tristan la câţiva centimetri de mine. Privirile ni s-au intersectat, iar ochii mei pur şi simplu nu se mai puteau desprinde de ai lui. Ritmul respiraţiei mi s-a accelerat – încercam să-mi amintesc când stătusem ultima oară atât de aproape de un bărbat.

S-a dat mai aproape.

Eu am rămas pe loc.

A tras aer în piept.

Am tras şi eu aer în piept.

O singură gură de aer.

Atât am putut.

Distanţa la care ne găseam dintr-odată mi-a căscat un gol în

stomac. Eram deja pregătită să zic „cu plăcere” pentru „mulţumescul” pe care eram sigură c-o să mi-l spună, însă el mi-a scuipat printre dinţi:

— Învaţă dracului să conduci o maşină!

Nu tu „mulţumesc că ai plătit pentru tot”, nu tu „mulţumesc că m-ai adus până aici”, nu. „Învaţă dracului să conduci o maşină!”

Ei bine, dacă aşa stă treaba:

— Cu plăcere, Bulă! am şoptit eu în bătaia vântului care îmi mângâia pielea zgribulită.

Capitolul 3
Elizabeth

— Măi, dar v-a luat ceva să ajungeţi aici! a spus Kathy zâmbind şi a ieşit din casă pe uşa din faţă.

Habar n-aveam că ea şi cu Lincoln aveau să ne întâmpine acasă, dar era perfect normal. Nu ne mai văzuseră atâta amar de timp, deşi locuiau la cinci minute distanţă.

— Buni! a strigat Emma.

După ce i-am desfăcut centura, a zbughit-o din maşină la bunica ei, mai fericită ca niciodată. Kathy a aşteptat-o cu braţele deschise şi a ridicat-o la piept.

— Ne-am întors acasă, buni!

— Ştiu! Ne bucurăm foarte mult să auzim asta, a zis Kathy, umplând-o pe Emma de sărutări.

— Unde-i tataia? a întrebat ea, referindu-se la Lincoln, bunicul ei.

— Pe mine mă căutai? a zis Lincoln, ieşind din casă.

Avea şaizeci şi cinci de ani, dar arăta mult mai tânăr decât era. Kathy şi Lincoln probabil că n-aveau să îmbătrânească cu adevărat niciodată – în pieptul lor băteau cele mai tinere inimi din lume şi făceau mai multă mişcare decât majoritatea celor de vârsta mea. La un moment dat chiar am ieşit cu Kathy să alergăm. Am crezut că mor acolo, dar Kathy a zis că n-am parcurs decât un sfert din traseu – asta după jumătate de oră.

Lincoln a luat-o pe Emma din braţele soţiei sale şi a început s-o arunce în sus.

— Măi, măi, măi! Pe cine avem noi aici?

— Eu sunt, tataie! Emma!

— Emma? Nu se poate! Tu eşti prea mare ca să fii Emma mea cea micuţă!

Emma dădea din cap că nu-i adevărat:

— Ba eu sunt, tataie!

— Ei bine, dacă-i aşa, dovedeşte-o! Emma mea cea micuţă îmi dădea mereu nişte sărutări speciale. Tu ştii să mi le dai?

Emma s-a apropiat şi şi-a frecat năsucul de fiecare dintre obrajii lui Lincoln înainte să-i ofere practic un pupic de eschimos.

— Doamne Dumnezeule, chiar eşti tu! Păi atunci, ce mai aşteptăm? Am pus deoparte nişte acadele roşii, albe şi albastre pentru tine. Hai să intrăm!

Lincoln s-a întors către mine şi mi-a făcut cu ochiul în semn de bun venit, apoi au luat-o amândoi în grabă spre casă. Eu m-am oprit o clipă să arunc o privire în jur.

Iarba era înaltă şi plină de buruieni şi de păpădii *în care să-ţi*

pui dorinţe, aşa cum îi plăcea Emmei să spună. Gardul pe care începuserăm să-l ridicăm era terminat doar pe jumătate – o sarcină pe care Steven n-a mai apucat s-o ducă la bun sfârşit. Plănuiserăm să îngrădim proprietatea ca nu cumva Emma să ajungă prea aproape de stradă sau să se piardă în pădurea imensă care se întindea în spatele curţii noastre.

Scândurile albe rămase nefolosite erau puse una peste alta în lateral, lipite de casă, aşteptând pe cineva care să ducă treaba la bun sfârşit. Am aruncat o privire spre curtea din spate. Dincolo de gardul ridicat pe jumătate erau doar copacii. Mai departe, hectare întregi de teren împădurit. O parte din mine dădea să o ia la goană, să se piardă printre copacii ăia şi să rămână acolo cu orele.

Kathy s-a apropiat şi m-a cuprins, îmbrăţişându-mă strâns. M-am prăbuşit în braţele ei, strângând-o la rândul meu cu putere.

— Mai poţi? m-a întrebat ea.

— Trebuie să pot.

— Pentru Emma?

— Pentru Emma.

Kathy m-a strâns la piept încă o dată înainte să-mi dea drumul din îmbrăţişare.

— Au crescut balauri în curtea asta. N-a mai venit nimeni de când...

Cuvintele au părăsit-o odată cu zâmbetul.

— Lincoln a zis că are să vadă el de toate.

— A, nu. Nu trebuie. Serios, mă descurc singură.

— Liz...

— Vorbesc serios, Kathy. Vreau să fac totul să fie ca înainte. Chiar vreau.

— Bine, dacă zici tu. Măcar nu-i cea mai paradită curte din cartier, a glumit ea, arătând cu capul către cea a vecinilor.

— Da’ ce, e locuită? am întrebat eu.

— Îhâm.

— În veci n-aş fi zis c-o să cumpere cineva casa domnului Rakes – doar se zicea că-i bântuită, nu?

— Se pare c-a luat-o cineva. Acum, nu c-aş fi eu în măsură să comentez, dar cică tipul care s-a mutat e cam ţăcănit. Cică a venit aici ca să fugă de ceva ce-ar fi făcut mai demult.

— Poftim? Vrei să zici că e infractor?

Kathy a ridicat din umeri.

— Marybeth zice c-a auzit c-ar fi înjunghiat un om. Gary zice

c-ar fi omorât o pisică pentru că nu mieuna cum trebuie.

— Poftim?! Nu, nu se poate aşa ceva – am ajuns să locuiesc lângă un psihopat?

— Ei, hai, sunt sigură că n-aveţi ce să păţiţi. Ştii cum e, oraş mărunt, bârfe mărunte. Mira-m-aş să fie ceva din toate astea adevărat. Deşi, dacă lucrează la magazinul trăsnitului de Henson, e clar că-i lipseşte o doagă. Ce să zic, încuiaţi şi voi uşile noaptea când vă culcaţi.

Domnul Henson era proprietarul magazinului Lucruri Folositoare din centrul Meadows Creek – şi era de departe unul dintre cei mai ciudaţi oameni pe care *nu* i-am întâlnit. Despre ciudăţenia sa însă nu auzisem decât din poveştile altora.

Locuitorii micului orăşel, bârfitori de primă mână, erau campioni şi când venea vorba despre traiul din micile orăşele. Mereu pe fugă, deşi nu aveau unde să meargă.

Vizavi, în faţa uneia dintre case, trei oameni care ieşiseră iniţial să-şi verifice cutiile poştale se opriseră la bârfă. Îi vedeam. Prin faţa casei noastre au trecut în grabă două femei care, şi ele, comentau întoarcerea mea în oraş – fără să mă salute sau ceva, tocau despre mine, pur şi simplu. De după colţ a apărut un părinte care îşi învăţa fetiţa să meargă pe bicicletă. Părea că e prima dată când pedalează fără roţile ajutătoare.

M-am trezit că zâmbesc. Era aşa un stereotip, viaţa asta a orăşelului! Toată lumea ştia ce face toată lumea într-o clipită.

— În fine, a zis Kathy zâmbind, trezindu-mă din reverie. Am adus frigărui şi alte prostii pentru cină. V-am umplut şi frigiderul, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa cumpărăturilor o săptămână sau două. În plus, am aranjat deja păturile pe acoperiş ca să vedem focurile de artificii, care, apropo, ar trebui să înceapă cam…

Cerul, brăzdat în albastru şi roşu, s-a umplut de culoare.

— Acum!

Am întors capul spre acoperiş. Lincoln, care o purtase în braţe pe Emma, tocmai o lăsa jos şi se făcea şi el comod, exclamând la unison de fiecare dată când cerul nopţii era luminat de artificii.

— Hai, mamă! m-a strigat Emma fără a-şi lua ochii de la parada de culori.

Kathy, ţinându-mă pe după mijloc, m-a condus spre casă.

— Am pus deoparte câteva sticle de vin. Seara, după ce-o

culci pe Emma.

— Pentru mine? am întrebat eu.

A zâmbit.

— Pentru tine. Bine-ai venit acasă, Liz.

Acasă.

Mă întrebam când avea să dispară acea durere în piept.

* * *

Lincoln a insistat s-o culce el pe Emma, dar mi s-a părut că durează mai mult ca de obicei, aşa că m-am dus să văd ce fac. Emma avea darul de a-mi scoate peri albi în fiecare seară când venea ora stingerii şi eram sigură că la fel făcea şi cu el. Am mers pe vârfuri de-a lungul holului – nu se auzea niciun ţipăt, iar asta era de bine. În cameră, i-am găsit pe amândoi dormind de-a curmezişul în patul cel mare. Lui Lincoln îi atârna un picior în afară.

Kathy a chicotit, venise şi ea în urma mea.

— Nu ştiu cine se bucură mai mult de reîntâlnire, Lincoln sau Emma.

Ne-am întors împreună în camera de zi, unde ne-am aşezat. Dinaintea noastră erau două dintre cele mai mari sticle de vin pe care le văzusem vreodată.

— Vrei să mă îmbeţi? am izbucnit în râs.

Ea a rânjit.

— Dacă asta te mai înveseleşte, s-ar putea chiar să mă văd nevoită.

Kathy şi cu mine fuseserăm dintotdeauna foarte apropiate. Crescusem lângă o mamă destul de instabilă, iar atunci când am început să ies cu Steven, faptul că am cunoscut-o şi pe mama lui a fost ca o gură de aer proaspăt. Kathy m-a primit în sânul familiei cu braţele deschise şi de-atunci nu mi-a mai dat drumul, iar când a aflat că eram însărcinată cu Emma, au buşit-o lacrimile mai tare decât pe mine.

— Mă simt groaznic că i-am ţinut departe unul de celălalt atâta timp, am zis eu privind înspre camera fetei şi sorbind din paharul cu vin.

— Drăguţă, viaţa ta a fost întoarsă cu susu-n jos. Când se-ntâmplă aşa nenorociri şi mai sunt şi copii la mijloc, nu mai stai să te gândeşti, ci acţionezi. Faci ce crezi că-i mai bine ca să să supravieţuieşti. Şi nu poţi să te învinuieşti pentru asta.

— Aşa-i. Doar că, vezi tu, eu am senzaţia că am fugit pentru binele meu, şi nu pentru c-aşa ar fi fost mai bine pentru Emma. A fost pur şi simplu prea mult pentru mine. Ei, cel mai

probabil, i-ar fi fost mult mai bine dac-am fi rămas aici. I-a fost dor.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Şi-ar fi trebuit să venim să vă vizităm. Sau măcar să vă fi sunat mai des. Kathy, îmi pare atât de rău! am continuat eu, iar ea, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, s-a tras mai aproape.

— Acum fă bine şi ascultă-mă, dragă. Ceasul, în clipa asta, e 10:42 seara, iar tu, în clipa asta, la 10:42 seara, o să-ncetezi să te mai învinuieşti. În clipa asta o să-ţi dai voie să te ierţi. Lincoln şi cu mine te-am înţeles. Am ştiut că ai nevoie de spaţiu. Să nu te simţi datoare să te scuzi în faţa noastră, că nu eşti.

— Lacrimi cretine, am zis eu ruşinată, ştergându-mi lacrimile care reuşiseră totuşi să mi se prelingă totuşi pe obraji, apoi am râs.

— Ştii ce trebuie să faci dacă vrei să termini cu plânsul? a întrebat ea.

— Ce anume?

Şi mi-a mai turnat un pahar mare cu vin. *Deşteaptă femeie!*

Am stat de vorbă cu orele. Cu cât am băut mai mult, cu atât am râs mai cu poftă. Uitasem cât de bine era să râzi. Când m-a întrebat despre mama, n-am putut să nu strâmb din nas.

— E-ntr-o continuă derivă. Face aceleaşi greşeli, cu acelaşi gen de oameni. Se-nvârte-n cerc. Mă-ntreb dacă există un punct în care oamenii se pierd pentru totdeauna – pentru că pe ea deja nu mi-o mai pot închipui altfel.

— O iubeşti?

— Absolut. Chiar şi atunci când nu-mi place ce face.

— Atunci n-o abandona. Chiar dacă ai nevoie să-ţi tragi sufletul o perioadă. Iubeşte-o şi crede în revenirea ei de la distanţă.

— Cum ai ajuns aşa de înţeleaptă? am întrebat-o, iar ea a zâmbit, a înclinat paharul în direcţia mea, apoi şi-a mai turnat unul.

Foarte deşteaptă femeie!

— Crezi c-ai putea să stai tu cu Emma mâine? O să mă duc în oraş să-mi caut ceva de lucru, să văd, poate Matty are nevoie de niţel ajutor la cafenea.

— Ce zici dacă rămâne la noi peste weekend? Ar putea să-ţi prindă de minune să stai singură câteva zile. Am putea să reluăm şi serile de vineri în care se doarme la noi. În orice caz, nici Lincoln nu cred să aibă de gând să renunţe la ea prea

curând.

— Aţi face voi asta pentru mine?

— Pentru tine am face orice. Unde mai pui că, de fiecare dată când intru în cafenea, Faye îmi zice: ”Ce face cea mai bună prietenă a mea? Încă nu s-a-ntors cea mai bună prietenă a mea?” Îmi închipui că şi ei i-ar plăcea să stea niţel de vorbă cu tine, aşa, faţă-n faţă.

Pe Faye n-am mai văzut-o de când a murit Steven. Chiar dacă obişnuiam să povestim aproape zilnic, a înţeles că aveam nevoie de spaţiu. Speram că va-nţelege şi de data asta că, pentru a o lua de la-nceput, aveam nevoie de cea mai bună prietenă a mea.

— Ştiu că s-ar putea să nu fie cel mai bun moment să vorbim despre asta, dar te-ai mai gândit, n-ai vrea să-ţi pui afacerea din nou pe picioare? a întrebat Kathy.

Cu trei ani în urmă Steven şi cu mine puseserăm bazele firmei In & Out Design. El se ocupa de exteriorul caselor, în timp ce eu lucram la amenajările interioare – atât pentru persoane fizice, cât şi pentru companii. Aveam şi un magazin, chiar în centrul orăşelului Meadows Creek, şi pot să zic cu mâna pe inimă că aia a fost cea mai bună perioadă din viaţa mea. Dar cei mai mulţi bani îi aduceau abilităţile de grădinar ale lui Steven, plus diploma lui în administrarea afacerilor.

Să mă ocup singură de toate astea mi-ar fi imposibil. Tot ce-aş putea să fac în Meadows Creek cu o diplomă în design interior ar fi să lucrez la magazinul de mobilă, unde să vând oamenilor fotolii-balansoar la suprapreţ. Sau aş putea să mă-ntorc la ce făceam înainte să intru la facultate şi să lucrez în domeniul serviciilor alimentare.

— Nu ştiu. Probabil că nu, dacă e să fiu sinceră. Fără Steven pare pur şi simplu imposibil. Trebuie să-mi caut de lucru ceva serios şi să uit asta, a fost un vis.

— Înţeleg. Chiar şi aşa, să nu-ţi fie frică să visezi visuri noi. Te pricepeai de minune la ceea ce făceai, Liz. Şi te făcea fericită. Ar trebui să ţii întotdeauna cu dinţii de lucrurile care te fac fericită.

După ce Kathy şi Lincoln s-au hotărât s-o ia spre casă, eu am rămas să mă chinui cu încuietorile de la uşa din faţă, pe care Steven şi cu mine am zis luni de zile că le schimbăm şi nu le-am mai schimbat. Căscând, m-am dus şi eu spre dormitor. M-am oprit în prag, aşternuturile erau perfect întinse. Nu am avut tăria de a intra deodată, părea aproape o infidelitate să

mă cuibăresc în pat şi să închid ochii fără ca el să-mi fie alături.

O gură de aer.

Un pas.

Am intrat şi m-am oprit în faţa dulapului, pe care l-am deschis larg. Toate hainele lui Steven atârnau pe umeraşe. Am început să tremur şi mi-am trecut degetele peste ele. Le-am scos pe toate de pe umeraşe, le-am aruncat pe podea. Lacrimile fierbinţi îmi ardeau coada ochilor. Am deschis sertarele lui şi am scos afară tot. Jeanşi, tricouri, treninguri, chiloţi. Fiecare articol care fusese îmbrăcat de Steven a ajuns pe podea.

M-am întins în grămadă, îmbăindu-mă în mireasma lui, pe care mă prefăceam că o simt în continuare. L-am strigat pe nume în şoaptă, ca şi când m-ar fi putut auzi, şi am îmbrăţişat imaginea lui din mintea mea, care mă săruta şi mă ţinea în braţe. Lacrimile inimii mele zdrobite au început din nou să curgă, pe mânecile tricoului preferat al lui Steven de data asta, iar eu m-am adâncit şi mai tare în disperare. Scâncetele mele erau animalice, pline de suferinţă, ca cele ale unei creaturi stâlcite de durere. Mă dureau toate. Toate erau rupte în mine. Minutele s-au scurs, unul după altul, iar eu am simţit cum propriile mele sentimente mă vlăguiesc tot mai tare, iar liniştea profundă a cumplitei singurătăţi m-a cufundat în cele din urmă într-un somn adânc.

* * *

Când am deschis ochii, afară era încă întuneric. Lângă mine stătea întinsă o fetiţă frumoasă cu Bubba al ei, acoperită cu o mică parte din păturică, restul fiind pusă peste mine. De fiecare dată când se-ntâmpla ceva de genul ăsta mă simţeam oarecum ca mama, fiindcă îmi reamintea de momentele în care avusesem grijă de ea deşi n-ar fi trebuit decât să-mi văd de copilărie. Nu era corect faţă de Emma. *Ea are nevoie de mine.* M-am culcuşit mai aproape de ea, am sărutat-o pe frunte şi mi-am promis în sinea mea că n-aveam să mă mai dau bătută de aici încolo.

Capitolul 4
Elizabeth

A doua zi dimineaţă, Kathy şi Lincoln s-au înfiinţat veseli şi nerăbdători să o ia pe Emma şi să purceadă spre aventurile sfârşitului de săptămână. Chiar înainte să plec şi eu, am auzit pe cineva bătând la uşa din faţă. Am deschis şi, la vederea celor trei femei de pe strada mea, m-am trezit că simulez cel mai mare zâmbet fals cu putinţă. Nu-mi fusese dor de ele nicio secundă.

— Marybeth, Susan, Erica, bună!

Trebuia să mă fi gândit că n-avea să dureze mult până când bârfitoarele oraşului, cele mai prefăcute femei de pe faţa pământului să se posteze la mine-n verandă.

— Of, Liz, a suspinat Marybeth, îmbrăţişându-mă cu forţa. Ce mai faci, dragă? Am auzit vorbindu-se că v-aţi întors în oraş, dar tu ştii că nouă nu ne place bârfa, de-aia am şi venit, să vedem cu ochii noştri.

— V-am făcut o fleică la cuptor! După ce-a murit Steven aţi plecat atât de repede că nici n-am apucat să pregătesc o cină de consolare! a exclamat Erica. Acum, în sfârşit, am reuşit să gătesc şi să vă aduc fleica asta – o să vă ajute să depăşiţi mai uşor momentul.

— Vă mulţumesc, doamnelor. Ştiţi, eu tocmai mă pregăteam să plec...

— Ce face Emma? s-a băgat în seamă şi Susan. E-n regulă? Rachel a mea a întrebat de ea, se gândea că poate o să se întâlnească din nou la joacă, ceea ce ar fi minunat.

A făcut o pauză şi, înainte să continue, s-a dat mai aproape:

— Dar nu suferă de depresie, nu-i aşa? Am auzit că asta-i o chestie destul de molipsitoare la copii.

Vă urăsc, vă urăsc, vă urăsc! Am zâmbit.

— A, nu, Emma e-n regulă. Amândouă suntem în regulă. Totul e-n regulă.

— Deci o să vii din nou la întâlnirile clubului nostru de lectură? În fiecare miercuri, la Marybeth. Băgăm copiii în subsol la joacă şi trăncănim şi noi despre un roman. Săptămâna asta citim *Mândrie şi prejudecată.*

— *Eu – chiar nu vreau să vin.*

Ochii lor m-au fixat concomitent, şi-atunci am ştiut că dacă ziceam că nu vin, aveam să-mi aprind mai multe paie-n cap decât era cazul. În plus, Emmei o să-i placă să se joace cu alte fetiţe de vârsta ei.

— O să vin şi eu.

— Perfect! a zis Marybeth.

Apoi, uitându-se de jur împrejur la curtea noastră, a adăugat:

— Curtea voastră chiar că are o personalitate aparte.

A zis-o rânjind, sensul observaţiei fiind însă altul – „Tu când ai de gând să-ţi tunzi iarba? Nu vezi că ne faci pe toţi de râs?”

— Urmează să mă ocup şi de ea, am explicat eu, după care am luat fleica de la Erica şi am dus-o înăuntru, grăbindu-mă apoi să ies şi să-ncui uşa după mine, făcând tot posibilul să le dau de înţeles că eram pe picior de plecare.

— Păi, mersi c-aţi trecut pe-aici, doamnelor. Acum aş face bine s-o iau spre oraş.

— A! Da ce faci în oraş? m-a interogat Marybeth.

—Sincer, mă duc să văd dacă nu cumva Matty n-are nevoie de ajutor la Savory *&* Sweet.

— Acum te-ai găsit? Abia au angajat pe cineva, mă-ndoiesc c-o să aibă nevoie şi de tine, a clarificat Erica.

— A, deci erau adevărate zvonurile cum că n-o să te mai ocupi de afacerea pe care-o aveaţi!? Are sens, da, fără Steven..., a zis Marybeth.

Susan a aprobat printr-o mişcare scurtă a capului, apoi a intervenit:

— Păi, cam el era afaceristul. Plus că tu n-ai diplomă decât în design interior. Trebuie să fie trist să dai ceva atât de grozav pe ceva atât de... obişnuit, cum ar fi să fii chelneriţă. Eu n-aş putea s-o fac. Ce mai pas înapoi!

Du-te dracului, du-te dracului, du-te dracului! Am zâmbit.

— Ei bine, o să vedem. Mă bucur că ne-am întâlnit. Sunt sigură că o să ne revedem curând.

— Miercuri la şapte! a rânjit Susan.

Am luat-o înainte făcându-mi loc printre ele, dar, când le-am auzit şuşotind cum că parcă aş fi luat câteva kilograme în greutate şi că, vai, ce cearcăne aveam, abia m-am putut abţine să nu mă întorc. Chiar şi aşa, m-am mulţumit să-mi dau ochii peste cap.

Am mers mai departe spre Savory & Sweet Cafe, încercând din răsputeri să-mi alung emoţiile. Dacă n-aveau nevoie de ajutor la cafenea? Ce-aveam să mă fac, cum să fac rost de bani? Părinţii lui Steven mi-au spus să nu-mi fac griji din punctul ăsta de vedere şi că aveau să ne ajute un timp, până o scoatem la capăt, dar nu-mi puteam permite aşa ceva. Trebuia să găsesc o cale prin care să fiu independentă. Am împins uşa şi am intrat în cafenea şi atunci am auzit un ţipăt strident din

spatele tejghelei. Am zâmbit.

— Spune-mi, te rog, că nu visez şi că prietena mea cea mai bună s-a întors! a urlat Faye, sărind peste tejghea şi îmbrăţişându-mă ca o ursoaică.

Fără să-mi dea drumul, s-a întors către Matty, proprietarul localului:

— Matty, spune-mi că şi tu vezi acelaşi lucru şi că nu-s eu aia stricată la cap de la toate drogurile pe care le-am basculat înainte să vin la lucru.

— E chiar acolo, nebuno, a rânjit el.

Matty era mai în vârstă, iar în faţa personalităţii gălăgioase şi vibrante a lui Faye nu putea decât să-şi dea ochii peste cap şi să zâmbească superior. M-a fixat cu ochii săi căprui:

— Mă bucur să te văd, Liz, a dat el din cap.

Faye şi-a lăsat capul pe sânii mei, culcuşindu-se de parcă ar fi fost perna ei:

— Acum că te-ai întors, n-o să te mai las să pleci niciodată, dar niciodată.

Faye era splendidă – în toate aspectele ei perfecte şi unice. Prin părul vopsit argintiu – unic pentru o fată de douăzeci şi şapte de ani – şerpuiau şuviţe roz şi violet. Manichiura şi-o făcea întotdeauna în culori vibrante, iar rochiile îi puneau formele în cea mai bună lumină. Chiar şi aşa, ceea ce-o făcea să fie atât de frumoasă era încrederea pe care o afişa. Faye ştia că era splendidă, dar la fel de bine ştia că asta n-are nicio legătură cu felul în care arăta. Mândria pe care-o simţea venea dinăuntrul ei; n-avea nevoie de validare din partea nimănui altcuiva.

O invidiam pentru asta.

— De fapt, eu am venit ca să văd dacă nu faceţi cumva angajări. Ştiu că n-am mai lucrat aici din studenţie, dar mi-ar prinde bine.

— Hei, tu, Sam! a zis Faye, arătând către un chelner pe care nu-l cunoşteam. Eşti concediat.

— Faye! am strigat eu.

— Ce?!

— Nu poţi să concediezi oamenii aşa, pur şi simplu, am mustrat-o eu, văzând teama din ochii lui Sam.

Săracul de el.

— Nu eşti concediat, de fapt, am zis eu.

— O, ba da.

Termină, Faye. Nu, nu eşti. De când ai tu dreptul să

concediezi oamenii?

S-a îndreptat de spate şi mi-a arătat ecusonul, pe care scria *manager.*

— Cineva trebuia să preia şi sarcinile de conducere, femeie.

M-am întors către Matty, pe care l-am privit uşor şocată:

— Ai avansat-o pe Faye manager?

— Cred că m-a drogat mai întâi, a râs el. Dar dacă chiar îţi cauţi de lucru, întotdeauna o să găsim ceva şi pentru tine. Fie şi cu jumătate de normă.

— O jumătate de normă ar fi perfect, pe bune, orice, i-am zâmbit eu, mulţumindu-i.

— Sau, s-a băgat Faye, am putea să-l concediem pe Sam. Care deja are o jumătate de normă în altă parte! Plus că e şi cam ciudat.

— Să ştii că aud ce zici, a intervenit Sam sfios.

— Mă doare-n cot că auzi ce zic, eşti concediat.

— Nu-l concediem pe Sam, a zis Matty.

— Nu eşti deloc mişto. Dar ştii ce e mişto?!

Faye şi-a dat şorţul jos şi a strigat:

— Pauza de masă!

— E nouă jumate dimineaţa, a bombănit Matty.

— Pauza de dimineaţă! a rectificat Faye, trăgându-mă de mână. Ne-ntoarcem cam într-o oră.

— Pauzele durează treizeci de minute.

— Sunt sigură că Sam o să se-ocupe şi de mesele mele. Sam, nu mai eşti concediat.

— N-ai fost concediat nicio secundă, Sam, a zâmbit Matty. O oră, Faye. Liz, fii bună şi adu-o înapoi la timp, să n-o concediez cumva pe ea.

— Chiar aşa? a întrebat Faye, punându-şi mâinile în şolduri...

Mmm... Ca şi când ar flirta cu el?

Matty a rânjit la ea, măsurând-o din cap până-n picioare... Cum să zic? Sexual?

Ce mama...

Am ieşit din clădire de braţ cu Faye, încercând să descâlcesc senzaţia confuză pe care mi-l lăsase momentul ciudat la care fusesem martoră.

— Ce-a fost asta?

— *Asta*, am accentuat, arătând cu degetul înapoi către Matty. Micuţul tango sexual pe care tocmai l-aţi executat?

N-a zis nimic, dar a-nceput să-şi muşte buza de jos.

— Dumnezeule mare... Te-ai *culcat* cu *Matty*?!.

— Taci dracului din gură! Vrei să afle tot oraşul? a roşit ea, uitându-se de jur împrejur. A fost un accident.

— A, da? Aşa a fost? Un accident? Mergeai pe Main Street şi Matty venea din direcţia opusă când, accidental, i-a ieşit penisul din pantaloni? După care a bătut o pală de vânt foarte puternică, vârându-i penisul la tine-n vagin? La genul *ăsta* de accident te referi? am luat-o eu în râs.

— N-a fost chiar aşa, a zis Faye, împungându-şi obrazul cu vârful limbii pe dinăuntru. Mai întâi, vântul i-a vârât penisul la mine-n gură.

— DUMNEZEULE DOAMNE! FAYE!

— Ştiu! Ştiu! De aia nu se recomandă să ieşi din casă când bate vântul. Penisurile se dezlănţuie când bate vântul.

— În clipa asta nu pot să te iau în serios. Are de două ori vârsta ta.

— Ce pot să zic? Am un complex patern.

— Despre ce vorbeşti? Tatăl tău e grozav.

— Exact. Niciun tip de vârsta noastră n-o să-l poată egala vreodată. În schimb, Matty…, a oftat ea. Cred că-mi place.

Era şocant. Faye nu se mai raportase în felul ăsta la nici un alt bărbat, şi era cea mai mare vânătoare de bărbaţi pe care o ştiam.

— Cum adică îţi place? am întrebat eu, cu vocea înmuiată de speranţa că prietena mea plănuieşte să se mai liniştească şi ea într-un final.

— — Ho, uşurel, Nicholas Sparks. Vreau eu să zic că-mi place pula lui. I-am dat şi-un nume. Vrei să-l auzi?

— În numele a tot ce e mai bun pe lume – nu.

— O, ba da! O sa ţi-l spun.

— Faye, am oftat eu.

— Fatty Matty, a zis ea, în obraji adâncindu-i-se un rânjet hrăpăreţ.

— Ştii ce, chestii de genul ăsta să nu-mi mai zici cât oi trăi. Pe bune, în vecii vecilor.

— Şi când zic Fatty Matty mă refer la doi bratwurşti într-unul singur. De parcă zeul cârnaţilor mi-a auzit într-un final rugăciunile. Pinky Peter şi Unclipped Nick – îi mai ţii minte? Ei bine, ăsta e mult mai bun! Fatty Matty e tărâmul făgăduinţei în materie de cârnaţi.

— Pe bune, simt cum mi se întoarce stomacul pe dos. Aşa că ai face bine să te opreşti.

A început să râdă şi m-a tras mai aproape.

— Doamne, cât mi-ai lipsit! Deci, ce zici? Mergem la locul nostru de pierzanie?

— O, da!

Cât am mers pe străduţe, Faye m-a făcut să râd încontinuu şi să mă-ntreb de ce stătusem departe atât de mult. O parte din mine se simţea vinovată ştiind că, dacă rămân acolo, o să încep încet-încet să mă simt mai bine. Iar gândul că mă voi simţi mai bine mă cam îngrozea. Ştiam totuşi că tocmai să râd era ceea ce-mi trebuia. Atunci când râdeam, nu-mi rămânea timp să plâng, iar de lacrimi eram sătulă.

— E cam ciudat c-am venit aici fără Emma, a zis Faye după ce-am ajuns la locul de joacă, cocoţându-se pe balansoar.

Era plin de copii veniţi cu părinţii sau bonele, care alergau în jurul nostru şi se se jucau în timp ce noi ne ridicam una pe alta în balansoar. Un puşti se holba la noi de parcă eram ţăcănite, dar Faye i-a tăiat-o scurt:

— Să nu creşti niciodată, puştiule! E o capcană nenorocită!

Întotdeauna a fost foarte caraghioasă.

— Deci, de cât timp durează chestia asta cu Matty? am întrebat eu.

A roşit.

— Nu ştiu. De-o lună, gen. Sau două.

— De două luni?

— Sau şapte. Poate opt.

— Opt?! Poftim? Am vorbit zilnic cu tine, cum de nu mi-ai spus niciodată?

— Nu ştiu, a ridicat ea din umeri. Ştiam prin ce treci cu Steven, înţelegi? Şi mi se părea naşpa să vorbesc cu tine despre sexlaţia mea.

Faye nu a avut niciodată o relaţie, ea era campioana sexlaţiilor.

— Eu aveam aceleaşi probleme, ale tale, în schimb…

S-a încruntat şi s-a oprit din balansat, lăsându-mă în aer. Rareori se-ntâmpla ca Faye să devină serioasă. Steven fusese ca un frate pentru ea. Se certaseră şi se boscorodiseră mai mult decât nişte rude adevărate, dar la fel de mult ţinuseră unul la celălalt. De fapt, ea fusese chiar cea care ne făcuse cunoştinţă în studenţie. Se cunoscuseră în clasa a cincea şi fuseseră cei mai buni prieteni. De la moartea lui nu-i mai văzusem privirea atât de tristă, dar eram sigură că i se-ntâmpla adesea. Trăisem, se pare, închisă în propriul univers al suferinţei, oarbă la faptul că şi cea mai bună prietenă a mea

îşi pierduse totodată fratele ei de cruce. Faye şi-a dres vocea, a schiţat un zâmbet, reluându-şi apoi propoziţia:

— Problemele mele erau mărunte, Liz. Ale tale, dimpotrivă.

S-a ridicat, punând balansoarul din nou în mişcare.

— Ei bine, Faye, vreau să-ţi intre bine-n cap că mi-ar plăcea să-mi poţi spune orice. Vreau să ştiu totul despre sexcapadele tale sălbatice cu bătrâni. În plus, nu cred că există niciun aspect al vieţii tale care să fie mărunt. Pentru Dumnezeu, uită-te la ţâţele tale!

A râs cu poftă, lăsându-şi capul pe spate. Când râdea Faye, întregul univers se bucura.

— Ştiu! Cu bidoanele astea nu-i de glumă!

— Cred că ar trebui să te-ntorci la lucru înainte să te dea afară, am propus eu.

— Dacă mă dă afară, o să-mi ocupe postul o pereche de coaie triste – ale lui!

— Faye, am roşit eu, uitându-mă de jur-împrejur la oamenii care se holbau acum la noi. Ţie-ţi trebuie un filtru, asta-ţi trebuie.

— Filtrele sunt pentru ţigări, nu pentru oameni, Liz, a glumit ea, şi-am început s-o luăm uşor către cafenea, braţ la braţ, păşind în acelaşi timp. Mă bucur că oarecum te-ai întors, Liz, a şoptit Faye, lăsându-şi capul pe umărul meu.

— Cum adică oarecum? Ce vrei să zici? Sunt aici. M-am întors.

M-a privit cu un zâmbet atotştiitor.

— Nu încă. Dar nu mai e mult, o să vezi tu, prăjiturică.

Precizia cu care reuşea să-mi detecteze rana, care se vindecase doar la suprafaţă, era impresionantă. Am tras-o mai aproape. În mod cert, n-aveam să-i mai dau drumul prea curând.

Capitolul 5
Elizabeth

— Liz, ţi-a trebuit ceva tupeu ca s-o iei pe Emma şi să plecaţi fără să daţi măcar un telefon! m-a muştruluit mama de la capătul celălalt al firului.

Emma şi cu mine ne întorseserăm de două zile deja, iar mama mă suna abia acum. Asta fie pentru că era supărată că îi lăsasem un simplu bilet, fie pentru că între timp fusese plecată cu un străin oarecare şi abia acum ajunsese şi ea acasă.

Tindeam să cred că e a doua variantă.

— Îmi pare rău, dar ştiai că plănuiam să plecăm… Aveam nevoie de un nou început, am încercat eu să-i explic.

— Un *nou* început în *vechea* ta casă? Nu prea înţeleg ce vrei să zici.

Nici nu m-aşteptam să înţeleagă, aşa că am schimbat subiectul.

— Cum a decurs cina cu Roger?

— Richard, m-a corectat ea. Nu te preface că nu-ţi aminteşti cum îl cheamă. A fost nemaipomenit, să ştii. Cred că el ar putea fi alesul.

Am dat ochii peste cap. Fiecare tip cu care se vedea era alesul – până când nu mai era.

— Iar dai ochii peste cap? m-a-ntrebat mama.

— Nu.

— Nu pe naiba! Eşti atât de necuviincioasă câteodată.

— Mamă, trebuie să ajung la lucru, am minţit eu. E-n regulă dacă te sun eu mai târziu?

Poate mâine.

Poate săptămâna viitoare.

Am nevoie de spaţiu, atâta tot.

— Bine. Dar să nu uiţi cine te-a sprijinit atunci când n-aveai pe nimeni, fetiţo. Sigur, poate că acum te ajută părinţii lui Steven, dar o să vină un moment când o să-ţi dai seama cine e cu adevărat parte din familia ta şi cine nu e.

N-am fost nicicând atât de bucuroasă că-nchid telefonul.

* * *

Uneori, stăteam în spatele casei şi mă uitam fix la tufele sălbatice şi la iarba înaltă, încercând să-mi amintesc cum arăta curtea noastră. Steven o aranjase splendid. În ceea ce priveşte peisagistica, reuşise întotdeauna să fie atent la detalii. Aproape că-mi puteam închipui mirosul florilor pe care le plantase şi care erau toate moarte acum.

— Închide ochii, îmi şoptea Steven, venind înspre mine cu mâinile la spate, iar eu îl ascultam. Ce floare-i asta? mă-ntreba

el.

Simţind mirosul în nări, zâmbeam:

— Zambilă.

Simţindu-i buzele atingându-mi buzele, zâmbeam şi mai tare.

— Zambilă, confirma el, şi deschideam ochii.

Îmi punea floarea după ureche, apoi continua:

— Mă gândeam să plantez câteva lângă eleşteul din spate.

— E floarea mea preferată.

— Pentru fata mea preferată.

Am clipit şi m-am trezit la realitate, pierzând mirosurile trecutului.

Ochii mi s-au oprit pe casa vecină, a cărei peluză era-ntr-o stare şi mai jalnică decât a mea. Era construită din cărămizi brun-roşiatice, acoperite de iederă de jur-împrejur. Iarba crescuse de zece ori mai înaltă decât la mine-n grădină, iar pe verandă, în spate, am văzut un pitic de grădină făcut bucăţele. Pierdute printre buruieni, bâta de baseball din plastic galben şi un dinozaur de jucărie.

Lângă şopron, care fusese roşu cândva, era montat un ferăstrău circular. În picioare, sprijinite de pereţii lui, zăceau mai multe stive de lemne. M-aş fi mirat dacă ar fi locuit cineva acolo.

Părea mai părăsită ca niciodată. Oare ce era în capul vecinului meu? m-am întrebat eu atunci.

Toate casele de pe strada noastră se învecinau în partea din spate cu liziera pădurii din Meadows Creek. Eram înconjuraţi de copaci. Ştiam că, undeva în spatele acestor copaci, ascuns în inima pădurii, care era întinsă pe hectare întregi, curgea un pârâu. Majoritatea oamenilor nu ştiau de existenţa lui, însă eu îl descoperisem în studenţie alături de Steven. În pârâu era o pietricică. Iar pietricica de pe fundul pârâului purta iniţialele noastre, ST şi EB, pe care Steven le sculptase când mă ceruse în căsătorie. Fără să stau pe gânduri, am luat-o înspre pădure. Când m-am oprit, mi-am dat seama că mă holbam la propriul meu chip, care se reflecta în apă, printre copaci.

O gură de aer.

Peştişorii înotau liniştiţi în aval, asta până când s-a auzit o pleoscăială şi apa a-nceput să clipocească. Am întors capul spre stânga ca să văd ce-i tulburase. Am simţit cum roşesc. La marginea pârâului era Tristan, care nu purta decât o pereche de pantaloni scurţi de alergare. S-a aplecat şi a-nceput să se spele pe faţă, frecându-şi cu degetele barba ţepoasă, ca de

barbar. Cât timp s-a spălat, aruncându-şi cu apă pe trup, mi-am odihnit privirea pe pieptul lui bronzat, acoperit de păr. Braţul stâng îi era acoperit de tatuaje care se prelungeau pe tot pectoralul. I le-am studiat, incapabilă să-mi iau ochii de la el. Erau mai multe decât aş fi putut număra. Chiar şi-aşa, am încercat să le înregistrez pe toate. *Eu ştiu tatuajele astea.* Fiecare dintre ele era un personaj celebru dintr-o carte pentru copii. Aslan din *Cronicile din Narnia.* Un căpcăun din *Tărâmul monştrilor.* Vagonul din *The Boxcar Children*. Iar pe piept, un citat din *Alice în Ţara Minunilor*: *Cu toţii suntem nebuni aici*.

Am simţit că radiez de bucurie – erau geniale. Nimic nu era mai impresionant decât să dai peste un bărbat care nu doar că ştia cele mai frumoase basme din toate timpurile, ci, pe deasupra, îşi transformase trupul într-o bibliotecă personală.

Din părul ud, picăturile de apă i se prelingeau pe frunte, apoi îi cădeau pe piept. Brusc, am încremenit. Oare ştia cât de arătos şi, în acelaşi timp, cât de înspăimântător era? În timp ce-i măsurăm trupul din priviri, în cap au început să-mi ruleze vechile reclame la acadelele Tootsie Roll Pop.

— Domnule Bufniţă, cât de mult am voie să mă holbez la bărbatul acesta fără să pară că exagerez?

— Nu ştiu, Liz. Hai să vedem. Unu... Doi... Trei...

Nu mă văzuse, aşa că, sperând să trec neobservată, m-am întors tiptil înspre pădure. Inima bătea să-mi spargă pieptul. Zeus era legat de un copac, iar când m-a văzut, a început să mă latre.

Pisici!

Tristan a întors capul şi m-a privit – o privire sălbatică, ca şi până atunci. A rămas pe loc, cu apa şiroindu-i pe piept şi, mai departe, spre bata pantalonilor. Mi-am dat seama de asta că mă holbam chiar la bărbăţia lui. Am ridicat capul şi l-am privit în ochii dezlănţuiţi. Nu se clintise din loc. Zeus lătra în continuare şi dădea din coadă, încercând să scape din lesă.

— Mă urmăreşti? a întrebat el scurt şi la obiect, fără chef de discuţii.

— Ce? Nu.

A ridicat din sprânceană.

Mă holbam în continuare la tatuajele lui. *Ia uite şi ouăle verzi cu şuncă ale lui Dr. Seuss!* Şi atunci s-a prins.

Futu-i! Termină, Liz.

— Scuze, am bâiguit eu, simţind că-mi iau foc obrajii.

Ce căuta acolo?

A ridicat şi din cealaltă sprânceană, dar a continuat să mă fixeze fără să clipească. Deşi ar fi putut să zică şi el ceva, i s-a părut mult mai amuzant să mă facă să mă simt incomod, nelalocul meu. Era greu de privit. Era atât de tulburat şi fiecare bucăţică din el părea că mă absoarbe complet.

I-am urmărit cu atenţie fiecare mişcare pe care-a făcut-o ca să-l dezlege pe Zeus de copac, iar când a luat-o în direcţia din care venisem şi eu, am dat să-l urmez, să mă-ntorc acasă.

Dar s-a oprit.

Sa întors încet înspre mine.

— Nu mă mai urmări, a zis printre dinţi.

— Nu te urmăresc.

— Ba mă urmăreşti.

— Ba nu.

— Ba da.

— Nu! Ba nu!

A ridicat din sprânceană din nou.

— Parc-ai avea cinci ani, a zis el, apoi s-a întors pe călcâie şi-a plecat mai departe.

L-am urmat. Din când în când arunca o privire înapoi şi mormăia, dar de vorbit n-a mai vorbit. Când am ieşit din pădure, el şi Zeus au luat-o înspre curtea plină de buruieni de lângă casa mea.

— Se pare că suntem vecini, am zis eu chicotind, dar felul în care m-a privit a făcut să-mi îngheţe sângele-n vene.

Şi totuşi, în spatele acestei senzaţii de apăsare pe care-o simţeam atunci când mă privea în ochi, instinctul îmi spunea că mai era ceva la mijloc, ceva ce-mi era cunoscut.

Am intrat fiecare în casele noastre fără să ne luăm rămas-bun.

* * *

Am cinat singură la masa din sufragerie. Aruncând o privire în diagonală, de partea cealaltă a ferestrelor l-am văzut pe Tristan, care cina, de asemenea, singur. Casa lui părea atât de întunecoasă şi de goală. Pustie. Când a ridicat capul şi m-a văzut, m-am îndreptat în scaun. Am zâmbit şi i-am făcut scurt cu mâna. El s-a ridicat, s-a apropiat de ferestre şi a tras jaluzelele.

N-a durat mult să-mi dau seama că şi ferestrele dormitoarelor noastre erau tot faţă-n faţă, iar el s-a mişcat repede şi în privinţa jaluzelor de acolo.

Am sunat să văd ce face Emma, care, după cum îmi auzeam,

părea drogată cu bomboane şi răsfăţ din partea bunicilor. Ora opt m-a găsit eşuată pe canapeaua din camera de zi, privind în gol, încercând să nu izbucnesc în lacrimi şi să-i răspund la mesaje lui Faye.

Faye: Eşti bine?

Eu: Sunt bine.

Faye: Ai chef de companie?

Eu: În seara asta nu. Sunt obosită.

Faye: Ai chef de companie?

Eu: Dorm...

Faye: Ai chef de companie?

Eu: Mâine.

Faye: Te iubesc, ţâţuci.

Eu: Te iubesc, balconaşe.

Ciocănitul care s-a auzit la uşa din faţă chiar după ultimul nostru schimb de replici nu m-a luat prea tare prin surprindere. M-am gândit eu că n-aveam cum s-o conving pe Faye să nu treacă pe la mine, că doar ştia că atunci când îi ziceam că sunt bine, de fapt, numai bine nu eram. Ce m-a surprins însă a fost să văd o mulţime de oameni de partea cealaltă a pragului. *Prieteni.* Cu Faye în frunte, care ţinea în braţe cea mai mare sticlă de tequila pe care avea s-o cunoască omenirea vreodată.

— Ai chef de companie? a rânjit ea.

Am aruncat o privire la pijamalele în care eram îmbrăcată, apoi m-am uitat încă o dată la tequila şi am răspuns:

— Absolut.

* * *

— Eram convins că o să ne trânteşti uşa-n nas, am auzit o voce cunoscută apropiindu-se din spate de mine, în vreme ce pregăteam *shot*-urile, la bucătărie.

Când m-am întors, l-am văzut pe Tanner privindu-mă în timp ce învârtea în aer o monedă pe care părea să o aibă întotdeauna la îndemână. I-am sărit de gât şi m-am lăsat cuprinsă de braţele lui.

— Bună, Liz, a şoptit el, strângându-mă încă o dată la piept.

Tanner a fost cel mai bun prieten al lui Steven – şi mult timp au avut acel gen de relaţie care mă îndreptăţea să cred că soţul meu m-ar putea părăsi oricând pentru un bărbat. Tanner era un tip tăcut, cu ochii foarte, foarte negri, dar blond. Lucra la propriul service auto, pe care-l preluase de la tatăl său atunci când acesta se îmbolnăvise. El şi Steven se

împrieteniseră în primul an de facultate, când nimeriseră în aceeaşi cameră de cămin şi, chiar dacă Steven a renunţat la facultate după acel prim an pentru a-şi ajuta tatăl, cei doi au rămas foarte apropiaţi.

Tanner a rânjit amical şi mi-a dat drumul. A luat două pahare în care turnasem deja, unul mi l-a dat mie, şi le-am golit împreună. Apoi a luat alte două, pe care, de asemenea, le-am golit. Am zâmbit.

— Să ştii că toate patru erau pentru mine.

— Ştiu. Dar m-am gândit să-ţi cruţ un pic ficatul, a zis el, apoi a băgat mâna în buzunar şi a scos o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi, aceeaşi monedă pe care o învârtea între degete încontinuu – o deprindere bizară, pe care o avea dinainte să ne fi cunoscut.

— Văd că n-ai pierdut încă moneda aia a ta, am glumit eu.

— Nu ies din casă fără ea, a răspuns surâzând, băgând-o apoi din nou în buzunar.

Pe măsură ce-l priveam cu atenţie, deveneam tot mai îngrijorată. Probabil că nu-şi dădea seama, dar ochii lui erau câteodată atât de trişti.

— Cum îţi merge?

A ridicat din umeri.

— Mă bucur să te văd din nou. A trecut ceva timp, prietena mea. În plus, parc-ai intrat în pământ după…

N-a mai continuat. Tuturor părea că li se termină cuvintele atunci când venea vorba despre moartea lui Steven. Eu mă gândeam că ăsta-i un lucru bun.

— M-am întors.

Am dat din cap şi am mai turnat patru *shot*-uri.

— Emma şi cu mine ne-am întors şi aici o să rămânem. Am avut nevoie de o gură de aer, atâta tot.

— Tot cu căcatul ăla de maşină te dai? m-a întrebat el.

— Sigur că tot cu el, am zis, apoi mi-am muşcat buza. Am dat peste un câine ieri.

— Nu se poate! a zis el, rămânând cu gura căscată.

— Ba da. Câinele e bine. Rabla asta a fost de vină – s-a-necat şi-am dat peste el.

— Hai că mă uit eu la ea, s-a oferit Tanner.

— E-n regulă. Acum, că-s în oraş, pot să merg pe jos cam peste tot, nu-i mare lucru, am zis eu ridicând din umeri.

— Când o să vină iarna, o să vezi, o să fie mare lucru.

— Tanner Michael Chase, nu-ţi face griji, o să mă descurc.

— Ştii că urăsc când îmi zici pe numele întreg, a rânjit el.

Am râs.

— Tocmai de-aia o fac.

— Ei bine, ar trebui să ţinem un toast, a propus Tanner.

Faye a intrat ca o furtună în cameră şi a apucat şi ea de un pahar.

— Mor după toasturi când e vorba de tequila, a chicotit ea. Sau de vodcă, whisky, rom... Tinctură pentru frecţii...

Am râs şi am ridicat tustrei paharele. Tanner şi-a dres glasul, apoi a închinat:

— Pentru prieteni vechi şi un început nou! Liz, Emma, ne-aţi lipsit – şi suntem al naibii de bucuroşi că v-aţi întors. Fie ca lunile următoare să fie bune pentru voi! Şi, nu uitaţi, nu sunteţi singure.

Am dat peste cap paharele la unison, dintr-o suflare.

— Aşadar, întrebare-ntrebătoare. Înainte s-o iau de la-nceput, vreau să schimb toate încuietorile. Ştiţi pe cineva care poate să m-ajute?

— Sigur că da. Sam.

— Sam?

— Tipul ăla pe care l-am concediat ca să te pot angaja pe tine? Nu-l mai ţii minte? Puştiul ciudat de la cafenea. Taică-său are un magazin în care Sam lucrează cu juma de normă. Chiar cu chestii de genul ăsta se ocupă.

— Vorbeşti serios? Crezi c-o să m-ajute?

— Sigur că da. O să-i zic că n-are încotro, că-l concediez dacă nu, mi-a făcut Faye cu ochiul. E ciudat, dar îşi face treaba repede şi bine.

— De când îţi plac ţie tipii care-şi fac treaba repede? am glumit eu.

— Sunt zile-n care, ca femeie, nu vrei decât o pulă, o bere şi-un *reality show* – şi, dacă se poate, pe toate în aceeaşi jumătate de oră. Una mică, la scurt, cum se zice. Să n-o subestimezi niciodată.

Faye şi-a turnat încă un *shot* şi a plecat în paşi de dans.

— Prietena ta cea mai bună s-ar putea să fie prima femeie pe care-am întâlnit-o eu care să gândească ca un bărbat, a glumit Tanner.

— Ştiai că ea şi cu Matty...

— Se fut? Absolut. După ce-ai plecat, Faye a simţit nevoia unei prietene căreia să i se confeseze şi nu ştiu cum a făcut, dar a ajuns la concluzia că oricum arăt de parcă aş avea vagin.

N-a fost zi să n-apară la service cu o nouă poveste despre Fatty Matty – chestie care, în treacăt fie spus, mă făcea să mă simt teribil de stânjenit.

— Vrei să spui că nu te interesează poreclele sexlaţiilor ei? am chicotit eu.

— Flakey Frankie? E pe bune?

— Faye nu minte.

— În cazul ăsta, ce să zic, bietul Frankie.

Am zâmbit, fie datorită alcoolului, fie lui Tanner, care a reuşit să-mi trezească unele dintre cele mai frumoase amintiri.

S-a cocoţat pe blatul din bucătărie şi mi-a făcut semn să m-aşez lângă el, ceea ce am şi făcut. Apoi m-a întrebat:

— Şi, ce mai face domnişoara Emma?

— La fel de zglobie, am oftat eu, gândindu-mă la puiul meu.

— Ca mama ei, a râs el.

L-am împins în joacă cu umărul.

— În continuare cred că gura aia mare a moştenit-o de la taică-său.

— Corect, el era capul răutăţilor. Mai ţii minte când am ieşit de Halloween şi Steven a crezut că poate să se bată cu oricine doar pentru că era îmbrăcat în ninja? Şi ţipa la toată lumea cu care se-ntâlnea, dar în loc să-şi joace rolul de ninja adevărat şi nemaipomenit s-a ales cu un ochi vânăt? Ne-au dat afară din trei baruri din cauza lui.

Am râs amândoi, amintindu-ne cât de tare se-mbătase atunci.

— Dacă ţin minte bine, nici tu nu erai un exemplu prea bun pentru el. Întotdeauna beai mai mult decât trebuia şi te transformai într-un măgar. Tu instigai oamenii, iar soţul meu era cel care şi-o lua pe cocoaşă.

— Corect. Nu sunt cea mai drăguţă persoană atunci când beau peste măsură, dar Steven mă-nţelegea. Fir-ar să fie! Mi-e dor de dobitocul ăla, a oftat el.

Am încetat să mai râdem. Ochii mi s-au umplut de tristeţe. Privirea lui Tanner, de asemenea, şi-am rămas aşa, în linişte, fiindu-ne dor de el la unison.

— Băi, a-nceput Tanner, schimbând subiectul. Curtea asta arată ca un cur. Pot să vin şi să-ţi tund iarba dacă vrei. Şi, nu ştiu, să-ţi termin gardul, ca să aveţi şi voi puţină intimitate.

— A, nu. Nu trebuie. Mă gândeam c-o să mă ocup eu de toate. Şi-aşa n-am decât o jumătate de normă, o să am o preocupare până găsesc ceva mai serios de tăcut.

— Te-ai gândit să te-ocupi din nou de design interior?

Întrebarea săptămânii. Am ridicat din umeri.

— Nu prea m-am gândit la nimic în ultimul an.

— E complet de înţeles. Eşti sigură că n-ai nevoie de o mână de ajutor pe-aici? Nu mă costă nimic să trec pe la tine.

— Da, sunt sigură. Dar, vezi tu? La un moment dat tot va trebui sa-ncep sa ma descurc singură.

— Ştiu ce zici. Dar tot cred c-ar trebui să treci pe la mine duminică. Am ceva pentru tine.

Am zâmbit.

— Un cadou?

— Ceva de genul.

Înghiotindu-l, i-am zis spus că am putea să ne vedem şi joi seara dacă era în regulă s-o iau şi pe Emma.

A zis că da, după care, coborând tonul şi privindu-mă în ochi, m-a-ntrebat:

— Ce-i cel mai greu?

Pentru mine, era o întrebare foarte uşoară.

— Se-ntâmplă uneori ca Emma să facă ceva extrem de amuzant, şi atunci m-apuc să-l strig pe Steven să vină de dincolo s-o vadă şi el. Apoi tac, îmi aduc aminte…

Atunci când pierzi pe cineva drag, cel mai greu e că te pierzi şi pe tine. Am băgat degetul în gură şi am început să-mi rod unghia.

— Destul cu chestiile astea deprimante! Tu ce mai zici? Te mai vezi cu Patty?

— Nu prea ne mai vorbim, a zis el, ghemuindu-se.

Nu mă mira. Tanner era la fel de fidel precum Faye.

— Băi, suntem ca două boabe triste de mazăre, singuri, fiecare în păstaia lui.

Râzând, a ridicat sticla de tequila şi a mai turnat un rând.

— Poftim, în cinstea noastră!

Restul serii s-a cam şters din sistem. Ţin minte că râdeam la faze care probabil că nu erau amuzante şi plângeam la chestii care nu erau triste; în fine, a fost cea mai mişto seară din ultimul timp, şi trecuse ceva de când nu mă mai simţisem atât de bine. Dimineaţă, când m-am trezit, chiar dacă nu ştiam cum ajunsesem acolo, eram la mine în pat. Nu mai dormisem în pat după accident. M-am întins după perna lui Steven şi am strâns-o în braţe. Am inspirat cu putere şi pleoapele mi s-au închis. Chiar dacă încă n-o simţeam, era clar că locul ăsta era casa mea. Şi c-aşa avea să fie şi de-acum înainte.

Capitolul 6
Elizabeth

Sam a venit şi ne-a schimbat încuietorile spre sfârşitul săptămânii în cauză. Ştiam că Faye zisese că e ciudat, dar părea mai degrabă relaxat şi prietenos. Era blond, purta părul făcut ţepi şi o pereche de ochelari rectangulari care îi ascundeau într-o oarecare măsură ochii căprui şi felul dulce de a privi. Mi-a vorbit de fiecare dată cu o voce joasă şi dulce, bâlbâindu-se niţel, retrăgându-şi cuvintele şi scuzându-se de parcă s-ar fi temut să nu mă jignească – lucru care nu s-a întâmplat.

— Ai câteva încuietori extrem de proaste, într-adevăr, dar restul sunt într-o formă excelentă, Elizabeth. Eşti sigură că vrei să le schimb pe toate? m-a întrebat el. Scuze, ce întrebare prostească. Dacă nu voiai să le schimbi, nu m-ai fi chemat. Mii de scuze, a spus.

— Stai liniştit, e-n regulă, am zâmbit eu. Vreau s-o iau de la-nceput, atâta tot.

— Normal, m-a aprobat el, împingându-şi ochelarii mai sus pe nas. Bine, o să fie gata în câteva ore, cam aşa.

— Perfect.

— A! Era să uit. Dă-mi voie să-ţi arăt ceva.

A fugit până la maşină, de unde s-a-ntors cu o chestie micuţă în mână.

— Tata a primit de curând un nou sistem de supraveghere video. Poate te interesează. Atât de mici sunt camerele – iar asta le face uşor de ascuns. Pentru un plus de siguranţă, ar merge câteva de jur-împrejur. Eu unul, dacă aş fi o femeie frumoasă şi-aş locui doar cu fiica mea, aş vrea să le montez.

Am zâmbit, de data asta cu precauţie.

— Cred că o să mă lipsesc de el o vreme. Mersi încă o dată, Sam.

— Nu e nicio problemă, a râs el. Singurul nostru client de până acum a fost Tanner, aşa că mă-ndoiesc că o să se vândă cine ştie ce, aşa cum sperase tata.

Sam s-a mişcat repede. A lucrat excelent. Nici nu m-am dezmeticit bine că toate încuietorile din casă erau nou-nouţe.

— Te mai pot ajuta cu ceva? m-a întrebat.

— Nu. Atât a fost. De fapt, eu mă cam grăbesc. În zece minute trebuie să fiu la cafenea şi, din moment ce maşina mea şi-a cam dat duhul, trebuie s-o iau pe jos.

— Nu-ţi face griji. Te duc eu.

— Ei, da! Pot să merg şi pe jos.

— Începe să picure – şi nu vrei să te prindă pe drum. Nu mă

costă nimic să te duc.

Am pufnit.

— Eşti sigur?

— Normal, a răspuns el, ţinându-mi portiera din dreapta deschisă. Nu face nimic.

În drum spre oraş, Sam m-a întrebat de ce cred eu că nu-l place Faye. Mi-am dat toată silinţa să-i explic că Faye nu place pe nimeni din prima.

— Ai răbdare, o să se acomodeze cu tine.

— Mi-a zis că am toate trăsăturile unui psihopat, a glumit el.

— Mda. Aşa e ea, nemernică.

— E prietena ta cea mai bună.

Am rânjit.

— Cea mai bună prietenă pe care-am avut-o vreodată.

Mai departe, în drum spre oraş, Sam mi-a arătat cu degetul toţi oamenii pe care i-am întâlnit, povestindu-mi tot ce ştia despre ei. Mi-a spus că, din moment ce majoritatea îl considerau ciudat, îl şi ignorau, iar în felul ăsta toate bârfele care circulau prin oraş ajungeau mult mai uşor la urechile lui.

— Aia e Lucy, a zis Sam, arătând înspre o fată care vorbea la telefon. E cea mai bună la silabisit din tot oraşul. În ultimii patru ani, ea a câştigat concursul anual de silabisit. Iar acolo e Monica. Taică-său a fost la dezalcoolizare, dar să ştii că, între noi fie vorba, bea în fiecare vineri seara acasă la Bonnie Deen. Ăla e Jason. M-a bătut acum câteva luni pentru că i s-a părut că l-am făcut într-un fel în care nu l-am făcut. Dar şi-a cerut scuze, zicea că l-am prins pe nişte droguri naşpa.

— Oau! Tu chiar ştii totul despre toată lumea.

A dat din cap că da, apoi mi-a zis:

— O să trebuiască să vii cu mine la un moment dat la o adunare obştească sau ceva de genul ăsta. Aşa o să pot să-ţi arăt ce nebunii se-ntâmplă pe-aici.

— Ar fi fantastic, am zâmbit eu.

Ajunşi în faţa cafenelei, când m-am uitat peste drum, am simţit că mi se pune un nod în gât.

— Cu el care-i treaba? am întrebat eu, văzându-l pe Tristan alergând în josul străzii cu căştile pe urechi.

Când a ajuns în dreptul magazinului domnului Henson, şi-a dat căştile jos şi a intrat.

— Care-i povestea lui?

— Te referi la Tristan? E un căcănar. Şi un pic cam nebun.

— Nebun?

— Păi, lucrează la domnul Henson. Trebuie să fii un pic dus cu pluta ca să te-nţelegi cu el. Domnul Henson face Voodoo şi alte scheme acolo la el în spate. E sinistru. Bine-i face Tanner că încearcă să-i închidă prăvălia!

— Poftim?

— Nu ştiai? Tanner vrea să-şi extindă magazinul de piese de schimb, dar n-are loc de prăvălia domnului Henson. Se tot chinuie să pună la cale nişte proteste şi să-l facă pe domnul Henson să renunţe la prăvălie. Zice că, din moment ce nu-i trece nimeni pragul niciodată, e păcat de spaţiul ăla.

Nu puteam să nu mă întreb care era adevărata poveste din spatele magazinului domnului Henson. Şi nu puteam să nu mă întreb nici cum de se apucase Tristan să lucreze tocmai acolo.

* * *

Cât am fost în tură, m-am tot uitat peste drum, la magazinul domnului Henson, unde Tristan muta chestii dintr-un loc în altul. Prăvălia era ticsită cu tot felul de obiecte magice. Cristale, cărţi de tarot, baghete...

— Tu ai vibrator?

La auzul cuvintelor celei mai bune prietene, m-am trezit din visare. Aproape că am scăpat cele trei farfurii cu burgeri şi cartofi prăjiţi pe care încercam să le ţin în echilibru.

— Faye! am zis eu în şoaptă, îmbujorându-mă instantaneu.

S-a întors şi s-a uitat prin cafenea, şocată de reacţia mea la întrebarea ei nu tocmai decentă.

— Ce?! Ai sărit de parcă te-aş fi întrebat dacă ai herpes. Vibratoarele sunt ceva firesc în zilele noastre, Liz, şi tocmai zilele trecute mă gândeam la sărmanul tău vagin uscat, ca de bunicuţă.

Simţeam că-mi luaseră foc obrajii.

— Ce drăguţ din partea ta! am râs eu, aşezând farfuriile în faţa a trei doamne în vârstă, care m-au biciuit din priviri, dezgustate la culme. Vă mai servesc cu ceva? le-am întrebat eu.

— Poate că n-ar fi rău dacă ai face-o pe prietena ta să se cenzureze niţel.

— Credeţi-mă, am încercat, le-am zâmbit eu şi m-am dus glonţ la Faye, implorând-o să fie mai discretă când vorbeşte despre vaginuri.

— Ascultă, Liz, ce zic eu e că a trecut cam mult de când ai avut parte ultima oară de ceva acţiune. Să fie oare un fel de

George, trăznitul junglei combinat cu *The Golden* Girls[1]? a-ntrebat ea, apoi, mângâindu-mă pe creştet, a adăugat: E mai mult păr acolo jos decât aici?

— Nu comentez.

Băgând mâna în buzunarul de la şorţ, Faye a scos carneţelul ei negru, care, ştiam din experienţele trecute, aducea numai belele.

— Ce faci? am întrebat-o preventiv.

— Îţi caut un penis pentru la noapte.

— Faye, nu cred că sunt pregătită pentru genul ăla de conexiune emoţională.

— Ce dracu are de-a face sexul cu emoţiile? a întrebat ea cu o mină serioasă.

Habar n-aveam de unde să apuc întrebarea ca să-i şi răspund.

— În fine, ştiu eu un tip care o să te-ajute să-ţi pliveşti tufişul. Îl cheamă Edward. E un geniu când vine vorba de chestii de genul ăsta. O dată, de Valentine s Day, mi-a făcut inimioare acolo jos.

— Eşti atât de enervantă.

A zâmbit.

— Ştiu. Dar mai întâi o să-ţi fac o programare la Edward Mâini-de-foarfecă, şi după aia poţi să-ţi alegi orice tip vrei din carnetul meu – şi să petreci cu el o noapte relaxată şi plăcută.

— Eu nu sunt genul ăla.

— Bine. Poţi să te minţi în continuare, dacă asta vrei, a rânjit ea. Acum pe bune, Liz, te-ai gândit să mai ieşi şi tu? Să cunoşti câţiva tipi, atâta tot. Nu trebuie să fie nimic serios. Cred că ţi-ar prinde bine. Nu vreau să văd că te plafonezi.

— Nu mă plafonez, am reacţionat eu uşor ofensată. Doar că am o fiică. Şi n-a trecut decât un an de când a murit Steven.

Oau!

Eram impresionată, reuşisem să rostesc ultima frază fără să mă emoţionez prea tare.

— Nu voiam să sune aşa. Doar ştii că te iubesc, şi ştii şi cât de mult a-nsemnat Steven pentru mine.

— Ştiu...

— Uite ce e, eu sunt disperată după bărbaţi, dar chiar şi uneia ca mine îi poate frânge cineva inima. Pentru mine,

[1] Sitcom american difuzat de NBC intre 1985 şi 1992.

atunci când am un moment mai greu, sexul e cel care m-ajută; întotdeauna.

Am râs.

— Nu cred că sunt pregătită încă pentru asta, dar o să mă mai gândesc.

— Înţeleg, scumpo. Dar când o să simţi c-a venit momentul să apelezi la carneţelul meu, să-mi zici.

Am zâmbit.

— Pare atât de mic. Aş fi putut să jur că-nainte era mai mare.

La care ea a băgat mâna în buzunar şi a mai scos două bucăţi:

— Nu fi prostuţă. Încercam şi eu să fiu finuţă, să nu le-arăt pe toate-odată.

* * *

În pauză, curiozitatea a învins, aşa că m-am trezit intrând în magazinul domnului Henson. Mi-au trebuit doar câteva secunde ca să-mi dau seama că, într-adevăr, acesta vindea câte-n lună şi-n stele – cu condiţia să aibă legătură cu magia. Jumătate din prăvălie era cafenea, iar jumătatea cealaltă semăna cu o magazie plină cu lucruri pe care le întâlnisem doar în poveştile cu amănunte supranaturale.

Când am deschis uşa, deasupra mea a sunat un clopoţel, făcându-i pe Tristan şi pe domnul Henson să se uite încurcaţi unul la celălalt. Am făcut tot posibilul să mă comport normal în timp ce le exploram magazinul, chiar dacă simţeam că simt cu ochii pe mine.

M-am oprit o clipă şi m-am întins după o carte, care era pe raftul de sus al uneia dintre biblioteci. O carte de vrăji? *Ce tare.* Era legată cu sfoară şi plină de praf. Am mai luat o carte. Ambele păreau foarte vechi, dar în continuare foarte frumoase. Tatei îi plăcuse dintotdeauna să cotrobăie prin anticariate după astfel de minunăţii. Adunase la el în birou o colecţie impresionantă de cărţi vechi în diferite limbi şi pe subiecte despre care nici el n-avea habar. Îi plăcea pur şi simplu cum arată, cum se simt la atingere.

— Cât fac astea două? l-am întrebat pe domnul Henson, care tăcea în continuare.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Mă scuzaţi. E închis?

Când am dat ochii cu Tristan, am strâns cărţile la piept şi-am roşit toată.

— Bună.

Domnul Henson a intervenit – şi bine-a făcut.

— A, nu, nu. E deschis. Doar că noi nu prea avem clienţi, cel puţin nu atât de plăcuţi la vedere cum eşti tu, a zis domnul Henson, aşezându-se la marginea tejghelei. Cum te cheamă, drăguţă?

Remarca lui m-a ajutat să-mi iau privirea de la Tristan. Bucuroasă că am fost distrasă, mi-am dres glasul şi am răspuns.

— Elizabeth. Pe dumneavoastră?

— Eu sunt domnul Henson. Şi dacă n-aş fi avut de patru sute de ori vârsta ta şi dacă n-aş fi fost foarte absorbit de anatomia bărbătească, s-ar putea să-mi fi trecut prin cap să te invit la dans în vechiul hambar.

— La dans? Ce vă face să credeţi că o fată ca mine ar fi interesată să meargă la dans?

Domnul Henson n-a răspuns, dar a continuat să mă privească încântat.

M-am apropiat şi m-am aşezat lângă el.

— E magazinul dumneavoastră?

— Al meu. Fiecare metru pătrat, până la ultimul centimetru. Asta doar dacă nu-l vrei tu, a râs domnul Henson. Pentru că dacă-l vrei tu, atunci e al tău. Fiecare metru pătrat, până la ultimul centimetru.

— Sună foarte tentant, dar trebuie să vă mărturisesc că am citit toate romanele lui Stephen King, de cinci ori, aşa că perspectiva de a prelua o prăvălie care se cheamă Lucruri Folositoare e uşor alarmantă.

— Între noi fie vorba, m-am gândit să-i zic Rugăciuni îndeplinite, dar cum nu sunt un tip din cale-afară de religios…

Am pufnit în râs. La fel şi Tristan.

M-am uitat la el, bucuroasă că râdem împreună, dar atunci el s-a oprit din râs.

Mi-au căzut ochii pe cărţi.

— E-n regulă dacă vă iau astea de pe cap?

— Sunt ale tale, fără bani.

— A, nu… Vreau să le plătesc.

Am ţinut-o aşa o bucată, eu insistând să le plătesc, el insistând să mi le dea gratis, până când, într-un final, a cedat.

— Ăsta e motivul pentru care rămân la bărbaţii mei. Femeile îmi seamănă prea mult. Treci într-o zi pe aici, o să-ţi dau gratis în cărţi.

— Sună foarte bine, am zâmbit eu, iar el s-a ridicat şi s-a dus

în magazie.

— Tristan, încasează tu, bine? a zis el, apoi m-a salutat dând uşor din cap şi a dispărut în spate.

Tristan s-a dus la casa de marcat, iar eu l-am urmat într-acolo.

Am lăsat cu atenţie cărţile pe tejghea. Privirea mi-a fost atrasă de fotografiile sepia cu negru expuse pe peretele din spate, întăţişând cadre din pădure.

— Frumos, am zis eu, holbându-mă la imagini.

— Mulţumesc, a răspuns Tristan, bătând nişte preţuri inventate pentru cărţile mele.

— Tu le-ai făcut?

— Nu, a zis el, aruncând o privire fotografiilor. Eu le-am cioplit în lemn, după care le-am colorat cu tuş negru.

Am rămas cu gura căscată. M-am tras mai aproape. Cu cât le priveam mai de-aproape, cu atât îmi dădeam seama mai clar că nu erau simple fotografii, ci imagini ale pădurii sculptate în lemn.

— Foarte *frumos,* am bâiguit încă o dată.

Când l-am privit din nou în ochi, am simţit un nod în stomac.

— Bună, am zis din nou, de data asta cu un oftat. Ce mai faci?

Tristan m-a ignorat şi mi-a scos bonul fiscal.

— Ai de gând să plăteşti sau ce căcat?

M-am încruntat, dar n-a părut să-i pese.

— Îmi pare rău. Da. Poftim, am zis eu, întinzându-i banii.

I-am mulţumit şi, înainte să ies din magazin, l-am privit încă o dată.

— Mereu te porţi ca un cur, şi tot oraşul crede că eşti un dur, dar să ştii că eu te-am văzut atunci, în sala de aşteptare, când ai aflat că Zeus se va face bine. Te-am văzut, ai lăsat garda jos. Ştiu că nu eşti un monstru, Tristan, chiar dacă nu-nţeleg de ce te prefaci.

— Asta-i cea mai mare greşeală pe care poţi s-o faci.

— Ce anume? l-am întrebat eu.

— Să-ţi imaginezi că ştii ceva despre mine.

Capitolul 7
Tristan

2 aprilie 2014

Cinci zile până la despărţire

Când am coborât din taxi în faţa spitalului, l-am lăsat pe tata în urmă şi am luat-o la fugă. Nu m-am oprit decât în salonul de primire a urgenţelor. Am scrutat locul căutând nici eu nu ştiam ce, poate o faţă cunoscută.

— Mamă, am strigat eu, făcând-o să se ridice din sala de aşteptare.

Mi-am dat jos şapca şi m-am dus ţintă la ea.

— Of, scumpule, s-a tânguit ea, grăbindu-se să mă cuprindă.

— Ce-i cu ei? Cum... ?

Mama a-nceput să plângă şi mai tare, tremurând din tot corpul.

— Jamie... Jamie nu mai e, Tristan. A rezistat atâta timp, dar a fost prea mult.

M-am tras deoparte şi mi-am dus degetele la nas.

Cum adică nu mai e? Mai e. E bine.

M-am uitat la tata, care era şocat. Confuz. Rănit.

— Tată, spune-i tu. Spune-i că Jams e bine.

Dar el a lăsat capul în jos.

Simţeam că iau foc pe dinăuntru.

— Şi Charlie? am întrebat eu aproape sigur că nu vreau să aud răspunsul.

— E la Terapie intensivă. Nu e prea bine, dar...

— Aici. El e aici.

Mi-am trecut degetele prin păr. El era în regulă.

— Pot să-l văd? am întrebat eu.

A dat din cap că da. M-am dus într-un suflet la biroul asistentelor; care m-au condus în salonul lui Charlie. Uitându-mă la băieţelul meu, am dus mecanic o mână la gură. Era conectat la mai multe aparate decât aş fi crezut vreodată că e cu putinţă. Avea un tub băgat pe gât, din venele de la mâini îi ieşeau perfuziile, iar faţa îi era plină de zgârieturi şi vânătăi.

— Isuse... am bâiguit eu.

Asistenta a zâmbit reţinut.

— Puteţi să-l ţineţi de mână, a zis ea.

— Ce e cu tubul? De-de-de ce are un tub băgat pe gât? m-am bâlbâit eu, în timp ce mintea mea încerca să rămână cu Charlie, dar era încet-încet invadată de adevărul despre Jamie

– Jamie nu mai e, aşa a zis mama, dar cum venea asta? Cum putea să nu mai fie?

— În urma accidentului de maşină, plămânul lui stâng a cedat, iar acum are dificultăţi la respiraţie. E ca să-l ajute să respire.

— Nu poate să respire de unul singur?

Asistenta a dat din cap că nu.

— O să se facă bine? am întrebat-o eu, holbându-mă în ochii asistentei, ca să citesc adevărul.

— Eu nu sunt medic. Doar ei pot...

— Dar puteţi să-mi spuneţi, nu-i aşa? Dacă aţi fi fost în locul meu şi v-aţi fi pierdut soţia – cuvintele mi-au dat emoţiile de gol, dar eu le-am înghiţit înapoi şi am continuat. Dacă băieţelul ăla ar fi fost tot ce-aţi fi avut pe lume, aţi fi vrut să ştiţi care sunt şansele, nu-i aşa? Aţi fi implorat pe cineva să vă spună ce să faceţi, cum să acţionaţi – dumneavoastră ce-aţi face?

— Domnule...

— Vă rog, am implorat-o eu. Vă rog.

— L-aş ţine de mână, a zis ea, lăsând capul în pământ înainte s-o pot privi în ochi.

Am dat din cap, conştient că tocmai îmi spusese mai mult decât eram pregătit să aud. M-am oprit lângă scaunul de la capul patului şi i-am luat mâna într-a mea.

— Salut, amice. Sunt tata. Sunt aici, bine? Ştiu că n-am fost alături de tine cât trebuia, dar acum sunt aici, bine? Tata e aici şi vrea să lupţi de dragul lui. Poţi să faci asta, amice?

Lacrimile mele i-au udat obrajii şi mi-am lipit buzele de fruntea lui.

— Tata are nevoie ca tu să respiri. Trebuie să te facem bine pentru că are nevoie de tine. Ştiu că lumea zice că numai copiii au nevoie de părinţi, dar e o minciună. Eu am nevoie de tine ca să merg mai departe. Am nevoie de tine ca să cred mai departe în lumea asta. Amice, trebuie să te trezeşti. Nu pot să te pierd şi pe tine, bine? Am nevoie ca tu să te-ntorci la mine... te rog Charlie... întoarce-te la tata.

Pieptul lui s-a umflat, iar când a încercat să expire, aparatele au început să bipăie cu repeziciune. Doctorii au intrat pe fugă în salon şi mi-au desprins mâna cu care-l ţineam pe Charlie, care tremura din toate încheieturile. Au început să strige unul la altul, rostind cuvinte pe care nu le-nţelegeam, făcând lucruri pe care nu le-nţelegeam.

— Ce se-ntâmplă? am strigat eu, dar nu m-a auzit nimeni. Ce

se petrece?! Charlie! am ţipat eu în timp ce două asistente încercau să mă scoată din salon. Ce fac acolo? Ce... Charlie! am strigat eu din nou, o dată şi-ncă o dată, tot mai tare, în timp ce ele mă trăgeau afară din salon.

— CHARLIE!

* * *

Vineri seara târziu, aşezat la masa din sufragerie, am format un număr care îmi fusese atât de cunoscut înainte, dar pe care nu-l mai folosisem de mult timp. Am ţinut receptorul lipit de ureche cât a sunat.

— Alo? a zis o voce plăcută, caldă. Tristan, tu eşti? a-ntrebat ea pe un ton mai alert, pe care l-am simţit până-n stomac. Fiule, spune ceva, te rog, a zis apoi şoptit.

Mi-am tras un pumn în gură, dar n-am zis nimic.

Am închis. Ca de fiecare dată. Am rămas singur în întuneric pentru tot restul nopţii, lăsând-o să mă înghită cu totul.

Capitolul 8
Elizabeth

Sâmbătă dimineaţa am fost pe punctul de a trezi întregul cartier în încercarea mea de a porni maşina de tuns iarba, care dădea câte-un rateu o dată la câteva secunde. Steven făcuse întotdeauna tunsul gazonului să pară o joacă de copii, dar eu n-aveam bafta lui.

— Hai odată!

Am tras de lanţ ca să pornesc motorul încă o dată, dar, după câteva pârâituri, s-a-necat şi-a murit la loc.

— Iisuse Cristoase!

Am tot încercat, roşind toată când mi-am văzut vecinii de peste drum uitându-se la mine pe fereastră.

Eram pe punctul de a trage de lanţ din nou când am simţit o mână pe mâna mea. Am sărit în sus de groază.

— Stai, mi-a poruncit Tristan încruntat, vădit iritat. Ce dracu' faci?

M-am încruntat şi eu, holbându-mă la buzele lui strânse.

— Tund iarba.

— Nu tunzi nicio iarbă.

— Ba da.

— Nu, n-o tunzi.

— Atunci ce fac? l-am întrebat eu.

— Trezeşti toată lumea asta nenorocită, s-a oţărât el.

— Sunt sigură că-n Anglia lumea era deja trează.

— Taci din gură.

Hmm. Aşadar, se pare că nu era genul de persoană matinală, deşi nu-i plăceau nici după-amiezile, şi nici pasăre de noapte nu era. A tras maşina de tuns iarba din faţa mea.

— Ce faci? l-am întrebat eu.

— Îţi tund eu iarba ca să nu mai trezeşti toată lumea asta nenorocită, minus Anglia.

Nu ştiam dacă să râd sau să plâng.

— Cum să-mi tunzi tu iarba? În plus, cred că e stricată.

La câteva secunde după ce-a tras de lanţ, maşina a pornit. *Ei bine, asta e chiar jenant.*

— Pe bune. Nu pot să te las să-mi tunzi iarba.

Nu s-a întors nici măcar o dată ca să am cu cine vorbi. S-a apucat să-şi facă treaba – o treabă pe care eu una nu-l rugasem s-o facă. Am fost pe punctul de a mă lua la ceartă cu el, dar atunci mi-am amintit că omorâse o pisică doar pentru că nu mieuna cum trebuie, şi, ei bine, aşa tristă cum era, mie chiar îmi plăcea viaţa mea şi n-aveam chef să fiu omorâtă.

* * *

— Ai făcut o treabă grozavă, am zis eu, privindu-l pe Tristan cum opreşte maşina de tuns iarba. Soţul meu..., am început eu, dar m-am oprit o secundă ca să trag aer în piept. Răposatul meu soţ obişnuia să tundă gazonul pe diagonală. Şi zicea, „Puiule, o să strâng iarba mâine, acum sunt prea obosit.”

M-am luat singură în braţe şi-am continuat să-l privesc pe Tristan, dar fără să-l mai văd.

— Iarba tăiată urma să rămână acolo cel puţin o săptămână, poate şi două, ceea ce era ciudat pentru că de peluzele altora se ocupa cu mai mare grijă. Chiar şi aşa, mie îmi plăcea fânul.

Am simţit că mi se pune un nod în gât. Lacrimile îmi inundaseră ochii, mă ardeau. M-am întors cu spatele la Tristan şi mi le-am şters de pe obraji.

— În fine, îmi place că ai mers în diagonală.

Amintiri tâmpite! Am pus mâna pe mânerul alb de metal şi am deschis uşa de plasă, însă, la auzul vocii lui Tristan, am rămas pe loc.

— Uite aşa se furişează pe lângă tine şi te lovesc pe la spate, a şoptit el ca un suflet abandonat care-i sărută pe cei dragi în semn de rămas-bun.

Vocea lui era mai blândă ca de obicei. Deşi în continuare profund morocănoase, cuvintele păreau de data asta impregnate cu un strop de inocenţă.

— Micile amintiri, a adăugat.

M-am întors spre el şi l-am găsit aplecat deasupra maşinii de tuns iarba. Privirea lui era mai plină de viaţă decât înainte, dar era vorba despre o viaţă tristă. Ochii săi, pierduţi, în care juca doar furtuna. Am tras aer în piept doar cât să nu cad din picioare.

— Câteodată mi se pare că micile amintiri sunt mai rele decât cele importante. N-am nicio problemă cu ziua lui de naştere, de pildă, sau cu ziua morţii, dar când îmi amintesc lucrurile astea mărunte, felul în care obişnuia să tundă gazonul, sau cum, din tot ziarul, îl interesau doar caricaturile, sau că îi plăcea să fumeze o singură ţigară în seara de Anul Nou...

— Sau felul în care îşi lega şireturile, sau cum sărea peste bălţi, cum îmi atingea palma cu vârful arătătorului şi de fiecare dată desena o inimă...

— Şi tu ai pierdut pe cineva?

— Pe soţia mea.

Of.

— Şi pe fiul meu, a şoptit el, mai încet decât înainte.

Mi s-a rupt inima când l-am auzit.

— Îmi pare foarte rău, nici prin cap nu mi-ar fi putut trece…

Văzându-l cum se uită fix la iarba proaspăt tunsă, am tăcut.

Ideea de a-i pierde atât pe cel care a fost dragostea vieţii mele cât şi pe puiul meu drag era prea greu de suportat; eu aş fi clacat.

— Felul în care îşi spunea rugăciunea, felul în care obişnuia să-şi scrie numele de la coadă la cap, cum îi plăcea să-şi strice jucăriile doar ca să aibă ce repara la loc…

Vocea îi tremura, la fel şi corpul. Nu mai vorbea cu mine. Fiecare dintre noi trăia în propria sa lume a micilor amintiri. Dar chiar şi aşa, separaţi, reuşeam cumva să empatizăm cu celălalt. Cel singur îl recunoaşte adesea pe cel singur. Astăzi, pentru prima oară, am început să văd cine era bărbatul din spatele bărbii.

Şi-a pus căştile pe urechi, iar eu am văzut cum bieţii lui ochi se umplu de emoţie. Apoi nu mi-a mai adresat nicio vorbă.

Tot oraşul zicea că e un nenorocit, şi puteam să înţeleg de ce. Nu era amabil, starea lui nu era stabilă, ba mai mult, era vraişte cu totul, dar eu una nu-l puteam învinui pentru distanţa pe care o păstra. Adevărul e că îl şi invidiam pentru capacitatea de a evada din realitate, de a se deconecta de la lumea înconjurătoare. Cred că era bine să te poţi simţi golit în totalitate din când în când – Dumnezeu mi-e martor, nu era zi să nu-mi doresc şi eu asta, doar că eu o aveam pe Emma ca să nu mă lase să mă dezintegrez.

Dacă aş fi pierdut-o şi pe ea, mi-aş fi golit mintea de orice emoţie, de toată suferinţa.

Când şi-a terminat treaba, s-a oprit din mers, dar a continuat să inspire şi să expire cu repeziciune. S-a întors către mine. Avea ochii roşii şi, probabil, nervii făcuţi chisăliţă. Şi-a şters fruntea cu dosul palmei şi, dregându-şi vocea, m-a strigat:

— Gata.

— Vrei să iei micul dejun? l-am întrebat eu, ridicându-mă. Am făcut suficientă mâncare, e şi pentru tine.

A clipit, apoi s-a apucat să împingă maşina de tuns iarba înapoi către veranda mea.

— Nu.

A pornit înapoi către veranda lui, ieşind din aria mea vizuală. Am rămas acolo singură şi am închis ochii, punând ambele mâini deasupra inimii. Pentru o clipă, m-am golit şi eu de

toate.

Capitolul 9
Elizabeth

A doua zi dimineaţă, ştiam că trebuie să trec pe la magazinul auto al lui Tanner pentru surpriza despre care îmi vorbise la începutul săptămânii. Emma, Bubba şi cu mine am pornit, aşadar, spre oraş. Emma cânta propria ei versiune a coloanei sonore din *Frozen,* Bubba era doar un animăluţ de pluş silenţios şi cumsecade, în timp ce mie nu-mi rămăsese decât să-mi smulg părul din cap.

— Unchiule T! a strigat Emma în gura mare, năvălind către Tanner, care era cu capul sub capota unei maşini.

Tanner s-a întors, murdar pe faţă şi pe tricoul alb cu care era îmbrăcat de ulei de motor.

A ridicat-o în braţe şi a învârtit-o în aer, apoi a îmbrăţişat-o strâns.

— Salut, piticot. Ce-ai acolo, după ureche? a întrebat-o el.

— N-am nimic după ureche!

— O, ba eu cred că ai! a zis el scoţând bănuţul lui de douăzeci şi cinci de cenţi de după urechea Emmei şi făcând-o să se prăpădească de râs.

Chestie care m-a făcut şi pe mine să zâmbesc.

— Ce mai e cu viaţa ta? a-ntrebat-o el.

Emma a zâmbit şi s-a apucat să depene o poveste încurcată despre cum am lăsat-o eu să se îmbrace singură de dimineaţă, motiv pentru care purta un tutu violet, ciorapi în culorile curcubeului şi un tricou cu pinguini zombi.

Am zâmbit din nou. Tanner o privea ca şi când l-ar fi interesat cu adevărat ce-i povestea. După câteva minute, i-a dat câţiva dolari şi-a expediat-o cu unul dintre angajaţii lui, Gary, să dea spargerea la automatul de bomboane. Tot drumul l-a tocat şi pe bietul Gary. O auzeam, era aceeaşi poveste despre cum s-a îmbrăcat ea singură.

— E mai drăguţă decât o ţineam eu minte, a zâmbit Tanner. Are zâmbetul tău.

Am surâs şi mai larg şi i-am mulţumit, chiar dacă zâmbetul ei îmi amintea mai degrabă de Steven.

— Deci, ziceam că am ceva pentru tine. Hai încoace.

M-a condus în spate, unde, acoperită de o prelată, se contura o maşină. Când a tras-o la o parte, am simţit că mi se taie genunchii.

— Cum? am întrebat eu, păşind în jurul Jeepului, plimbându-mi degetele de-a lungul lui.

Jeepul lui Steven arăta mai nou ca niciodată.

— Era distrus.

— Ei, zgârieturile şi plesniturile se rezolvă întotdeauna.

— Probabil că te-a costat o avere.

A ridicat din umeri.

— Steven a fost cel mai bun prieten al meu. Tu eşti una dintre cele mai bune prietene. Am vrut să ai ceva familiar la care să te-ntorci.

— Ai ştiut dintotdeauna că o să mă-ntorc?

— Noi aşa am sperat cu toţii.

Aruncând o privire Jeepului, Tanner şi-a muşcat buza de jos, apoi a continuat.

— Nu pot să nu mă învinuiesc. Cu o săptămână înainte de accident, l-am implorat să treacă pe la service ca să-i fac o verificare. A zis că mai merge aşa câteva luni. Nu pot să nu mă gândesc că poate aş fi văzut că e ceva în neregulă cu maşina dacă mă asculta. Dacă mă lăsa să mă uit un pic sub capotă, poate că acum ar fi fost încă…

Şi-a dus mâna la nas şi a tăcut.

— N-a fost vina ta, Tanner.

Şi-a tras nasul şi a schiţat un zâmbet.

— Mda, ce să-i faci? Mă tot gândesc la asta. Haide, hopa sus!

Am urcat pe locul şoferului şi m-am aşezat. Am închis ochii şi am respirat adânc, apoi mi-am întins mâna spre scaunul din dreapta, aşteptând acea atingere, căldura unei alte mâini. *Nu plâng. Nu plâng. Sunt bine, gata, sunt bine.* În clipa aceea am simţit atingerea unei alte mâini, iar când am deschis ochii, am văzut în palma mea mânuţa Emmei, care stătea lângă mine, cu ciocolata întinsă pe toată faţa. A zâmbit cu gura până la urechi, făcându-mă şi pe mine să zâmbesc.

— Eşti bine, mamă? a întrebat ea.

O gură de aer.

— Da, puiule. Sunt bine.

Tanner s-a apropiat de mine şi mi-a pus cheile în palmă.

— Bine-aţi venit acasă, doamnelor! Ţineţi minte, dacă aveţi nevoie de o mână de ajutor în grădină, orice, nu trebuie decât să daţi un telefon.

— Bulă ne-a ajutat deja, a zis Emma.

— Poftim? a zis Tanner ridicând o sprânceană.

— Am angajat un om până la urmă. Adică, într-un fel. Va trebui să văd cum îl plătesc.

— Poftim? Liz, dar eu aş fi făcut-o pe gratis. Pe cine ai angajat?

Ştiam că n-o să-i convină răspunsul.

— Îl cheamă Tristan...

— Tristan Cole?!

Tanner s-a luat cu mâinile de cap. Se-nroşise tot.

— Liz, e un nenorocit.

— Nu e.

Bine, fie, e.

— Crede-mă, e un nenorocit. Şi mai e şi futut la cap. Ştiai că lucrează la domnul Henson? Tipul e un studiu de caz pe tema nebuniei.

Nu ştiu de ce, dar remarcile lui Tanner mă făceau să mă simt de parcă ar fi vorbit despre mine.

— Prea exagerezi şi tu, Tanner.

— Tristan e nebun. Şi e periculos. Îţi zic... Lasă-mă pe mine să mă ocup de-acum înainte. Dumnezeule. Mă omoară să ştiu că stă fix în casa de lângă tine.

— S-a descurcat de minune. Chiar nu e aşa mare chestie.

— Ba e. Cum să-ţi zic, tu ai prea multă încredere în oameni. Trebuie să-ţi pui mai mult capul la contribuţie şi să mai laşi inima deoparte, trebuie să gândeşti.

Au!

— Mie nu-mi place deloc chestia asta, Liz. Şi mă-ndoiesc că lui Steven i-ar fi plăcut.

— Mda, ce să-i faci. El nu prea mai are nimic de spus, am zis eu printre dinţi, un pic ruşinată, dar mai cu seamă rănită. Nu sunt idioată, Tanner. Pot să mă descurc şi singură. Doar că..., m-am oprit eu, forţându-mă să zâmbesc. Îţi mulţumesc. Pentru Jeep. Nici nu-ţi poţi închipui cât de mult înseamnă pentru mine.

Probabil că m-a citit, pentru că mi-a pus o mână pe umăr şi mi-a zis:

— Scuze. Sunt un nenorocit. Doar că îmi fac griji. Dacă s-ar fi întâmplat ceva...

— Sunt bine. Suntem în siguranţă. Jur.

— Bine. În regulă, atunci tai-o de-aici înainte să mai spun ceva ce-aş regreta pe urmă, a rânjit el. Emma, să ai grijă de mama ta, ai înţeles?

— De ce? Eu sunt copilul, nu ea, s-a răţoit Emma.

M-a bufnit râsul. Avea sută la sută dreptate.

Capitolul 10
Elizabeth

În fiecare vineri, după ce-o lăsam pe Emma la bunici, mă duceam în oraş la târgul fermierilor. Acolo veneau toţi locuitorii din zonă ca să-şi vândă produsele sau să cumpere ce-aveau nevoie, în centrul orăşelului Meadows Creek, care se umplea de mirosul pâinilor proaspăt coapte şi a buchetelor de flori. Dar mai ales de bârfele orăşelului de provincie, care făceau întotdeauna să merite drumul.

Eu şi Steven ne luam de obicei florile de la piaţă, aşa că atunci când se-ntâmpla ca vinerea să găsesc trandafiri, mă opream în mijlocul lor, trăgând în piept amintiri şi expirând suferinţă.

În timpul drumurilor mele săptămânale la târg, n-a fost dată să nu-l văd şi pe Tristan pe acolo. Nu mai vorbiserăm de când îmi tunsese gazonul, dar tot nu-mi puteam scoate din minte expresia tristă a ochilor săi. Soţia şi băiatul. Când îi pierduse? Şi cum? De când trăia coşmarul acesta?

Voiam să ştiu mai mult.

Uneori, îl vedeam intrând în magazia din spate, unde rămânea cu orele. Dacă ieşea, ieşea ca să taie lemne la circular, după care intra înapoi şi acolo rămânea.

De fiecare dată când ne intersectam, roşeam şi întorceam capul în direcţia opusă, ca şi când nu l-aş fi văzut. Chiar dacă-l vedeam. Îl vedeam *mereu*, şi nu înţelegeam prea bine de ce.

Toată lumea îmi spunea că e un tip insensibil, iar eu nu puteam decât să fiu de acord. Cunoscusem pe propria piele latura crudă a lui Tristan. Doar că eu îi văzusem şi altă latură a sa, una pe care majoritatea oamenilor n-o observau. Îl văzusem înmuindu-se la aflarea veştii că Zeus va fi bine. Îl văzusem deschizându-se încet-încet şi vorbind despre pierderea soţiei şi a fiului său. Văzusem o latură delicată, fragilă a sa, pe care mulţi păreau să n-o vadă deloc.

În cazul de faţă, în mijlocul târgului, m-a intrigat o altă latură a lui. În fiecare săptămână îl vedeam învârtindu-se pe acolo ca şi când ar fi fost singurul om din tot târgul. Foarte concentrat la misiunea pe care o avea de îndeplinit – să cumpere legume şi flori proaspăt culese. După care o lua în sus pe colină şi se oprea pe un pod, unde era întotdeauna un om al străzii căruia îi dădea pungile cu cumpărături.

Pe drumul spre înapoi, s-a-ntâmplat să-l văd chiar când îi dădea pungile tipului. Apropiindu-mă, am zâmbit, fiindcă mă copleşise. După care a pornit spre casă.

— Bună, Tristan.

Tristan s-a uitat în direcţia mea, privind în gol.

Şi-a continuat drumul.

Era de parcă o luam de la-nceput. M-am grăbit, străduindu-mă să ţin pasul cu el.

— Nu voiam să-ţi spun decât că e foarte frumos din partea ta. E foarte drăguţ ce faci pentru omul ăla. Eu cred că e foarte...

Tristan s-a întors şi a făcut un pas înspre mine. Fălcile i s-au încleştat. A făcut ochii mici.

— Ce dracu crezi tu că faci aici?

— Poftim? m-am bâlbâit eu, derutată de tonul vocii sale.

A făcut încă un pas spre mine.

— Crezi că nu văd cum mă priveşti?

— Despre ce vorbeşti?

— Vreau să m-asigur că înţelegi bine un lucru, a şoptit el printre dinţi

A clipit, iar când a deschis ochii privirea i s-a întunecat din nou.

— Nu vreau să am de-a face cu tine în niciun fel, mod sau circumstanţă. Ai înţeles? Ţi-am tuns iarba doar pentru că m-ai scos din sărite, în pula mea, atâta tot! Nu vreau să mai am de-a face cu tine. Aşa că încetează cu ocheadele.

— Tu crezi – crezi că mă dau la tine?! am strigat eu din vârful dealului.

A ridicat dintr-o sprânceană. Expresia lui zicea da-ce-mamadracului-normal-că-te-dai-la-mine.

— Ştii ce? Eu mă gândeam că e drăguţ din partea ta. Drăguţ că-i dai omului de mâncare, nenorocitule! Nu-ncercam să te invit undeva şi nici să mă dau la tine, încercam să port o conversaţie cu tine.

— De ce-ai vrea să porţi o conversaţie cu mine?

— Habar n-am! am zis eu, ca şi când cuvintele mi s-ar fi rostogolit de pe limbă.

Chiar că nu ştiam de ce voiam să port o conversaţie cu cineva care era atât de atrăgător şi atât de distant în general. Azi îmi povesteşte despre demonii săi, iar în ziua următoare urlă la mine pentru că l-am salutat. *N-am sorţi de izbândă.*

— Am fost o proastă. Am crezut că putem fi prieteni.

S-a încruntat.

— De ce-aş fi eu prietenul tău?

Am simţit un fior. Nu eram sigură dacă se datora palei de vânt sau faptului că Tristan îmi invada spaţiul personal.

— Nu ştiu. Pentru că pari singur şi pentru că şi eu sunt singură. M-am gândit...

— Nu te-ai gândit.

— De ce eşti atât de rău?

— De ce mă urmăreşti mereu?

Am deschis gura să răspund, dar nu mi-a venit nicio replică. Ne-am holbat unul la celălalt. Eram atât de aproape, încât corpurile noastre aproape că se atingeau.

— Toată lumea din oraşul ăsta se teme de mine. Pe tine te înspăimânt, Elizabeth? m-a-ntrebat el în şoaptă, împingând aerul înspre buzele mele.

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă eu te citesc.

Privirea lui glacială s-a încălzit preţ de o secundă, ca şi când cele patru cuvinte rostite de mine l-ar fi derutat. Chiar aşa era, îl citeam. Vedeam mai departe de ura din privirea lui. Atunci când se încrunta, nu puteam să nu-i văd durerea. Vedeam suferinţa care era şi suferinţa mea.

Fără să stea pe gânduri, Tristan m-a tras spre el, m-a lipit de corpul lui, apăsându-mi buzele cu buzele sale. Norii de confuzie care se adunaseră în jurul meu s-au risipit pe măsură ce limba lui şi-a făcut loc printre buzele mele. L-am sărutat şi eu. L-am sărutat şi eu, şi poate că l-am sărutat chiar mai cu foc decât m-a sărutat el pe mine. Dumnezeule, cât mi-a lipsit! Mi-au lipsit sărutările. Sentimentul că pici în braţele cuiva care te prinde înainte să te faci una cu pământul. Atingerea caldă a corpului cu care împărţi cele câteva răsuflări.

Mi-a lipsit să fiu ţinută în braţe, să fiu atinsă, mi-a lipsit să fiu dorită...

Mi-a lipsit Steven.

Sărutările lui Tristan erau furibunde şi triste, apologetice şi agonizante, brute şi autentice.

Fix ca ale mele.

Mi-am plimbat limba peste buza lui de jos. În timpul ăsta, îi apăsam pieptul cu mâinile, simţindu-i bătăile rapide cum zboară printre degetele mele – în propriul meu corp.

Preţ de câteva secunde, m-am simţit aşa cum mă mai simţisem doar cu multă vreme în urma.

Deplină.

Întreagă.

Parte din ceva divin.

Tristan s-a tras brusc deoparte şi s-a întors cu spatele la mine, trezindu-mă înapoi la realitatea de zi cu zi, la realitatea mea cea întunecată.

Dărâmată.

Incompletă.

Mereu singură.

— Nu mă cunoşti, aşa că încetează să te porţi ca şi când n-ar fi aşa, a zis el, apoi şi-a văzut mai departe de drum, lăsându-mă acolo perplexă.

Ce-a fost asta?!

— Şi tu ai simţit asta, nu-i aşa? l-am întrebat, uitându-mă în urma lui. Ca şi când... ca şi când ei ar fi fost încă aici. Eu am simţit că Steven a fost aici. Tu n-ai simţit ca şi când soţia ta...

Tristan s-a întors şi m-a pârjolit cu privirea.

— Să nu mai vorbeşti niciodată despre soţia mea, că nu ştii nimic despre ea, şi nici despre mine!

Apoi a grăbit pasul.

Şi el a simţit-o.

Eram sigură.

— Nu poţi... Nu poţi să pleci aşa, Tristan. Putem să vorbim unul cu celălalt. Despre ei. Ne putem ajuta reciproc să ne amintim de ei.

Cea mai mare frică a mea era că o să uit.

Nu s-a oprit din mers.

L-am ajuns din nou din urmă.

— În fond, de asta te şi împrieteneşti cu cineva. Ca să-l cunoşti mai bine. Să ai cu cine să vorbeşti.

Am început să gâfâi din ce în ce mai tare pe măsură ce mă enervam că mă lăsase să vorbesc singură şi plecase în mijlocul discuţiei, după cel mai dureros şi mai satisfăcător sărut pe care-l simţiseră vreodată buzele mele. Îl uram pentru că mă văduvise de acel mic moment de dorinţă care îmi amintise vag de dragostea dispărută.

— Dumnezeule! Dar chiar trebuie să fii aşa un... Aşa un... *monstru*?

S-a întors către mine şi, înainte să-şi ia o expresie severă, preţ de o secundă, în ochi i-am citit un licăr de deznădejde.

— Nu te vreau, Elizabeth, a ridicat el mâinile a pagubă, apoi a-nceput să vină către mine. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine, a zis el apropiindu-se.

M-am dat înapoi.

— Nu vreau să vorbesc cu tine despre nenorocitul tău de soţ

mort.

A făcut încă un pas.

— Nu vreau să m-apuc să-ţi torn căcaturi despre soţia mea moartă.

Un pas, încă unul. Eu, un pas în spate, apoi încă unul.

— Nu vreau să te ating.

Înainte. Înapoi.

— Nu vreau să te sărut.

Pas.

— Nu vreau să te ling.

Înapoi. Înapoi. Pas. Pas.

— Şi cu-atât mai mult nu vreau să fiu prietenul tău futut. Aşa că lasă-mă-n pace şi *mai tacă-ţi dracu fleanca aia!* a urlat el de undeva de deasupra mea, iar vocea lui a bubuit ca un trăsnet, făcându-mă să sar în sus de spaimă.

M-am dat înapoi un ultim pas, tocul mi-a alunecat pe o piatră şi m-am prăvălit în râpă. Am simţit în coaste fiecare dâmb peste care m-am rostogolit, dar dacă nu luam în calcul cele câteva zgârieturi şi nici tona de ruşine, puteam zice că sunt OK.

Tristan a fost deasupra mea într-o clipită.

— Căcat! a bâiguit el. Eşti OK? Poftim, a zis, întinzându-mi mâna.

L-am refuzat şi m-am ridicat singură în picioare. Era foarte îngrijorat, dar nu-mi păsa. Avea să se umple de ură în cel mai scurt timp, probabil.

Cu câteva secunde înainte să cad, îmi spusese să tac, aşa că fix asta aveam de gând să fac. Să-i dau ce şi-a dorit. M-am târât acasă în linişte, fără să mă uit o dată la el, chiar dacă îi vedeam cu coada ochiului privirea jalnică.

* * *

— Te-a împins într-o râpă? a strigat Faye în telefon.

Când am ajuns acasă, am sunat-o direct. Cea mai bună prietenă a mea trebuia să-mi confirme că eu aveam dreptate şi că Tristan era cel care se înşela.

Chiar dacă îl făcusem monstru.

— Păi, nu chiar. El a ţipat la mine şi atunci am alunecat.

— După ce te-a sărutat?

— Da.

— Ah! Îl urăsc. Îl urăsc atât de tare.

Am dat din cap.

— Şi eu îl urăsc.

Ceea ce era o minciună, fiindcă nu puteam să-i spun ce gândeam cu adevărat despre Tristan. Cum că aveam atâtea în comun. Nu puteam spune nimănui asta. Abia dacă-mi spusesem mie.

— Şi, dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, ia zi-mi..., a-nceput Faye, şi aproape că i-am văzut rânjetul prin telefon. Ţi-a băgat limba-n gură? A gemut? Era dezbrăcat? Şi-a băgat capu-ntre sânii tăi şi-a făcut ca indienii? I-ai atins pătrăţelele? I-ai lins faţa aia ascuţită? O are cât un cal? Te-ai udat? I-ai atins scula? Ai dat mâna cu Marinică? Aţi făcut cunoştinţă?

— Cu tine nu se poate vorbi, am chicotit eu, cu mintea la acel sărut şi la ce însemna el.

Poate că nu însemna nimic. Sau poate că, dimpotrivă, totul.

A oftat.

— Hai, bagă şi tu ceva. Eu încerc să mi-o trag, dar apelul ăsta îmi taie tot cheful.

— Cum adică încerci să ţi-o tragi? Faye, vrei să zici că faci sex chiar acum?

— Adică? Dacă fac sex-sex?

— Da, sex-sex!

— Păi, dacă te referi la penisul care stă la mine-n vagin în clipa asta, atunci da. Cred că poţi să-l numeşti sex pe jumătate.

— Dumnezeule mare, Faye! De ce naiba ai răspuns la telefon?!

— Hm, pentru că puicuţele-s mai importante ca puţele? Gen, pe bune, a râs ea.

M-am înecat.

— Bună, Liz, l-am auzit şi pe Matty, care vorbea în cameră.

Am simtit că mi se face rău.

— Săptămâna viitoare te trec pe program de treizeci de ore.

— Eu o să-nchid.

— Ce? Nu. Am timp berechet.

— Eşti stânjenitoare.

— Au! Termină, Matty! Ţi-am zis să nu mă muşti acolo.

O, doamne, cea mai bună prietenă a mea era o ciudată!

— OK, prăjiturică, tre să închid. Cred că sângerez. În ceea ce te priveşte, în schimb, fă-ţi un pic de timp şi încearcă să meditezi, să-ţi pui ordine în gânduri.

— Şi când zici asta te referi la... ?

— Tequila. Tequila de cea mai bună calitate. Arde pe dinăuntru, dar ajută în caz că eşti în pericol să iei decizii proaste.

Avea dreptate.

Capitolul 11
Tristana

3 prilie 2014

Patru zile până la despărţire

Stăteam pe veranda ce dădea spre curtea din spate a părinţilor mei şi mă uitam cum săreau stropii de ploaie din leagănul pe care eu şi cu tata îl construiserăm pentru Charlie. Cauciucul de maşină se legăna înainte şi înapoi, lovind cadrul de lemn.

— Mai poţi? a-ntrebat tata, ieşind să mi se alăture.

Zeus l-a urmat îndeaproape, găsindu-şi în cele din urmă un colţ uscat în care să se aşeze. M-am întors către tata şi am dat cu privirea de o faţă care-mi semăna aproape în totalitate, excepţie făcând câţiva ani şi un plus de înţelepciune ce i se putea vedea în ochi.

Nu i-am răspuns şi mi-am văzut mai departe de ploaie.

— Mi-a zis maică-ta că nu reuşeşti să scrii necroloagele. Pot să te-ajut eu.

— N-am nevoie de ajutorul tău, am mârâit eu, strângând din pumni, cu unghiile înfipte în palme.

Uram să simt furia asta crescândă zi după zi. Uram să văd că deveneam tot mai rece cu fiecare secundă.

— N-am nevoie de nimeni.

— Fiule, a oftat tata, punându-mi o mână pe umăr.

M-am tras deoparte.

— Nu vreau decât să fiu lăsat singur.

A lăsat capul în pământ, plimbându-şi degetele peste ceafă.

— Bine. Eu şi cu mama o să fim înăuntru.

S-a ridicat şi a deschis uşa de plasă, apoi a adăugat:

— Dar, Tristan, doar pentru că tu vrei să fii singur, nu înseamnă automat că eşti singur. Să ţii minte asta. Oricând ai nevoie, noi suntem aici.

Uşa de plasă s-a trântit. L-am maimuţărit.

Oricând ai nevoie, noi suntem aici.

Problema era că acel„oricând” avea totuşi o dată de expirare.

Băgând mâna în buzunarul de la spate, am scos bucata de hârtie la care mă holbasem în ultimele trei ore. Terminasem necrologul lui Jamie în dimineaţa aceea. Al lui Charlie însă, în afară de numele lui, era încă neînceput.

Cum ar fi trebuit să procedez? Cum ar fi trebuit să scriu

povestea vieţii lui de vreme ce viaţa lui nici n-apucase măcar să înceapă?

Ploaia a-nceputsă bată-n bucata de hârtie şi ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am clipit de câteva ori înainte să bag hârtia la loc în buzunar.

N-aveam să plâng.

Mă fut în ele de lacrimi.

Picioarele m-au condus de pe verandă în jos pe scări. În câteva secunde, eram murat din cap până-n picioare, devenind una cu furtuna care începea.

Aveam nevoie de aer. Aveam nevoie de spaţiu. Aveam nevoie să scap.Trebuia să fug.

Am luat-o la fugă desculţ, fără să mă gândesc la nimic, fără nicio direcţie.

Zeus a luat-o şi el la fugă în spatele meu.

— Du-te acasă, Zeus! am strigat eu la el, care era deja la fel de murat ca şi mine. Du-te acasă! am urlat, dorindu-mi să fiu lăsat singur.

Am fugit şi mai tare, dar el s-a ţinut după mine. M-am forţat atât de tare încât am simţit că-mi ia foc pieptul şi că nu mai pot respira. Am fugit până când m-au lăsat picioarele şi corpul mi s-a prăvălit la pământ. Fulgerele brăzdau cerul deasupra noastră, pictându-i cicatricile, iar eu am început să plâng incontrolabil.

Voiam să fiu singur, dar Zeus era chiar lângă mine. Ţinuse pasul cu nebunia mea. Fusese lângă mine când eu ajunsesem la capătul puterilor, şi n-avea să mă părăsească. Era chiar acolo şi mă lingea pe faţă. Îmi dăruia dragostea lui şi-mi permitea să-l iau în braţe într-un moment în care aveam nevoie cel mai tare de asta.

— OK, am oftat eu, cu lacrimile curgându-mi pe obraji în timp ce-l ţineam strâns la piept.

Zeus scâncea, ca şi când, la rândul lui, ar fi fost sfâşiat.

— OK, am zis din nou, sărutându-l pe creştet şi scărpinându-l într-o parte.

OK.

* * *

Îmi plăcea foarte mult să alerg desculţ.

Alergatul era unul din lucrurile la care mă pricepeam, îmi plăcea când picioarele mele alergau.

Îmi plăcea când se crăpau şi sângerau fiindcă se izbeau de asfaltul de pe străzi.

Îmi plăcea când păcatele mi-erau reamintite prin durerile trupeşti.

Îmi place să provoc suferinţă.

Dar doar mie însumi. Îmi plăcea să-mi provoc suferinţă. Nimeni altcineva nu trebuia să sufere din cauza mea. Stăteam departe de oameni, astfel încât să nu-i fac să sufere.

Aş face-o să sufere pe Elizabeth, iar eu nu voiam asta.

Îmi pare rău.

Cum aş putea să-mi cer scuze? Cum aş putea s-o dreg? Cum de un singur sărut a fost suficient să-mi amintesc?

A căzut în râpă, şi asta din cauza mea. Şi-ar fi putut rupe ceva. Şi-ar fi putut sparge capul. Ar fi putut să moară...

Moartă.

Jamie.

Charlie.

Îmi pare atât de rău.

În noaptea aceea am alergat şi mai mult. Am alergat prin pădure. Repede. Şi mai repede. Tare. Şi mai tare.

Du-te, Tris. Fugi.

Îmi sângerau picioarele.

Plângea inima în mine, îmi zvâcnea în piept la nesfârşit, bulversându-mi mintea şi otrăvindu-mi gândurile pe măsură ce amintirile îngropate începeau să iasă din nou la iveală. Ar fi putut să moară. Ar fi fost vina mea. Eu aş fi fost cel responsabil.

Charlie.

Jamie.

Nu.

I-am împins înapoi.

M-am abandonat durerii care-mi străbătea pieptul. Durerea era bună. Era binevenită. Meritam să sufăr. Dar numai eu, nu şi altcineva. *Îmi pare atât de rău, Elizabeth.*

Picioarele mă dureau. Inima, la fel. Toate cele.

Simţeam durerea ca fiind înfricoşătoare, periculoasă, adevărată; era bună. Era atât de bună, dar într-un mod atât de urât. Dumnezeule, cât de mult îmi plăcea. Îmi plăcea la nebunie, îmi plăcea durerea la culme.

* * *

Începuse să se întunece.

Am rămas în şopron, încercând să-mi dau seama cum aş putea să-i cer scuze fără ca ea să-şi dea seama că şi eu simţeam nevoia să fim prieteni. Oamenii ca ea n-aveau nevoie

de oameni ca mine care să le dea vieţile peste cap.

Oamenii ca mine nu meritau prieteni.

Şi totuşi, sărutul ei…

Sărutul ei mă făcuse să-mi amintesc. Pentru o clipă, fusese bine să-mi amintesc, dar am stricat totul, asta am făcut. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea ei căzând în râpă. Ce dracu era în capul meu?

Poate că dintotdeauna am sfârşit prin a face oamenii să sufere.

Poate că de aceea pierdusem tot ce iubisem vreodată pe lume.

Dar nu voiam decât s-o fac să nu mai vorbească cu mine, astfel încât să nu sufere mai târziu.

N-ar fi trebuit s-o sărut. Dar mi-am dorit s-o sărut. Am simţit nevoia s-o sărut. Am fost egoist.

Când am ieşit din şopron, luna era sus pe cer. M-am oprit şi am ascultat sunetul… un chicotit?

Venea dinspre pădure.

Ar fi trebuit s-o las în pace. Ar fi trebuit să-mi văd de treburile mele. În schimb, am luat urma sunetului şi-am găsit-o pe Elizabeth împleticindu-se printre copaci, râzând de una singură cu o sticlă de tequila în mână.

Era drăguţă. Iar când zic drăguţă, vreau să spun de fapt de-a dreptul frumoasă. Genul acela de frumuseţe firească, care nu necesita cine ştie ce eforturi pentru a fi întreţinută. Părul blond îi cădea în valuri largi peste o rochie galbenă care părea să fi fost croită doar pentru trupul ei. Uram faptul că o catalogasem drept drăguţă-frumoasă, fiindcă şi Jamie a mea fusese la fel.

Împleticeala lui Elizabeth părea să fie un dans. Un vals beat.

— Ce-i cu tine? am întrebat-o eu, atrăgându-i atenţia.

A valsat în direcţia mea, pe vârfuri, şi mi-a pus mâinile pe piept.

— Bună, ochi întunecaţi.

— Bună, ochi căprui.

A râs din nou. Era beată pulbere.

— Ochi căprui. Îmi place, a zis ea apăsându-mă pe nas. Poţi să fii şi amuzant? Mereu pari atât de neamuzant, dar eu sunt sigură că poţi să fii şi amuzant. Zi ceva amuzant.

— Ceva amuzant.

A pufnit în râs. Râdea gălăgios, aproape enervant, dar atât de dulce în acelaşi timp.

— Te plac. Şi habar n-am de ce, domnule Ţâfnilă. Când m-ai sărutat, mi-am amintit de soţul meu. Ceea ce e o prostie, fiindcă tu nu semeni deloc cu el. Steven era dulce, aproape înnebunitor de dulce. Avea întotdeauna grijă de mine, mă proteja, mă iubea... Când mă săruta, simţeam că-şi doreşte asta. Apoi se oprea şi o lua de la capăt, sărutându-mă încă o dată. Şi încă o dată, de parcă şi-ar fi dorit să rămân pentru totdeauna acolo. Dar tu, ochi întunecaţi... Când te-ai oprit din sărut, te-ai uitat la mine cu dezgust. M-ai făcut să plâng. Pentru că eşti rău.

Hopa! s-a bălăngănit ea, mai-mai să cadă pe spate dacă n-o prindeam eu de talie.

Am ajutat-o să-şi recapete echilibrul, la care ea mi-a zis zâmbind răutăcios:

— Ei, măcar de data asta m-ai prins.

Când i-am văzut zgârietura de pe obraz am simţit un nod în stomac. Când căzuse se şi tăiase.

— Eşti beată.

— Nu. Sunt fericită. Nu se vede că sunt fericită? Toate astea sunt semne că sunt fericită. Zâmbesc. Râd. Beau şi dansez bucuroasă. Aş-aş-aşa fac oamenii când sunt fericiţi, Tristan, a zis ea, înghiontindu-mă în piept. Oamenii fericiţi dansează.

— Chiar aşa?

— Daaa. O să-ncerc să-ţi explic, chiar dacă nu m-aştept să-nţelegi, a zis ea, bălmăjind ceva mai departe.

Apoi, făcând un pas în spate, a tras un gât de tequila, după care a-nceput să danseze din nou.

— Pentru că, atunci când eşti beat şi dansezi, nu mai contează nimic altceva. Te-nvârţi, te-nvârţi şi te-nvârţi, iar aerul devine tot mai uşor, tristeţea tot mai surdă, şi pentru o vreme uiţi să simţi ce simţeai.

— Ce se-ntâmplă când te opreşti?

— Of, vezi tu, aici e micul neajuns al dansului, a zis ea rămânând pe loc. Când te opreşti – a dat drumul sticlei din mână, care s-a făcut ţăndări – totul se sfarămă.

— Nu eşti atât de fericită pe cât zici tu ca eşti, am zis eu.

— Asta doar pentru că m-am oprit din dansat.

S-a lăsat încet pe vine ca să adune cioburile, iar lacrimile au început să i se prelingă pe obraji.

— Le strâng eu, am intervenit, oprind-o.

— Sângerezi, a zis ea. Te-ai tăiat în sticlă?

M-am uitat în jos la picioarele mele, care erau pline de

zgârieturi şi de bătături de la alergat.

— Nu.

— Ei bine, atunci ai nişte picioare cu adevărat urâte şi nefericite.

Aproape că mi-a venit să zâmbesc. Ea s-a încruntat.

— Nu mă simt prea bine, ochi întunecaţi.

— Mda, păi dacă ai băut tequila cât pentru un pluton... Hai că-ţi aduc nişte apă.

A dat din cap, apoi s-a aplecat şi mi-a vomitat peste picioare.

— Sau aşa, vomită pe mine.

S-a şters la gură cu dosul palmei şi a-nceput să chicotească.

— Asta e karma – pentru că ai fost nesimţit cu mine. Acum suntem chit.

Ce să zic? Părea corect.

* * *

Imediat după incidentul cu voma am luat-o pe Elizabeth şi-am dus-o la mine. După ce m-am spălat pe picioare în cea mai fierbinte apă din lume, am găsit-o aşezată pe canapeaua mea din camera de zi, de unde îmi inspecta casa. Se vedea după ochi că încă era foarte beată.

— Casa ta e plictisitoare. Şi jegoasă. Şi întunecoasă.

— Mă bucur că-ţi place cum am amenajat-o.

— Ştii, ai putea să iei maşina mea de tuns iarba şi să-ţi aranjezi şi tu curtea. Asta dacă nu cumva ai de gând să concurezi cu palatul-bestieicel-de-dinainte-s-o-cunoască-pe-fata-cea-frumoasă.

— Mă doare fix în cur de felul în care arată curtea mea.

— Cum aşa?

— Pentru că, spre deosebire de unii sau de alţii, eu dau doi bani pe ce cred vecinii despre mine.

— Asta înseamnă că îţi pasă. Ce voiai tu să zici e că *nu* dai doi bani pe ce cred ei, s-a amuzat ea.

— Asta am zis.

— N-ai zis asta, s-a hlizit ea în continuare.

Doamne, dar enervantă mai eşti! Şi frumoasă.

— Ei bine, *nu* dau doi bani pe ce cred oamenii despre mine.

— Mincinosule, a pufnit ea.

— Nu-i minciună.

— Ba e, a dat ea din cap înainte să-şi muşte buza de jos. Pentru că tuturor ne pasă ce cred alţii. Tuturor ne pasă de părerea celorlalţi. De-aia n-am fost în stare să-i spun nici măcar celei mai bune prietene ale mele că, deşi e un măgar,

vecinul meu mi se pare foarte atrăgător. Pentru că se presupune că văduvele n-ar trebui să mai aibă niciun fel de sentimente niciodată pentru vreun alt bărbat – se presupune că ar trebui să stea supărate toată viaţa. Dar nici *prea* supărate, pentru că asta îi face pe ceilalţi să se simtă super-incomod. Aşa că ideea de a săruta pe cineva şi de a-l primi între picioarele tale, ideea că fluturii din stomac încă mai există... Cu asta avem o problemă. Pentru că oamenii m-ar judeca. Şi nu vreau să fiu judecată, pentru că mie îmi pasă ce cred ei.

M-am tras mai aproape de ea.

— Eu zic să-i dai dracului. Dacă tu crezi că vecinul tău, domnul Jenson, e atât de atrăgător, nu mai contează altceva. Ştiu că are o sută de ani, dar înainte îl vedeam făcând yoga în fiecare zi în faţa casei, aşa că înţeleg fără probleme de ce te simţi atrasă de el. Dacă mă gândesc bine, cred că şi mie mi-a trezit ceva interes în pantaloni moşulică.

A buşit-o râsul.

— Nu mă refeream chiar la el.

Am dat din cap. Ştiam.

Şi-a încrucişat picioarele şi şi-a îndreptat spinarea.

— Ai nişte vin? a-ntrebat ea ridicându-se.

— Par genul care ţine vin în casă?

— Nu, a dat ea din cap. Pari genul care bea cel mai negru şi mai gros tip de bere, de la care-ţi creşte păr pe piept.

— Corect.

— Bine. Vreau o bere pentru piept păros, te rog, a zis ea.

Am ieşit din cameră şi m-am întors cu un pahar cu apă.

— Uite, bea asta.

S-a întins după pahar, însă şi-a oprit mâna pe antebraţul meu, şi a rămas aşa, studiindu-mi tatuajele.

— Toate sunt din cărţi pentru copii, a zis, plimbându-şi degetul pe conturul tatuajului din *Charlottes Web.* Poveştile preferate ale fiului tău?

Am dat din cap că da.

— Câţi ani ai? a-ntrebat.

— Treizeci si trei. Tu?

— Douăş’ opt. Şi cât avea fiul tău când... ?

— Opt, am zis eu cu răceală în glas.

— Nu-i corect. Viaţa nu-i corectă.

— N-a zis nimeni vreodată c-ar fi.

— Mda... dar lumea tot speră să fie.

A continuat să se uite la tatuaje. Ajungând la arcul şi săgeata lui Katniss Everdeen, a adăugat:

— Ştii, uneori te aud. Uneori te-aud ţipând noaptea în somn.

— Eu te aud plângând uneori.

— Poţi să-ţi zic un secret?

— Da.

— Tot oraşul aşteaptă de la mine să fiu aceeaşi fată care eram înainte să moară Steven. Doar că eu nu mai ştiu să fiu fata aia. Moartea schimbă lucrurile.

— Schimbă totul.

— Îmi pare rău că te-am făcut monstru.

— E-n regulă.

— Cum adică? Cum să fie în regulă?

— Pentru că aşa m-a schimbat moartea pe mine, m-a făcut un monstru.

M-a tras mai aproape, făcându-mă să îngenunchez în faţa ei. Şi-a trecut degetele prin părul meu şi m-a privit adânc în ochi.

— Mâine, cel mai probabil, o să fii din nou rău cu mine, nu-i aşa?

— Da.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Dar n-o să fie cu intenţie.

— M-am gândit şi la asta, a zis ea, atingându-mi bărbia cu degetele. Eşti frumos. Eşti un monstru distrus şi frumos.

— Te doare? am întrebat-o eu, atingându-i faţa zgâriată.

— M-au durut altele şi mai tare.

— Îmi pare atât de rău, Elizabeth.

— Prietenii îmi spun Liz, dar tu ai spus răspicat că noi doi nu suntem prieteni.

— Nu mai ştiu cum să fiu prietenul cuiva, am zis eu în şoaptă.

A închis ochii şi şi-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Eu sunt foarte bună la capitolul ăsta. Dacă vrei vreodată să-ncerci, îţi pot da câteva sfaturi, a oftat ea, atingându-şi uşor buzele de obrazul meu. Tristan?

— Da?

— M-ai sărutat mai devreme.

— Aşa e.

— De ce? a-ntrebat ea.

Am cuprins-o de după gât şi am tras-o încet lângă mine.

— Pentru că eşti frumoasă. Eşti o femeie distrusă şi frumoasă.

A zâmbit larg, apoi a tresărit.

— Tristan?

— Da.

— O să vomit iar.

* * *

Stătea cu capul în veceu de mai bine o oră, iar eu, în spatele ei, îi ţineam părul.

— Bea nişte apă, i-am zis, întinzându-i paharul de pe marginea chiuvetei.

S-a ridicat şi a luat câteva guri.

— În mod normal, mă descurc mai bine cu băutura.

— Mai avem cu toţii şi seri din astea.

— Voiam să uit totul, pentru o vreme. Să uit de toate.

— Crede-mă, am zis eu, care stăteam în faţa ei. Ştiu cum e. Cum te simţi?

— Ameţită. Prostuţă. Tâmpită. Scuze că, ştii tu, ţi-am vomitat pe degetele de la picioare.

— Bănuiesc că e karma, am rânjit eu la ea.

— Ce-am văzut eu acolo? Un zâmbet? Nu-mi spune că Tristan Cole tocmai mi-a zâmbit!

— Nu ţi-o lua în cap, n-o să-l mai vezi prea curând, am glumit eu.

— La naiba! Păcat... E destul de drăguţ, a zis ea încercând să se ridice, în timp ce eu îi studiam mişcările. Faptul că mi-ai zâmbit a fost cel mai bun lucru care mi s-a-ntâmplat azi.

— Şi care-a fost cel mai prost? am întrebat eu.

— Faptul că te-ai uitat urât la mine, a zis ea expirând, în timp ce ochii noştri s-au privit atent. Ar trebui să plec. Mulţumesc că m-ai ajutat cu beţia asta.

— Îmi pare rău, am zis eu cu regret în glas. Îmi pare rău pentru mai devreme, ai căzut din cauza mea.

— E-n regulă, a zis ea ducându-şi degetele la buze. Te-am iertat deja.

A luat-o către casa ei, mult mai trează decât venise, dar mergând în continuare în vârfurile picioarelor. M-am asigurat că a intrat în casă înainte să mă bag şi eu în pat. După ce-am ajuns fiecare în dormitorul lui, ne-am mai uitat câteva clipe unul către fereastra celuilalt.

— Şi tu ai simţit-o, nu-i aşa? mi-a şoptit ea, referindu-se la sărutul nostru.

N-am zis nimic, dar da.

Am simțit-o.

Capitolul 12
Elizabeth

În noaptea aia, după ce Tristan şi cu mine ne-am îndepărtat de pervaz, m-am întins în pat, încă uşor ameţită, şi mi i-am închipuit pe el şi pe soţia lui. Mi-am închipuit-o mai întâi pe ea. Mă întrebam, oare mirosea a trandafiri sau mai degrabă a crini? Oare gătea bine sau se pricepea mai degrabă la prăjituri? Cât de mult a iubit-o, mă-ntrebam. Mi-am închipuit că e din nou cu el, şi, pentru o clipă, m-am prefăcut chiar că o aud cum îi şopteşte în barba deasă că îl iubeşte. Lui i-am simţit degetele, mi-am imaginat cum o trăgea spre el şi cum o atingea delicat pe şira spinării şi cum s-a cuibărit în braţele lui. Felul în care i-a spus pe nume.

Tristan...

Mâna mi-a alunecat pe gât, şi m-am prefăcut că gâtul ei i-l atingea. S-a udat fără să-i fi spus un cuvânt; o copleşea în linişte cu mâinile. Degetele i-au coborât până la baza gâtului, iar când au început să-i descrie curbele săniilor, i-a şoptit, *Tristan...* Când i-a simţit limba pe piele, respiraţia mi s-a accelerat, l-a lins uşor sfârcul, înainte să-l ia cu totul în gură şi să i-l sugă, să i-l maseze şi să i-l muşte. Era pe cale să i se dăruiască cu totul. *Tristan...*

Pe măsură ce Tristan îmi lua în stăpânire mintea, mâinile îmi coborau tot mai jos. I-a dat jos chiloţii; la fel am făcut şi eu. Şi-a strecurat mâna între pulpele ei fremătătoare, iar eu, uşor, mi-am împins un deget înăuntru. Am gemut şi, masându-mi clitorisul cu degetul mare în timp ce-mi imaginam scena mai departe, m-am simţit surprinsă de ce reuşise Tristan să trezească în mine.

Doar că ea dispăruse din peisaj.

Eram doar eu cu el.

Şi-a frecat barba aspră de abdomenul meu, după care a început un dans cu limba în jurul buricului. Am gemut uşor, în timp ce mi-am vârât încă un deget înăuntru. Îşi mişca degetele tot mai repede. Începusem să transpir şi i le simţeam tot mai adânc, împinse în mine tot mai tare. I-am şoptit numele, iar când i-am simţit limba, am fost la un pas de a-i ceda cu totul. Îmi frecam şoldurile pe limba lui, iar buzele mele implorau mai mult, şi mai mult, iar el asta îmi dădea, mai mult, mai repede, mai adânc, tot mai tare. Cu grijă, delicateţe şi forţă. O, *Doamne, Tristan...*

Am deschis gura şi-am început să împing cu degetele tot mai repede, simţind că nu mă mai desparte decât foarte puţin de căderea în abis. El a fost cel care mi-a hrănit imaginaţia, care

m-a răscolit pe dinăuntru, iar acum tot el mă implora sa termin, ceea ce am şi făcut. M-am prăbuşit sub atingerile lui, care m-au eliberat, lăsându-mă într-o stare de beatitudine, incapabilă să-mi amintesc când mă simţisem ultima oară atât de vie.

Sunt bine.

Sunt bine.

Sunt al dracului de bine.

După care am deschis ochii şi am dat de bezna de la mine din dormitor.

Mâna mi-a alunecat dintre picioare. Chiloţii şi-au luat din nou locul, iar starea de beatitudine s-a disipat.

Nu sunt bine.

M-am uitat la jumătatea de pat a lui Steven şi am simţit cum mă năpădeşte o senzaţie de dezgust. Preţ de o clipă, puteam să jur, îl văzusem cum stă întins lângă mine şi mă priveşte confuz. Am clipit şi am dat să-l ating, dar dispăruse.

Pentru că nici nu fusese acolo.

Ce-am făcut? Cum am putut să fac una ca asta? Ce m-a apucat?

M-am ridicat dintre aşternuturi şi m-am dus la baie, unde am dat drumul la duş. Am intrat cu sutienul şi chiloţii pe mine şi m-am prăbuşit sub stropii de apă, implorându-i să-mi spele vina şi deznădejdea. Dar asta nu s-a întâmplat.

Duşul curgea, iar stropii de apă se amestecau cu lacrimile mele. Am rămas acolo până când s-a răcit apa. Am închis ochii. Tremuram în cadă.

Nu mă mai simţisem niciodată atât de singură.

Capitolul 13
Elizabeth

În ciuda protestelor lui Tanner, am lăsat peluza în grija lui Tristan. În fiecare sâmbătă trecea pe la mine ca să tundă iarba şi abia apoi pornea spre oraş, la prăvălia domnului Henson. Uneori venea dimineaţa, alteori, seara târziu. De vorbit nu mai vorbiserăm de când cu beţia mea, dar îmi spuneam că e mai bine aşa. De fiecare dată când ieşeam pe verandă, eu citeam un roman de dragoste în timp ce Emma se juca cu Zeus în curtea din faţă. Chiar şi aşa, cu inima sfâşiată, o carte plină de dragoste mă umplea de speranţă. Filele ei mă făceau să sper că într-o zi aveam să fiu din nou bine. Poate că într-o zi aveam să fiu în regulă.

Săptămână de săptămână, încercam să-i dau bani lui Tristan, dar el refuza. Săptămână de săptămână, îl invitam să rămână la masă, dar de fiecare dată zicea nu.

Într-o sâmbătă s-a-ntâmplat să vină chiar în mijlocul unei crize de-a Emmei. A stat deoparte, făcând tot posibilul să n-o întrerupă.

— Nu! Mamă, trebuie să ne întoarcem! Tati nu ştie unde suntem! s-a văitat ea.

— Eu sunt sigură că ştie, puiule. Cred că trebuie să mai aşteptăm un picuţ. Ai răbdare cu tati.

— Ba nu! Nu-i ia niciodată atâta! Nu e nicio pană! Trebuie să ne întoarcem!

Când am dat s-o iau în braţe, a urlat, apoi a luat-o la goană şi-a intrat în casă.

Am oftat, apoi am ridicat capul şi m-am uitat la Tristan, care mă privea încruntat. Am ridicat din umeri.

— Copiii..., am zâmbit eu, dar el m-a privit mai departe la fel.

S-a întors şi-a dat s-o ia spre casă.

— Unde te duci?

— Acasă.

— Poftim? De ce?

— N-am de gând să stau aici şi să ascult cum se miorlăie nenorocitul ăla de copil toată dimineaţa.

Tristan cel Rău se-ntorsese pe poziţii.

— Doamne, câteodată îmi vine să zic că eşti o persoană normală, dar exact atunci ţii să-mi reaminteşti cât de măgar eşti!

N-a zis nimic, ci a dispărut la loc în casa lui întunecată.

* * *

— Mamă! m-a trezit Emma hiperenergică, sărind în patul meu. Mamă! E tati! A venit! a ţipat ea, trăgând de mine să mă

scol.

— Poftim? am bălmăjit eu, frecându-mă la ochi, chioară de somn. Emma, duminica dormim mai mult, nu aşa am vorbit?

— Dar, mamă, a apărut! a exclamat ea.

Când am auzit maşina de tuns iarba, m-am ridicat în capul oaselor. Am tras pe mine o pereche de pantaloni de trening şi un maiou şi am urmat-o pe fetiţa mea entuziasmată până în faţa casei. Când am ieşit şi-am văzut veranda, care era acoperită de pene albe, am suspinat adânc.

— Vezi, mamă?! Ne-a găsit!

Am dus mâinile la gură şi m-am holbat aşa la penele albe care, ridicate de pale de vânt, începuseră să plutească în faţa noastră.

— Nu plânge, mamă. Tati e aici. Ai zis că o să ne găsească şi ne-a găsit, mi-a explicat Emma.

Am zâmbit.

— Sigur că da, scumpo. Mama e fericită, atâta tot.

Emma s-a apucat să adune penele.

— Poză? a-ntrebat ea zâmbind.

Am fugit în casă după vechiul aparat Polaroid al lui Steven. Trebuia să-i fac obişnuita fotografie cu pana, pe care urma să şi-o pună în cutia „Tati şi cu mine”, alături de celelalte. Când m-am întors, Emma mă aştepta pe verandă zâmbind cu gura până la urechi, înconjurată de zecile de pene.

— Bine. Zâmbiţi, vă rog!

— Zâm-biiiiiţi! a strigat ea.

Fotografia a ieşit din aparat, iar Emma a zbughit-o înăuntru ca s-o adauge la colecţie.

M-am întors spre Tristan, care tundea iarba în continuare ca şi când n-ar fi avut nimic de-a face cu asta. Când am ajuns lângă el, am oprit maşina şi i-am zis:

— Îţi mulţumesc.

— Habar n-am la ce te referi.

— Tristan... îţi mulţumesc!

— Poţi să mă laşi în pace?

Şi-a dat ochii peste cap, apoi s-a întors să pornească din nou maşina. Am pus o mână pe mâna lui. Era caldă – aspră, dar caldă.

— Îţi mulţumesc.

Când am făcut contact vizual, am simţit că se-ncălzeşte şi mai tare. Mi-a zâmbit, a fost un zâmbet adevărat. Un zâmbet de care habar n-aveam că e capabil.

— N-a fost cine ştie ce. Am găsit nenorocitele alea de pene în magazinul domnului Henson. N-a fost mare lucru.

A tăcut, apoi a continuat tot el:

— E simpatică, a zis arătând înspre casă, referindu-se la Emma. E un copil simpatic. Enervant, dar simpatic.

— Rămâi după, la micul dejun?

A dat din cap că nu.

— Vino la prânz.

A refuzat.

— La cină?

Şi-a muşcat buza de jos, apoi a lăsat capul în pământ, cântărind propunerea mea. Când m-a privit din nou în ochi, era să cad din picioare:

— Bine, a fost răspunsul lui.

Toţi vecinii ne bârfeau, tocând neîncetat ce însemna asta, că Tristan îmi tunde gazonul, dar încet-încet începuse să-mi pese tot mai puţin ce credeau ceilalţi despre mine.

Am rămas pe verandă, înconjurată de pene, până când a terminat el cu iarba. Emma s-a jucat tot timpul ăsta cu Zeus.

Şi, din când în când, Tristan şi-a amintit cum se zâmbeşte.

* * *

Ne-am aşezat la masă. Emma o tot ţinea despre un gândac mort pe care l-a găsit ea pe verandă şi pe care Zeus l-a mâncat. Era peste măsură de gălăgioasă şi se murdărise toată de spaghete. M-am aşezat în capul mesei, iar Tristan, de partea cealaltă. Din când în când îl mai prindeam holbându-se la mine, dar în general o urmărea pe Emma cu un zâmbet în colţul gurii.

— Şi Zeus a făcut CRANŢ! De parcă era cea mai bună mâncare din lume! Acum are o burtă de gândac între dinţi!

— Ai mâncat şi tu gândaci? a-ntrebat-o Tristan.

— Câh! Nu! Ce scârbos!

— Am auzit că sunt o sursă grozavă de proteine.

— Nu-mi pasă, Bulă! E scârbos! a zis Emma strâmbându-se, făcându-ne pe toţi să râdem. Uuu a! Uu a a! a adăugat ea, trecând la limbajul gorilelor.

De câteva săptămâni, de când văzuse *Tarzan*, îşi tot explora rădăcinile de gorilă. Nu ştiam exact cum să-i explic asta lui Tristan, însă în câteva secunde am înţeles că nici nu era nevoie.

— Uu? a răspuns Tristan. A? Aaa! Aaa! a rânjit el.

Oare a ştiut că în ziua aia mi-a stat inima-n loc de câteva ori?

— În regulă, Jane, fiica junglei, cred că e timpul să te schimbi în pijamale. A trecut de mult ora stingerii.

— Dar, a-nceput ea să se plângă.

— Niciun dar, am zâmbit eu, conducând-o cu privirea afară.

— Bine, dar pot să mă uit la *Hotel Transilvania* la mine-n cameră?

— Doar dacă promiţi că te culci.

— Promit! a zis ea, luând-o la goană.

Imediat după asta, Tristan s-a ridicat de pe scaun. M-am ridicat şi eu.

— Mersi pentru cină.

— Să-ţi fie de bine. Nu trebuie să pleci. Am vin...

A ezitat.

— Este şi bere.

Asta l-a convins. Nu i-am spus că nu cumpărasem bere decât în speranţa că într-o noapte avea să rămână la cină. După ce-am culcat-o pe Emma, Tristan şi cu mine ne-am luat băuturile şi am ieşit pe verandă, în faţa casei, unde ne-am aşezat. Zeus dormea lângă noi. Din când în când, câte o pală de vânt reuşea să ridice o pană şi să o poarte departe de noi. Tristan nu era prea vorbăreţ, dar începeam să mă obişnuiesc cu asta. Era cumva drăguţ să tac alături de el.

— Mă gândeam la diverse modalităţi prin care să te plătesc pentru că mă ajuţi cu gazonul.

— Nu-mi trebuie banii tăi.

— Ştiu, dar... Mă rog, pot să te ajut cu casa. Pe interior, m-am oferit eu.

Mai departe i-am zis că studiasem designul interior şi că pentru mine chiar avea o mare logică propunerea de a-l ajuta. Casa lui părea mereu atât de întunecoasă, iar mie îmi surâdea ideea de a-i da un pic de viaţă.

— Nu.

— Mai gândeşte-te, i-am zis.

— Nu.

— Întotdeauna eşti atât de încăpăţânat?

— Nu, a răspuns el, după care a făcut o pauză şi a schiţat un zâmbet. Ba da.

— Pot să te-ntreb ceva? m-am trezit eu că gândesc cu voce tare.

S-a întors către mine şi a dat din cap că da.

— De ce-i dai de mâncare bărbatului fără adăpost?

A făcut ochii mici şi şi-a muşcat degetul mare.

— Într-o zi când alergam în picioarele goale, m-am oprit lângă podul ăla şi am căzut lat. Mă năpădiseră amintirile şi ţin minte că nu mai puteam să respir. Un atac de panică năucitor. Bărbatul a venit lângă mine şi m-a bătut pe spate. A rămas lângă mine până când am reuşit din nou să respir. A-ntrebat dacă sunt bine şi eu i-am zis că da. După care mi-a zis să nu-mi fac prea multe griji, pentru că zilele negre or să treacă şi o să răsară soarele. Când am dat să plec, mi-a oferit pantofii lui. Normal că nu i-am luat, doar că... El n-avea nimic. Trăia sub un pod nenorocit, se-nvelea cu o pătură zdrenţuită şi purta o pereche de pantofi găuriţi. Şi, cu toate astea, mi i-a oferit să-i încalţ.

— Oau!

— Mda. Ştii, probabil că majoritatea oamenilor nu văd în omul ăla decât un drogangiu jerpelit. O problemă pentru societate. Eu am văzut însă pe cineva care a fost dispus să renunţe la tot ce avea ca să ajute un om străin.

— Pur şi simplu... E atât de frumos.

— El e un om frumos. A fost la război şi atunci când s-a întors, bolnav de stres post-traumatic sever, cei dragi n-au înţeles de ce s-a schimbat atât de mult. Şi-a găsit de lucru, dar a fost dat afară din cauza atacurilor de panică. A pierdut totul pentru că s-a oferit să lupte pentru noi toţi. E de căcat, ştii? Eşti erou până când îţi dai uniforma jos. După aia, pentru societate, nu mai eşti decât un rebut.

Mi se rupea inima.

Trecusem pe lângă bărbatul de sub pod de milioane de ori, dar nu mă oprisem niciodată să-i aflu povestea. Crezusem la rândul meu fix ceea ce spusese Tristan – că era dependent de droguri, că era cineva de la care preferam să-mi întorc privirea.

Era uimitor felul în care propriile noastre minţi născoceau istorii pentru aceşti străini, care aveau cu siguranţă mai multă nevoie de dragoste decât de judecăţile noastre înguste.

Era atât de uşor să judeci privind dinafară, şi nu puteam să nu mă gândesc că Emma pe mine mă lua drept reper. Trebuia să am grijă cum mă comportam chiar şi în treacăt cu ceilalţi, pentru că fiica mea era mereu cu ochii pe mine, la fiecare mişcare.

Mi-am muşcat buza.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Nu ştiu. O să-ţi faci o obişnuinţă din asta? Pentru că urăsc

întrebările.

— O să fie ultima din seara asta, jur. Ce asculţi? În căşti, mă refer.

— Nimic, a răspuns el.

— Nimic?

— Bateriile au murit acum câteva luni şi eu n-am avut nervi încă să le schimb.

— Dar ce ascultai?

Şi-a băgat din nou degetul mare în gură, muşcându-l uşor.

— Pe Jamie şi Charlie. Acum câţiva ani s-au înregistrat cântând şi am păstrat caseta.

— De ce n-ai schimbat până acum bateriile?

— Cred că aş muri dacă i-aş mai auzi o dată, a zis el, vorbind mai încet. Şi deja sunt destul de mort.

— Îmi pare foarte rău.

— Nu e vina ta.

— Ştiu, dar chiar şi aşa, îmi pare rău. Nu pot să nu mă gândesc... Dacă ar fi să am ocazia să aud încă o dată vocea lui Steven, aş profita de ea.

— Povesteşte-mi despre el, a şoptit Tristan, ceea ce m-a surprins.

Nu parea genul caruia sa-i pese, însa mie, dacă mi se oferea ocazia să vorbesc despre Steven, profitam de ea. Nu voiam să-l uit prea curând.

În seara aia, am stat pe verandă depănând amintiri. El mi-a povestit totul despre Jamie şi despre umorul ei prostuţ, iar eu l-am invitat în inima mea pentru a face cunoştinţă cu Steven. Au existat momente în care n-am vorbit, dar până şi asta a părut să fie perfect. Tristan era sfâşiat în aceleaşi puncte în care eram şi eu frântă, ba chiar mai adânc, pentru că el îşi pierduse atât soţia, cât şi fiul. Niciun părinte n-ar trebui să-şi piardă propriul copil; părea un iad inimaginabil în hidoşenia lui.

— Deci, trebuie să te-ntreb. Pana de pe degetul tău arătător... Din ce carte e?

— Harry Potter, a zis el scurt.

— A! N-am citit nicio carte din seria aia.

— N-ai citit Harry Potter? m-a întrebat Tristan, făcând ochii mari la mine.

— Îmi pare rău, e vreo problemă? am chicotit eu.

M-a privit confuz, judecându-mă fără-ndoială în tăcere.

— Nu, doar că, tu eşti toată ziua cu o carte-n mână, şi mi se

pare incredibil că n-ai citit încă Harry Potter. Era preferatul lui Charlie. Cred că există două chestii pe lumea asta pe care toţi oamenii ar trebui să le citească – pentru că te învaţă cam tot ce trebuie să ştii despre viaţă: Biblia şi Harry Potter.

— Pe bune? Astea sunt *singurele* două?

— Dap. Asta-i tot. Tot ce-ţi trebuie. Ei bine, eu n-am citit încă Biblia, dar e pe lista de lucruri pe care trebuie să le fac, a zis el, apoi a râs pe jumătate şi a continuat – probabil că ăsta e motivul pentru care îmi irosesc viaţa.

Cu fiecare râset al lui, o parte din mine se trezea din nou la viaţă.

— Eu am citit Biblia, dar n-am citit Harry Potter, aşa că poate că facem schimb de fişe de lectură.

— Ai citit Biblia?

— Da.

— De la cap la coadă?

— Da, am zis din nou, legându-mi părul într-o coadă la spate şi întorcându-mă astfel încât să-mi poată vedea cele trei cruci tatuate în spatele urechii stângi. Când eram mai tânără, mama obişnuia să schimbe bărbaţii ca pe şosete. La un moment dat, chiar am crezut că avea să rămână cu unul Jason. L-am iubit – îmi aducea întotdeauna bomboane şi chestii. Era un tip foarte religios, aşa că mama mi-a spus că, dacă o să citim Biblia, atunci poate că o să ne iubească şi pe noi şi c-o să fie noul meu tătic. Tipul s-a şi mutat la noi pentru o scurtă perioadă. Aşa că am stat săptămâni întregi la mine în dormitor citind Biblia până când, într-o zi, am ieşit în camera de zi şi am strigat: ”Jason! Jason! Am reuşit, am citit Biblia!”. Tremuram de entuziasm pentru că chiar îmi doream asta, înţelegi? Îmi doream să am un tată nou, chiar dacă al meu fusese cel mai bun. În mintea mea, dacă aveam un tată nou, atunci poate că şi mama avea să fie din nou mama mea, şi nu o persoană atât de greu de recunoscut.

— Ce s-a-ntâmplat cu Jason?

M-am încruntat.

— Când am ieşit în camera de zi, l-am văzut ducându-şi valizele în portbagajul Hondei cu care venise. Mama mi-a zis că nu el era alesul şi că trebuia să plece. Ţin minte că m-am înfuriat atât de tare pe ea – ţipam, urlam, de ce făcuse una ca asta? De ce trebuia să strice ea tot? Dar asta făcea ea întotdeauna. Strica tot.

Tristan a ridicat din umeri.

— Ai zice că a făcut o treabă bună în privinţa ta.

— Doar că n-am citit Harry Potter.

— Mama ta ar trebui să iasă cu un vrăjitor data viitoare.

Am râs.

— Crede-mă, probabil că îl are deja în vizor.

Pe la trei dimineaţa, când s-a ridicat să plece, am intrat repede în casă şi i-am adus o pereche de baterii pentru Walkman. Iniţial a ezitat, dar până la urmă le-a băgat în casetofon. A luat-o de-a dreptul peste peluză urmat de Zeus şi a dat drumul la muzică, punându-şi căştile pe urechi. S-a oprit. Şi-a acoperit faţa cu palmele şi a început să tremure din tot corpul.

Am căzut în genunchi, privind la suferinţa care îi luase în stăpânire sufletul. O parte din mine îşi dorea să nu-i fi dat bateriile, dar cealaltă se bucura, fiindcă reacţia lui însemna pur şi simplu că încă mai respira.

Uneori, cea mai grea parte a existenţei în lipsa celor dragi era să-ţi aminteşti cum să respiri.

S-a întors către mine şi m-a întrebat:

— Îmi faci o favoare?

— Orice.

A făcut un semn către casă.

— Ai grijă de ea aşa cum trebuie, zi şi noapte, pentru că nimic nu e sigur. Eu nu-mi doresc decât să fi avut mai multă grijă de ei.

Capitolul 14
Tristan

4 aprilie 2014
Trei zile până la despărţire

— Ăsta e chiar drăguţ dacă vă interesează ceva solid, a zis şeful companiei de pompe funebre, Harold, adresându-ni-se mamei şi mie, care ne uitam la sicrie. E cupru curat, care rezistă foarte bine la coroziune. E mai solid decât oţelul inoxidabil şi asigură un confort remarcabil pentru cei dragi.

— E foarte drăguţ, a zis mama, în timp ce eu mă holbam complet dezinteresat.

— Iar aici, dacă vă interesează un produs din gama superioară – ce spuneţi de frumuseţea asta?

Harold şi-a mângâiat ciocul, apoi a bătut cu palma în sicriu pe dinăuntru:

— Ăsta *e bronz masiv,* cel *mai puternic şi mai durabil material din care se fac sicrie. Dacă doriţi să-i trimiteţi pe cei dragi cu stil pe ultimul drum, aşa se face. Mai e şi varianta cu sicrie din lemn dur. Acum, n-or fi ele la fel de solide, dar sunt rezistente la şoc, ceea ce e drăguţ. Avem diferite feluri de lemn dur: cireş, stejar, frasin sau nuc. Acum, preferatul meu e cireşul finisat, dar asta e doar o părere.*

— Ciudatul dracului, am îngâimat eu în barbă, sperând că mama e singura care mă aude.

— Tristan, m-a dojenit ea, întorcându-se cu spatele la omul de la pompe funebre. Poartă-te frumos!

— Tipul ăsta are un sicriu preferat. E al dracului de ciudat! am şoptit înapoi, enervat pe Harold, enervat pe mama, enervat că Jamie şi Charlie nu mai erau. Putem să terminăm odată cu asta?! m-am tânguit eu uitându-mă în sicriele goale care foarte curând aveau să fie umplute cu tot ce-aveam eu mai drag pe lume.

Întoarceţi-vă la mine.

Mama s-a încruntat, dar s-a ocupat mai departe de detaliile pe care eu voiam să le ignor. Să mă prefac că nu există.

Harold ne-a condus la el în birou, unde, cu acelaşi zâmbet cretin pe faţă, ne-a spus căcaturi care pe mine m-au scos din sărite de la un capăt la altul.

— Pentru pietrele funerare oferim, de asemenea, cununi şi vase pentru flori, iar în lunile mai reci, pături...

— Îţi baţi joc de mine? am murmurat eu.

Mama a pus o mână pe umărul meu, dorind să mă oprească

să nu sar la Harold, dar era prea târziu. Paharul se umpluse de mult.

— Tare bine tre' să fie pentru tine, nu-i aşa, Harold? am întrebat eu, mijind ochii şi strângând pumnii. Tre' să fie o slujbă a naibii de bună – să oferi nişte băşite de pături triste pentru cei dragi. Să-i faci să arunce banii pe cretinisme care nu contează, şi asta doar pentru că sunt foarte vulnerabili. O pătură? O PĂTURĂ? La dracu, sunt morţi, Harold! am strigat eu, ridicându-mă de pe scaun. Morţilor nu le trebuie pături pentru că nu răcesc. Nu le trebuie coroane pentru că nu sărbătoresc Crăciunul, şi nici de flori n-au nevoie – ce să facă cu ele? am urlat, bătând cu pumnul în birou şi împrăştiindu-i foile.

Mama s-a ridicat şi a dat să mă potolească, dar mi-am smucit braţul. Pieptul mi se umfla şi apoi cobora sacadat, dar mie îmi venea din ce în ce mai greu să-mi controlez respiraţia. Puteam să văd cum animalul din interior pune stăpânire pe mine – pierdeam teritoriu în faţa lui cu fiecare secundă ce trecea.

Am ieşit în fugă din biroul lui şi m-am sprijinit cu spatele de cel mai apropiat zid, în care am început să bat cu pumnii în timp ce mama îşi cerea scuze în faţa lui Harold. Loveam, loveam şi degetele mi se umpleau de sânge, iar inima mi se golea pe măsură ce începeam să accept totul.

Ei nu mai erau.

Ei nu mai erau.

Mama a ieşit din încăpere şi s-a oprit în dreptul meu, cu ochii în lacrimi.

— Deci? Ai optat pentru pătură? am întrebat-o, plin de sarcasm.

— Tristan, a şoptit ea cu inima sfâşiată, după cum se putea înţelege din blândeţea tonului său.

— Dacă ai făcut-o, pentru Charlie ar fi trebuit să alegi una verde, iar pentru Jamie una violet. Astea erau culorile lor preferate...

Am scuturat din cap, nu mai voiam să vorbesc. Nu mai voiam ca mama să încerce să mă consoleze. Nu mai voiam să respir.

Abia în acea zi morţile lor au devenit realitate. Atunci mi-am dat seama pentru prima oară că peste trei zile trebuia să-mi iau rămas-bun de la întregul meu univers. Sufletul mi-era pârjolit. Fiecare bucăţică din mine simţea arsura. Am scuturat din cap înc-o dată şi înc-o dată şi, punându-mi mâinile la gură, am urlat în necazul meu.

Ei nu mai erau.
Ei nu mai erau.
Întoarceţi-vă la mine.

* * *

— CHARLIE! am strigat, sărind din pat.

Afară era încă întuneric. Cearşafurile, îmbibate în propria-mi transpiraţie. Încercam să scap de coşmarul care păruse mai real ca niciodată când, prin fereastra deschisă, am simţit o pală de vânt. Coşmarurile mele erau episoade din trecut care veneau să mă bântuie.

Am văzut că alături, la Elizabeth, s-a aprins o lumină. S-a apropiat de fereastră şi s-a uitat în direcţia mea. Eu n-am aprins lumina. M-am aşezat pe marginea patului, cu trupul arzând în continuare. Avea faţa scăldată-n lumină şi-am văzut-o cum îşi mişcă buzele.

— Eşti bine? m-a întrebat, luându-se singură în braţe.

Era atât de frumoasă, futu-i, şi asta mă scotea din sărite.

Mă mai scotea din sărite şi faptul că strigătele mele o trezeau din somn, probabil, în fiecare noapte. M-am dus şi eu la fereastră, zdrobit în continuare de vina că n-am fost acolo pentru Jamie şi Charlie.

— Culcă-te la loc, i-am spus.

— Bine, a răspuns ea.

Dar nu s-a dus în pat. S-a aşezat pe pervaz, iar eu m-am lăsat în coate pe al meu. Ne-am uitat unul la celălalt până când pulsul mi-a revenit la normal şi ochii ei s-au închis.

I-am mulţumit în sinea mea că nu m-a lăsat singur.

Capitolul 15
Elizabeth

— Umblă vorba că ţi-o tragi cu un bulangiu, mi-a zis Faye la telefon la câteva zile după ce mă trezisem şi stătusem cu Tristan, când avusese coşmarul acela.

De atunci nu mai vorbisem cu el, dar nici să-mi iau gândul de la el n-am putut.

— O, Doamne, nu umblă nicio vorbă.

— Nu, dar sună mai interesant decât văicărelile lui Tanner cum că nu ştiu ce tip îţi tunde iarba, chiar dacă ţin bine minte că m-am oferit să-ţi fac cunoştinţă cu un tip pe nume Ed care să-ţi mai aranjeze păduricea. Nu, pe bune acum, eşti OK? Ar trebui să-mi fac şi eu griji ca Tanner?

— Sunt bine.

— Pentru că tipul ăla, Tristan, e un mare căcănar, Liz.

Îngrijorarea care răzbătea din cuvintele ei ma întrista. Uram că îşi făcea griji pentru mine.

— Cu el pot să vorbesc, am zis eu cu o voce joasă. Despre Steven, zic.

— Şi cu mine poţi vorbi despre el.

— Da, ştiu. Dar e altceva. Tristan şi-a pierdut soţia şi băiatul.

Faye a rămas o clipă tăcută.

— N-am ştiut.

— Mă-ndoiesc că ştie cineva. Am impresia că oamenii îl judecă doar după aparenţe.

— Ascultă, Liz. O să fiu naşpa acum pentru că, uneori, să fii cel mai bun prieten înseamnă să fii sincer chiar şi atunci când celălalt nu vrea să audă asta. E trist, pe bune, ce-mi zici despre familia lui Tristan. Dar cum ştim dacă putem avea încredere în tipul ăsta? Dacă a inventat toată povestea asta?

— Poftim? Nu.

— De unde ştii?

Pentru că ochii lui sunt la fel de bântuiţi ca şi ai mei.

— Te rog să nu-ţi faci griji, Faye.

— Scumpo…, a oftat Faye în aparat.

Mi-a trecut prin cap să-i închid, ceva ce în trecut n-aş fi făcut niciodată.

— Te-ai întors în oraş în urma cu cateva saptamâni doar, şi ştiu că suferi. Dar ăsta, Tristan ăsta, e un tip rău. E dement. Şi eu cred că tu ai nevoie de stabilitate în viaţa ta. Ai putea apela la un psihoterapeut sau ceva, ai luat în calcul varianta asta?

— Nu.

— De ce nu?

Pentru că se presupune că psihoterapeuţii te ajută să treci

peste momentele oribile şi să mergi mai departe, or eu nu voiam să trec peste nimic şi nici să merg mai departe. Eu tânjeam să merg înapoi.

— Uite ce e, trebuie să închid. Vorbim mai încolo, bine?

— Liz…

— Pa, Faye. Te iubesc, am zis eu, şi chiar aşa era, chiar dacă în clipa aia n-o iubeam foarte mult.

— Şi eu te iubesc.

După ce am închis, m-am dus la fereastra care dădea spre curtea din faţă şi am urmărit de-acolo norii negri care începuseră să se umfle pe cer. O mare parte din mine aştepta ploaia cu sufletul la gură, pentru că ploaia făcea iarba să crească mai repede, ceea ce însemna că Tristan cel distrus o să se-ntoarcă aici, în faţa lui Liz cea distrusă.

* * *

Sâmbătă seara, urmărindu-l pe Tristan cum tundea iarba, nici c-aş fi putut fi mai fericită. M-am aşezat pe verandă cu cutia de tablă în formă de inimă a mamei, în care-şi ţinea scrisorile de dragoste, trecând din nou prin ele, chiar dacă le citisem deja de un milion de ori. Când am văzut maşina lui Tanner oprind în dreptul casei, am pus scrisorile înapoi în cutie şi am dosit-o într-un colţ al verandei. La gândul că Tanner o să-l vadă pe Tristan tunzându-mi iarba, am simţit că mă trece din cap până-n picioare un sentiment ciudat de stânjeneală.

Când a oprit motorul şi s-a dat jos din maşina, i-am zâmbit şi m-am ridicat în picioare.

— Ce vânt te-aduce pe-aici, amice? l-am întrebat.

A dat cu ochii de Tristan şi s-a încruntat.

— Am terminat treaba şi-am ieşit pur şi simplu la o plimbare. M-am gândit să trec pe la voi să văd dacă tu şi cu Emma nu vreţi să ieşim să mâncăm undeva.

— Am comandat pizza deja. Emma e înăuntru la a doua rundă de *Frozen.*

S-a apropiat. Era la fel de încruntat.

— Dacă e să mă-ntrebi pe mine, iarba nu-i suficient de mare încât să trebuiască tunsă.

— Tanner, l-am atenţionat eu pe un ton scăzut.

— Spune-mi că nu-i dai bani, Liz, să-i dea pe droguri sau aşa ceva.

— Încetează, eşti ridicol.

A ridicat din sprânceană:

— Ridicol? Sunt realist. În afară că lucrează cu Henson Nebunul, nu ştim mai nimic despre tipul ăsta. Adică, uită-te cum arată; zici că-i un psihopat sau un ucigaş; sau, nu ştiu, poate Hitler. Te trec fiorii.

— Dacă ai de gând să nu mai fii atât de nemernic, poţi să te duci în casă şi să te serveşti cu pizza. Dacă nu, ne auzim mai încolo, Tanner.

A dat din cap.

— Intru s-o salut pe Emma şi mă car de pe capul tău.

A intrat în casă cu mâinile în buzunarele blugilor. Am oftat. Când a ieşit, mi-a zâmbit circumspect.

— Te-ai schimbat, Liz. N-aş putea să zic exact despre ce-i vorba, dar te porţi ciudat de când te-ai întors. Nu te mai recunosc.

Poate că nici nu m-ai cunoscut vreodată.

— Vorbim mai târziu, bine?

A dat din cap şi s-a dus spre maşină.

— Hei, a strigat el în direcţia lui Tristan.

Tristan s-a întors şi, când l-a văzut, a făcut ochii mici.

— Ai ratat un smoc de iarbă în stânga ta.

Tristan a clipit şi s-a-ntors la ale lui, văzându-şi de treabă mai departe în timp ce Tanner s-a urcat în maşină şi a plecat.

După ce-a terminat, a venit spre verandă zâmbindu-mi oarecum trist.

— Elizabeth?

— Da?

— Pot să...

Cuvintele i s-au oprit în gât. Şi-a dres vocea, scărpinându-se în barbă, apoi a urcat o treaptă. Broboanele de sudoare i se adunaseră pe frunte, gata s-o ia la vale. M-am abţinut cu greu să nu i le şterg.

— Ce să poţi? am şoptit eu, holbându-mă la buzele lui mai mult decât ar fi trebuit.

S-a tras şi mai aproape, iar eu am simţit cum îmi creşte pulsul. Am încetat să mai respir. Tot ce făceam era să-l privesc. Când am văzut că ochii lui căprui se holbează la gura mea aşa cum mă holbasem şi eu mai devreme, am lăsat capul uşor într-o parte.

— Pot să..., a mormăit iar.

— Poţi să..., l-am îngânat eu.

— Crezi că...

— Cred că...

M-a privit în ochi. Am simţit că bătăile inimii încetinesc şi accelerează cumva în acelaşi timp.

— Crezi că aş putea să fac duş la tine? La mine nu e apă caldă.

Am expirat uşor, scurt, şi am dat din cap.

— Da. Duş. Da, fireşte.

A zâmbit şi mi-a mulţumit.

— Pot să-ţi dau nişte haine de-ale lui Steven, să nu mai trebuiască să treci pe la tine.

— Nu trebuie să faci asta.

— Vreau s-o fac, am zis eu. Vreau s-o fac.

Am intrat în casă şi i-am adus lui Tristan din dormitor un tricou simplu alb şi o pereche de pantaloni de trening. Apoi i-am căutat nişte prosoape curate.

— Poftim. Şampon şi săpun ai în duş. O să mă scuzi, majoritatea miros ca pentru fetiţe.

— Tot e mai bine decât cum miros eu în clipa asta, a glumit el.

Nu-l mai auzisem râzând până atunci. A fost un sunet atât de plăcut.

— Bun, deci, dacă-ţi mai trebuie ceva, vezi şi sub chiuvetă. Eu o să fiu pe aici.

— Mulţumesc.

— Oricând, am zis eu, şi chiar am zis-o din suflet.

A început să-şi muşte obrazul pe dinăuntru şi, înainte să se încuie în baie, a mai dat o dată din cap în direcţia mea. Ca să-mi fac de lucru până ieşea Tristan de la duş, m-am dus s-o culc pe Emma. În drum spre camera ei, în urma mea a rămas un oftat.

* * *

Pe hol, văzând uşa deschisă, m-am oprit în dreptul băii. Tristan era în faţa chiuvetei, îmbrăcat doar cu pantalonii de trening pe care i-i dădusem.

Şi-a trecut degetele prin părul lung şi ud, pe care şi l-a strâns apoi într-o coadă bărbătească. Când a luat aparatul de ras şi l-a dus deasupra buzei de sus, m-a luat gura pe dinainte:

— Te bărbiereşti?

S-a oprit şi mi-a aruncat o privire, apoi şi-a dat jos mustaţa. După asta şi-a scurtat barba într-atât încât aproape că nu se mai vedea.

— Te-ai bărbierit, am zis eu oftând, uitându-mă la un bărbat atât de diferit de cel care fusese cu câteva minute în urmă.

Buzele lui păreau mai pline. Ochii, mai luminoşi.

A întors capul din nou spre oglindă şi a început să-şi studieze faţa acum fără barbă.

— Nu voiam să arăt ca un criminal în serie. Sau, mai rău, ca Hitler.

Am simţit un gol în stomac.

— Ai auzit ce-a zis Tanner.

N-a răspuns.

— Nu arătai ca Hitler, am zis eu blând, făcându-l să se-ntoarcă şi să vadă că îi sorbeam fiecare mişcare.

Am încercat să-mi adun gândurile împrăştiate şi am zis mai departe:

— Remarca lui nici măcar n-avea sens, doar ştii că Hitler purta – am dus un deget sub nas – mustaţa aia mică, în timp ce tu aveai – am ridicat ambele mâini şi le-am plimbat pe obraji – genul ăla de barbă de tăietor de lemne. Tanner... Tanner nu făcea decât să fie... nu ştiu... să aibă grijă de mine într-un mod ciudat. Mi-e ca un frate mai mare. Dar nu trebuia să spună chestiile alea. A fost total deplasat.

Faţa lui părea de piatră. Cu ochii, îmi căuta privirea. Avea nişte oase atât de solide încât era aproape imposibil să te uiţi în altă parte. Tristan a luat tricoul de pe dulăpior şi, înainte să treacă pe lângă mine, frecându-se de umărul meu, şi l-a tras pe cap.

— Mersi încă o dată, a zis.

— Încă o dată, oricând.

— Îţi vine greu? Să mă vezi în hainele lui?

— Da. Dar, în acelaşi timp, mă face să vreau să te strâng în braţe, pentru că ar fi într-un fel ca şi când l-aş îmbrăţişa pe el.

— Ce ciudat, a zâmbit el jucăuş.

— Eu sunt ciudată.

Nu m-am aşteptat la asta, dar când am simţit că mă cuprinde, m-am topit în braţele lui. Cu adevărat şocant însă a fost să văd cât de străin putea fi de mine în acel moment sentimentul de tristeţe. Ceva din felul în care m-a mângâiat pe spate lăsându-şi bărbia pe creştetul meu m-a liniştit enorm. M-am simţit egoistă strângându-l la piept şi mai tare, pentru că nu eram gata să accept faptul că nu eram singură, în acele câteva minute în care Tristan m-a ţinut în braţe, mintea mea a încetat să-mi reamintească cât de singură eram. În acele câteva clipe liniştite, am regăsit calmul care-mi lipsise.

Deşi plângeam, până când nu i-am simţit degetele mari

ştergându-mi lacrimile de pe pomeţi nici nu mi-am dat seama de asta. Îmbrăţişarea noastră era tot mai strânsă. Mâinile mele erau încolăcite în jurul tricoului său, el mă trăgea tot mai aproape. N-am ştiut sigur cine a atins buzele cui mai întâi, cert e că le-am ţinut aşa. Nu ne sărutam, deşi aveam gurile lipite; tot ce făceam era să răsuflăm unul în plămânii celuilalt, păzindu-ne astfel reciproc să nu cădem înapoi în propria beznă.

Am expirat. Tristan a inspirat.

M-am gândit să-l sărut.

— Nu te-am lăsat fără apă caldă, a zis el cu o voce blândă.

— Pe bune?

— Pe bune.

M-am gândit încă o dată să-l sărut.

I-am privit furtuna din ochi şi am zărit un strop de viaţă. Bătăile inimii mi s-au accelerat. Mă lipisem de el şi n-aveam chef să renunţ la el prea curând.

— Ar trebui să plec, a zis el.

— Ar trebui să pleci.

M-am gândit iar să-l sărut.

— Asta dacă nu rămâi.

— Asta dacă nu rămân.

— Cea mai bună prietenă a mea mi-a spus că, dacă vreau să trec peste moartea lui Steven, ar trebui să fac sex.

Am oftat peste buzele lui.

— Dar nu sunt gata să-l uit. Nu sunt gata să trec peste. Dar vreau să fac asta.

Am oftat din nou.

— Te vreau aici lângă mine, pentru că asta mă ajută. Mă ajută să-mi amintesc cum era să fiu dorită. Nu vreau decât, am dat să zic, dar am lăsat capul în jos, ruşinată de propriile mele cuvinte. Mi-e dor să am pe cineva care să aibă grijă de mine.

Tristan s-a lipit de mine şi mi-a atins urechea cu buzele.

— O să te ajut, a zis el încet. O să te ajut să nu-l uiţi. O să te ajut să-l ţii minte. O să am grijă de tine.

— O să ne folosim unul de celălalt ca să ne amintim de ei?

— Doar dacă vrei asta.

— Pare o idee teribil de proastă, în cel mai bun sens.

— Îmi lipseşte Jamie în fiecare zi. Când te ţin în braţe – limba lui a dansat delicat peste buza mea de jos – mi-e mai uşor să-mi aduc aminte cum o ţineam pe ea.

— Când îţi simt bătăile inimii – am pus mâna pe pieptul lui –

îmi amintesc cum îi bătea lui inima.

— Îmi trec degetele prin părul tău – şi-a trecut degetele prin pletele mele castanii, făcându-mă să suspin – şi îmi aduc aminte de ea.

— Îţi simt pielea pe pielea mea – i-am ridicat încet tricoul – iar asta îmi aminteşte de el.

Mi-am lăsat capul în stânga şi i-am studiat chipul. Liniile ascuţite ale bărbiei, cutele minuscule de la coada ochilor. Respiraţia lui intra şi ieşea din mine ca un ferăstrău. Tot oraşul credea că aleargă atât de mult pentru că încearcă să fugă de trecutul său, dar asta nu era deloc adevărat. El încerca să-l retrăiască în fiecare zi. Nu intenţiona să devină atlet profesionist. Nu i s-ar fi citit în ochi atâta durere.

— Visează alături de mine încă un pic, am mormăit eu înainte să îi ating uşor buzele cu buzele mele. Ajută-mă să-mi aduc aminte de el în noaptea asta, i-am şoptit, uşor timidă.

Buzele lui au venit în întâmpinarea buzelor mele. Pupilele i s-au dilatat. Mi-a pus mâna dreaptă pe spate, jos, lipindu-mi corpul de corpul lui. I-am simţit erecţia cu coapsele, iar corpul meu a început să se frece încet de al lui. *Da.* Ne-am dus până la cel mai apropiat perete. A strâns pumnul stâng şi l-a lipit de perete deasupra capului meu. A ridicat sprâncenele şi de undeva din adâncul lui a răzbătut un oftat greu.

— N-ar trebui să…

Da.

De data asta eu am fost cea care a deschis gura şi a-nceput să-l muşte uşor de buza de jos în timp ce mâna îmi aluneca pe pantalonii lui de trening. Mi-am rotit degetul mare pe vârful erecţiei. *Da, da.* A gemut gros şi m-a strâns mai tare. A scos limba şi mi-a plimbat-o pe gât, făcându-mă să mă înfior. *Mai fă-o o dată.*

Şi-a vârât mâna sub fusta mea, oprindu-se mai întâi pe coapse. Când şi-a trecut degetele peste chiloţii mei uzi, inima a început să-mi bubuie. *Da, da, da…*

Am gemut, simţind cum mi-i trage la o parte şi împinge un deget în mine.

Gurile noastre s-au izbit una de alta. A şoptit un nume, dar n-am fost sigură dacă pe al meu sau un altul; am şoptit şi eu unul, probabil nu pe al lui. M-a sărutat, limba lui explorând fiecare centimetru din mine. I-am simţit al doilea deget, pe care l-a vârât adânc în mine în timp ce cu degetul mare îmi desena cercuri pe clitoris.

— Doamne, ce bine e..., a îngânat el cu o voce guturală, simţind cât de îngustă eram, cât de udă... simţindu-mă pe mine.

Mi-am băgat pe nesimţite mâna în boxerii lui. Am început să i-o frec, strângându-i-o uşor, ascultându-i gemetele de plăcere.

— Perfect, a zis el printre dinţi, cu ochii închişi, gâfâind tot mai tare. Perfect, fute-m-aş.

Era rău.

Dar atât, atât de bine.

Mâna mea aluneca tot mai repede; degetele lui grăbeau şi ele ritmul. Gâfâiam amândoi, dispărând, regăsindu-ne unul pe altul – iubirile noastre, dispărând, regăsindu-le. Îl iubeam, fiindcă mă simţeam de parcă l-aş fi iubit pe Steven, dar îl şi uram în acelaşi timp, pentru că nu era altceva decât o închipuire. Chiar şi aşa, nu puteam să mă opresc. Aveam nevoie de el, aveam nevoie să-l ating. Nu puteam să nu-l doresc.

Să fim împreună era o idee teribil de proastă. Amândoi eram instabili, amândoi eram făcuţi bucăţele, şi nu ştiu cum ne puteam reveni. El era tunetul, eu, fulgerul; mai erau câteva secunde şi aveam să dezlănţuim furtuna perfectă.

— Mamă, am auzit o voce firavă în spatele meu.

Am sărit ca arsă din braţele lui Tristan. Degetele lui au alunecat afară din mine. Confuză, mi-am aranjat rochia şi m-am întors către capătul holului acolo unde era Emma, care îl ţinea pe Bubba în mână, căscând.

— Puiule, ce-i cu tine? am întrebat-o eu, ştergându-mă la gură cu mâna şi pornind numaidecât înspre ea.

— Nu pot să dorm. Nu vii cu mine şi cu Bubba în pat?

— Ba sigur că vin. Vin imediat, bine?

A dat din cap şi, târşâindu-şi picioarele, a luat-o spre dormitorul ei. Când m-am întors către Tristan, care-şi aranja pantalonii, în ochii lui am citit vinovăţia.

— Ar trebui să plec, a şoptit el.

L-am aprobat.

— Ar trebui să pleci.

Capitolul 16
Tristan

În noaptea aia ar fi trebuit să ne oprim. Ar fi trebuit să înţelegem cât de dăunătoare putea fi pentru noi ideea de a ne folosi reciproc pentru a ni-i amini pe Steven şi pe Jamie. Eram propriile noastre bombe cu ceas, iar numărătoarea inversă începuse.

Dar nu ne-a păsat.

Aproape în fiecare zi, ea trecea pe la mine şi mă săruta.

Aproape în fiecare zi, o sărutam şi eu.

Îmi zicea care era culoarea lui preferată. *Verde.*

Eu îi ziceam care era mâncarea preferată a lui Jamie. *Pastele.*

În unele nopţi, se-ntâmpla să ies direct pe fereastra dormitorului meu şi să intru pe furiş într-al ei. În altele, ea era cea care se cuibărea în patul meu. Când mă aşezam la ea în pat, nu-mi făcea niciodată loc în aşternuturi. Abia dacă îmi permitea să stau pe partea lui de pat, iar eu înţelegeam asta mai bine decât şi-ar fi putut închipui vreodată cineva.

Mă dezbrăca şi făcea dragoste cu trecutul ei.

O pătrundeam şi făceam dragoste cu fantomele mele.

Nu era bine, dar cumva avea logică.

Sufletul ei era plin de cicatrice. Al meu era mistuit.

Când eram împreună, însă, durerea durea un pic mai puţin. Când eram împreună, trecutul nu mai era atât de greu de îndurat. Când eram împreună, nu mă simţeam nicio secundă singur.

* * *

Au trecut o sumedenie de zile în care m-am simţit bine. De cele mai multe ori, chiar dacă durerea era tot acolo, era una surdă, care mă lăsa să trăiesc. Dar după asta veneau zilele încărcate cu amintiri. Una dintre ele era ziua de naştere a lui Jamie. Iar acum era ziua lui Jamie. M-am chinuit în noaptea aia.

Demonii trecutului, îngropaţi adânc în sufletul meu, începeau să iasă încet la suprafaţă când Elizabeth şi-a făcut apariţia la mine în dormitor. Ar fi trebuit s-o alung. Ar fi trebuit să permit întunericului să mă înghită cu totul.

Nu pot s-o las singură.

Cu corpul lipit de al meu, în amintirile noastre şi-au făcut loc câteva momente de tandreţe şi grijă din trecut. Ochii ei m-au dat peste cap – ca întotdeauna. Părul ei stătea răsfirat pe perna mea.

— Eşti superbă, i-am şoptit înainte să-mi trec mâna pe sub

gâtul ei şi să o trag spre mine, ca s-o sărut.

În noaptea aceea, ea a fost pastila mea de ecstasy. Halucinaţiile mele.

Îmi plăcea la nebunie aroma de căpşună a luciului ei de buze.

Trupul ei gol se pierdea sub al meu. Buzele mele îi explorau gâtul, spatele i se arcuia.

— Ai idee cât de frumoşi sunt ochii tăi? am întrebat-o, ridicându-mă de pe ea.

A zâmbit din nou. Şi *asta e frumos.* Plimbându-mi degetul peste curbele trupului ei, i-am pipăit fiecare centimetru de piele.

— Sunt doar nişte ochi căprui, a răspuns ea, trecându-şi degetele prin păr.

Se înşela. Erau mai mult decât atât. Cu fiecare noapte în care o strângeam la piept, îmi era tot mai clar. Dacă îi priveam de aproape, puteam sa văd irizările aurii care îi mărgineau.

— Sunt frumoşi.

La ea, totul era frumos.

I-am asaltat sfârcurile întărite cu limba. Au trecut-o fiorii. Fiecare fibră a fiinţei ei se abandona sub atingerea mea, implorându-mă să-i explorez cele mai adânci frici, să-i gust cele mai dulci miresme. Mi-am strecurat o mână sub ea şi am ridicat-o, astfel încât să stăm amândoi în capul oaselor în bezna dormitorului meu. I-am depărtat picioarele şi m-am uitat adânc în ochii ei. A dat din cap, ştiind că va primi lucrul pentru care venise la mine.

Am luat un prezervativ de pe noptieră şi mi l-am pus.

— Cum vrei să fie? am întrebat-o.

— Ha?

Mi-am lipit buzele de ale ei, i-am vorbit în şoaptă, umplând-o pe dinăuntru cu răsuflarea mea.

— Pot să fiu dur. Pot să fiu delicat. Pot să te fac să ţipi. Pot să te fac să plângi. Pot să te fut atât de tare că n-ai să te mai poţi mişca. Pot să te fut atât de încet c-ai să crezi că-s îndrăgostit de tine. Spune-mi tu cum vrei. Tu eşti şefa.

Mi-am lăsat degetele să alunece în spirale pe spatele ei. Aveam nevoie de asta, să fie ea şefa. Să deţină controlul, pentru că eu unul mi-l pierdeam cu totul.

— Păi, nu tu eşti cavalerul? a întrebat ea nerăbdătoare.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

A oftat şi mi-a evitat privirea.

— Delicat şi încet... ca şi când m-ai iubi, a şoptit ea, sperând să nu pară prea disperată.

Nu i-am mai zis, dar era fix lucrul de care aveam şi eu nevoie.

Fix aşa mi-ar fi plăcut să fac dragoste cu Jamie de ziua ei.

Doamne, mintea mea o luase razna.

Şi mai înspăimântător era faptul că gândurile lui Elizabeth păreau gândurile mele trase la indigo.

Cum se putea ca doi oameni sfărâmaţi în atâtea bucăţi să se repare unul pe altul?

Am pătruns-o încet, urmărind cum reacţionează corpul ei la prezenţa mea înăuntrul lui. Ochii dădeau să i se închidă pe măsură ce ajungeam tot mai adânc; buzele se depărtau, lăsând liber un geamăt surd. Când mi-am trecut limba peste buza ei de jos, m-am trezit pe un câmp de căpşune şi am început să mă înfrupt din ele.

Mâinile îmi tremurau, dar mi-am liniştit nervii şi m-am concentrat la ochii ei. Şi-a dus mâna la inimă şi şi-a ţinut pentru o clipă respiraţia. Ochii îi erau aţintiţi asupra mea, ca şi când n-aveam să ne revedem niciodată; de parcă amândoi eram îngroziţi că o să rămânem şi fără această palidă consolare.

Atunci când m-a privit atât de intens, oare l-a văzut pe el? I-au revenit în minte ochii lui?

Aş fi putut să jur că şi inima ei bătea la fel de tare ca a mea, la fel de intens.

— Pot să rămân peste noapte? m-a-ntrebat ea când am ridicat-o de coapse şi am sprijinit-o cu spatele sprijinit de tăblia patului.

— Sigur că da.

Am oftat, plimbându-mi limba peste urechea ei, strângându-i sânii în mâini. *N-ar trebui să rămână peste noapte.* Dar voiam să rămână. Ideea de a rămâne singur cu gândurile mele mă îngrozea în asemenea hal încât răspunsul meu a sunat mai degrabă ca o rugăminte.

— Putem să ne prefacem până dimineaţă, am propus.

N-ar trebui să rămână aici, mi-a ordonat creierul. Ce-i în capul tău? m-a certat el.

Mai tare. Amândoi ne doream acum asta din ce în ce mai mult. Şoldurile noastre se mişcau în armonie.

— O, Doamne, a mormăit ea cu răsuflarea tăiată.

Ritmurile inimii ni se accelerau pe măsură ce corpurile

deveneau unul singur. Alunecam în ea, iar ea îşi arcuia spatele. Voia mai mult.

— Steven..., a şoptit ea, dar mie nici nu mi-a păsat.

— Jams..., am bâiguit şi eu şi nici ea n-a avut nicio problemă cu asta.

Eram atât de nebuni, băga-mi-aş.

Mai adânc. Am prins-o de păr, iar ea şi-a băgat degetele într-al meu. Cu fiecare secundă, era tot mai dur, mai sălbatic, mai dezlănţuit.

— Fute-m-aş.

Am oftat, înnebunit de cât de bine era să fiu între picioarele ei, înnebunit de sudoarea care i se scurgea în şuvoaie pe trup. Mă simţeam atât de bine înăuntrul ei. Mă simţeam în siguranţă.

Mai repede. Voiam să o simt pe Elizabeth cu totul. Voiam să mă îngrop atât de adânc în ea încât să nu poată uita niciodată cum am făcut-o să evadeze din realitate. Voiam să o fut ca şi când ea ar fi fost dragostea mea, şi eu, dragostea ei.

I-am ridicat piciorul drept şi i l-am aşezat pe umărul meu. Astfel, am ajutat-o să simtă fiecare centimetru din mine pe măsură ce îmi spunea să fac dragoste cu ea tot mai tare. Oare îşi dădea seama ce spunea? Zisese într-adevăr *dragoste*! Ştiam că era un lucru asupra căruia conveniserăm împreună. Dar am auzit aceste cuvinte prelingându-i-se pe buze şi, pe moment, mi-am pierdut concentrarea.

Eu nu eram *el.*

Ea nu era *ea.*

Şi chiar şi aşa, Dumnezeule, cât de bine era să ne minţim în felul ăsta.

Abia dacă mai putea să respire, iar mie îmi plăcea felul în care capul lăsat pe spate i se lovea de tăblia patului. Îmi plăcea cum îşi înfigea unghiile în pielea mea, ca şi când nu voia să-mi mai dea drumul niciodată. După care a clipit o dată, iar când a deschis ochii din nou, i-am văzut plini de lacrimi. Tensiunea se voia eliberată, căuta o supapă. În schimb, ea a tras adânc aer în piept.

Mai încet. M-a întrebat încă o dată dacă putea să rămână peste noapte. Se simţea probabil încordată la gândul c-o dau afară imediat după şi c-o să fie obligată să se confrunte din nou cu realitatea propriei singurătăţi. Şi a propriei mele singurătăţi. Frica de respingere fusese cea care îi umpluse ochii de lacrimi. Dar i-am promis că n-aveam s-o fac. Puteam

vedea asta în ochii ei căprui: ura să fie singură cu gândurile ei.

Aveam ceva în comun.

Mai uşor.

Aveam multe lucruri în comun.

Am întins-o pe saltea, am rămas în ea, dar am început să mă mişc mai încet.

— Mă opresc, am zis eu, când i-am văzut lacrimile .

— N-o face, te rog, m-a implorat ea, dând din cap.

Şi-a înfipt degetele şi mai adânc în spatele meu, de parcă ar fi încercat să se ţină de ceva care nici măcar nu era acolo.

Asta nu e mai mult decât un vis.

— Visăm, Elizabeth. Visăm. Nu e adevărat.

S-a împins din şolduri şi mi-a spus:

— Nu. Continuă.

I-am şters lacrimile, dar n-am continuat.

Era greşit.

Ea era răvăşită.

Eu eram răvăşit.

Am ieşit din locul acela cald şi m-am aşezat pe marginea patului. M-am proptit în ambele mâini de saltea. Cearşafurile se boţeau şi se întindeau la loc sub mişcările ei, când s-a ridicat şi a rămas în capul oaselor pe partea cealaltă a patului rezemată în ambele mâini de saltea. Deşi stăteam cu spatele unul la celălalt, puteam să jur că încă îi mai simţeam bătăile inimii.

— Ce e în neregulă cu noi? a şoptit ea.

— Totul, am zis eu cu un oftat, scărpinându-mă la tâmplă.

— A fost cumva astăzi una din zilele importante?

Am dat din cap că da, chiar dacă n-avea cum să mă vadă.

— Ziua lui Jamie.

S-a înecat de plâns. M-am întors şi i-am şters lacrimile de pe obraji.

— M-am gândit eu, a zis ridicându-se, apoi şi-a tras chiloţii pe ea şi şi-a încheiat sutienul.

— De unde-ai ştiut?

A venit în faţa mea şi s-a oprit între picioarele mele. Ochii ei îmi studiau chipul, iar cu degetele îmi aranja părul răvăşit. A pus o mână pe pieptul meu, simţindu-mi bătăile rapide ale inimii. Apoi şi-a lipit buzele de ale mele, fără să mă sărute, simţindu-mi doar răsuflarea.

— Pentru că am simţit cât de mult o doreai. Am văzut în ochii ăia năvalnici cât de dezamăgit erai că eu nu eram ea.

— Elizabeth, am zis eu, simţindu-mă vinovat.

A dat din cap şi s-a tras de lângă mine.

— E-n regulă, m-a asigurat.

Şi-a pescuit tricoul şi l-a tras pe trunchiul ei mic, apoi şi-a pus pantalonii scurţi de pijama şi a dat să iasă pe fereastră.

— Probabil ar trebui să încetăm să mai facem asta, am zis eu, la care ea şi-a prins părul în coadă la spate şi a zâmbit.

— Mda, probabil.

Căţărată pe fereastra ei, mi-a zâmbit complice.

— Dar probabil că n-o s-o facem, în orice caz. Pentru că eu cred că amândoi suntem niţel dependenţi de trecut. Ne vedem mai încolo.

M-am lăsat pe spate şi am icnit, pentru că ştiam că are dreptate.

Capitolul 17
Elizabeth

— Deci te vezi cu tipul ăla, Tristan Cole, ha? m-a-ntrebat Marybeth la clubul de lectură.

Am ridicat din sprânceană, strângând cu putere în mâini exemplarul meu din *Little Women:*

— Poftim?

— O, scumpo, nu trebuie să te jenezi. Tot cartierul v-a văzut umblând împreună. Deci nu-ţi face griji, nouă poţi să ne povesteşti. Aici eşti în siguranţă, a promis Susan.

Da, cum să nu.

— Îmi tunde iarba. Abia dacă ne cunoaştem.

— De-aia ieşeai de la el pe fereastră ieri noapte pe la unu? Că-ţi tunde iarba? m-a-ntrebat o femeie cu care nu mai vorbisem niciodată.

— Iartă-mă, tu cine eşti?

— A! Eu sunt Dana. M-am mutat recent.

Am făcut tot posibilul ca să nu-mi dau ochii peste cap.

— Deci e adevărat? Ieşeai de la el pe fereastră? Eu i-am spus Danei că nu pot să cred una ca asta fiindcă tocmai ce ţi-a murit soţul, iar asta ar fi o jignire la adresa amintirii lui, să treci atât de repede la un alt bărbat, mi-a explicat Marybeth. Ar fi ca o palmă dată căsniciei voastre. Ca şi când jurămintele voastre ar fi fost scrijelite în nisip, nu în inima ta.

Am simţit că mi se strânge stomacul.

— Poate că ar trebui să vorbim despre roman, am propus eu.

Însă ele au continuat să-mi pună întrebări. Întrebări la care nu aveam răspunsuri. Întrebări la care nu *voiam* să răspund. Se făcea tot mai târziu, dar părea că totul se mişcă în reluare. Când seara s-a încheiat, nici c-aş fi putut fi mai fericită.

— Bine, pa, doamnelor! a zis Susan, făcându-ne cu mâna Emmei şi mie, care ieşeam din casă. Ţineţi minte, faceţi bine şi citiţi *Fifty Shades of Grey* în astea două săptămâni! Şi veniţi cu notiţe.

Le-am făcut cu mâna tuturor. Nu scosese nimeni un cuvinţel toată seara despre *Little Women,* însă femeile astea mă făcuseră să mă simt extrem de măruntă.

* * *

23 august.

Pentru majoritatea oamenilor e doar o altă zi; pentru mine, însă, e mai mult decât atât.

Ziua de naştere a lui Steven.

Unul dintre momentele importante.

Se presupunea că trebuia să mă simt mai bine în preajma

momentelor importante. Cele micuţe trebuiau să doară cel mai tare.

M-am sprijinit de copacul din curtea din spate şi am privit cerul senin şi razele de soare care străluceau deasupra capului meu. Emma se juca cu Zeus în mica piscină de plastic pe care i-o cumpărasem, iar Tristan lucra lângă anexa lui la o masă de sufragerie.

Din senin, pe lângă mine s-a legănat în aer o pană albă. O pană mică, minusculă care, cumva, m-a împuns drept în suflet. M-am lovit cu palma peste cap în mod repetat şi am simţit cum în mine planează senzaţia copleşitoare a pierderii ireversibile. Inima bătea să-mi spargă pieptul pe măsură ce amintirile vieţii cu Steven au dat năvală, sufocându-mă, înecându-mă. Nu mai puteam respira. M-am prăbuşit lângă trunchiul copacului, tremurând incontrolabil din tot corpul.

— Îmi pare rău, am strigat eu către mine însămi.

Lui Steven.

— Îmi pare rău că nu am putut..., am urlat, închizând ochii.

Am simţit două mâini pe umerii mei şi am sărit ca arsă.

— Sst, eu sunt, Elizabeth, a şoptit Tristan, lăsându-se în genunchi şi luându-mă în braţe. Sunt cu tine.

L-am tras de tricou, lipindu-mi trupul de trupul lui, pe care l-am udat leoarcă cu lacrimile mele.

— N-am putut să-l salvez, n-am putut să-l salvez, am jelit mai departe în şoaptă. Însemna totul pentru mine şi eu n-am putut să-l salvez. A luptat pentru mine şi...

N-am mai putut să vorbesc. N-am reuşit să-mi fac gândurile făcute praf să-mi părăsească mima, care se îneca cu ele.

— Sst, Elizabeth. Sunt cu tine. Sunt aici.

Vocea lui încerca să mă liniştească. Am cedat, pentru prima oară după mult timp. M-am ţinut de el, implorându-l în sinea mea să nu-mi mai dea drumul niciodată.

Iar atunci el m-a strâns şi mai tare în braţe.

După care am simţit alte două mâini micuţe care mă îmbrăţişau, ale Emmei, care se lipise de mine.

— Îmi pare rău, puiule, am şoptit eu, tremurând lipită de Tristan şi de micuţa mea. Mamei îi pare rău.

— E-n regulă, mama, m-a asigurat ea. E-n regulă.

Dar se înşela.

Nu era-n regulă.

Şi nu eram sigură c-o să mai fie vreodată.

* * *

În noaptea aia a-nceput să plouă. O vreme am stat în halat, urmărind stropii dezlănţuiţi biciuind pământul. Am plâns la unison cu ploaia, fără să fiu în stare să mă adun. Emma dormea în camera cealaltă; Tristan fusese de acord să-l lase pe Zeus cu ea peste noapte.

Fă-o să înceteze, mi-am implorat inima. Fă durerea să dispară.

Am ieşit pe fereastră şi m-am târât până la fereastra lui Tristan. În câteva secunde, ploaia m-a udat leoarcă, dar nici că-mi păsa. Am bătut încet în geam, iar el, la bustul gol, s-a apropiat fixându-mă cu privirea. S-a sprijinit cu palmele pe pervaz, dezvăluind astfel musculatura braţelor sale tonifiate.

— În seara asta, nu, a zis el încet. Du-te acasă, Elizabeth.

Îmi simţeam în continuare ochii arzând din cauza plânsului. Inima, în continuare răpusă de dor.

— Ba da, în seara asta, l-am contrazis eu.

— Nu.

Am apucat cu degetele cordonul cu care eram legată la brâu şi l-am dezlegat, lăsând halatul să cadă la pământ, rămânând în ploaie doar în chiloţi şi sutien.

— Ba da.

— Iisuse Cristoase, a bombănit el, deschizând totodată fereastra. Treci înăuntru.

Am făcut întocmai. În jurul picioarelor mele se formase o băltoacă. Tremuram de frig. De durere.

— Întreabă-mă cum vreau s-o facem în noaptea asta.

— Nu, a zis el categoric, dar fără să mă privească în ochi.

— Vreau s-o facem ca şi când m-ai iubi.

— Elizabeth...

— Dacă vrei, putem s-o facem şi dur.

— Încetează.

— Uită-te la mine, Tristan.

— Nu.

— De ce nu? l-am întrebat eu apropiindu-mă, deşi el se întorsese cu spatele la mine. Nu mă vrei?

— Ştii răspunsul la întrebarea asta.

Am dat din cap că nu.

— Nu mă găseşti frumoasă? Nu sunt la fel de frumoasă ca ea? Nu sunt atât de bună ca...

S-a întors pe călcâie şi m-a prins de umeri.

— Nu face asta, Elizabeth.

— Fute-mă, te rog..., i-am zis scâncind, plimbându-mi

degetele pe pieptul lui. Te rog, fă dragoste cu mine.

— Nu pot.

L-am lovit în piept.

— De ce nu poţi? am ţipat la el, cu privirea înceţoşată. De ce? Când o vrei, eu te las să mă atingi. Te las să mi-o tragi când ai nevoie de asta. Te las...

Cuvintele mele, înecate în lacrimi, s-au transformat în suspine.

— Eu te las... Tu de ce...

Mi-a prins pumnii, oprind asediul furiei mele asupra pieptului său.

— Pentru că eşti distrusă. Eşti extrem de distrusă în noaptea asta.

— Fă dragoste cu mine – şi nimic mai mult.

— Nu.

— De ce nu?

— Ţi-am zis, pentru că nu pot.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Ba da, este, a zis el.

— Nu, nu este. De ce eşti laş? Spune-mi de ce nu vrei şi gata. De ce dracu' nu vrei?

— *Pentru că eu nu sunt el!* a strigat, scuturându-mă. Eu nu sunt Steven, Elizabeth! Nu-s ce cauţi tu.

— Şi totuşi, poţi să fii. Poţi să fii el.

— Nu, a zis din nou categoric. Nu pot.

— Te urăsc, l-am îmbrâncit eu ţipând, simţind că-mi arde gâtul în timp ce lacrimile îmi scăldau buzele. Te urăsc! am ţipat eu încă o dată, dar fără să vorbesc cu Tristan. Te urăsc pentru că m-ai părăsit. Nu pot să respir. Nu pot să respir.

M-am prăbuşit în braţele lui Tristan.

Eram zdrobită – atât de zdrobită cum nu mai fusesem niciodată. M-am zbătut, am zbierat, iar o parte din mine a murit, însă Tristan m-a vegheat în noaptea aceea, asigurându-se că sufletul meu nu se scurge cu totul.

Capitolul 18
Elizabeth

Mi-au trebuit două săptămâni ca să-mi fac curaj să dau ochii cu Tristan din nou. Îmi era ruşine, eram jenată la culme de felul în care mă pierdusem cu firea la el în dormitor, însă când m-a chemat să vorbim despre designul interiorului casei lui, am simţit că trebuie să-mi înfrunt fricile.

— Eşti bine? Pari cu gândurile aiurea, a zis Tristan în timp ce ne conducea pe mine şi pe Emma prin încăperi.

Mă simţeam în continuare extrem de stânjenită din cauza ultimei noastre întâlniri, de felul în care căzusem secerată în faţa lui.

— A, nu, sunt bine, am răspuns. Doar că sunt atentă să nu-mi scape ceva.

M-am străduit să zâmbesc, dar el a văzut totul în surâsul meu chinuit.

— În regulă, deci, ca să ştii, poţi să faci cam ce vrei tu cu locul ăsta. Ar fi, în mare, camera de zi, sufrageria, baia, dormitorul meu şi bucătăria. În plus, aş aprecia dacă ai reuşi să faci ceva şi cu biroul, care chiar că e varză.

Am făcut câţiva paşi înăuntru. Era plin de cutii, peste care stăteau alte cutii, iar pe masa de lucru erau înşirate tot felul de nimicuri. El i-a condus pe Emma şi pe Zeus afară, dar eu am întârziat o secundă, atrasă de o chitanţă ascunsă parţial sub alte hârţoage. Am tras-o afară şi am citit-o.

Cinci mii de pene albe.

A se livra peste noapte.

Am deschis una din cutiile de pe birou şi am simţit că-mi stă inima-n loc când am văzut că era plină şi ea de pungi cu pene. Nu le găsise la prăvălia domnului Henson. Le comandase. Comandase câteva mii de pene doar ca s-o ocrotească pe Emma, să nu-i frângă nimeni inima.

Tristan...

— Vii, Elizabeth? l-am auzit strigând.

Am închis cutia şi am ieşit fuguţa din cameră.

— Dap, sunt aici, mi-am dres eu vocea şi i-am zâmbit. Ce zici de magazia ta? l-am întrebat eu, ajungându-l din urmă. Aş putea să mă ocup şi de ea.

— Nu, magazia e în afara discuţiei. E..., s-a oprit şi s-a încruntat, apoi a adăugat: în afara discuţiei.

Am mijit ochii înţelegătoare.

— Bine... Atunci, pentru moment, cred că am tot ce trebuie. O să schiţez câteva propuneri şi o să pregătesc nişte mostre de materiale şi culori peste care să ne uităm împreună după

aceea. Aş face bine s-o iau din loc.

— Eşti grăbită.

— Mda, ştii cum e, am zis eu aruncând o privire către Emma, care se juca cu Zeus, trăind într-o lume numai a ei. Emma nu doarme acasă în seara asta şi trebuie să o pregătesc.

Tristan s-a apropiat şi mi-a vorbit cu blândeţe:

— Eşti supărată pe mine? Pentru noaptea aceea?

— Nu, am oftat eu. Mai supărată sunt pe mine. Tu n-ai greşit cu nimic.

— Eşti sigură?

— Absolut, Tristan. M-ai ajutat când am avut cel mai mult nevoie, am zâmbit eu, dar poate că e mai bine să nu ne mai folosim unul de celălalt ca să ni-i amintim... E clar că eu nu fac faţă situaţiei.

S-a încruntat şi a lăsat capul în jos, ca şi când ar fi fost dezamăgit, dar într-o secundă a ridicat capul şi mi-a zâmbit cu gura până la urechi:

— Vreau să vă arăt, ţie şi Emmei, ceva.

Ne-a condus până în spatele casei şi ne-a ţinut uşa. Am ascultat zarva nocturnă a greierilor, care păreau să pălăvrăgească între ei. Era un sunet relaxant... care inspira pace.

— Unde mergem? am gândit eu cu voce tare.

Întinzându-se după o lanternă în vestibul, Tristan a indicat printr-o mişcare a capului către pădurea întunecoasă. Alte întrebări nu i-am mai pus. Am prins-o pe Emma de mână şi l-am urmat îndeaproape. Prin noaptea de afară, Tristan ne-a condus în adâncul pădurii.

Cerul era plin de stele, iar aerul dulce şi umed de primăvară ne purta mai departe printre umbrele dintre copaci. Crengile se legănau înainte şi înapoi, iar noi înaintam prin pădure.

— Aproape c-am ajuns, a ţinut Tristan să ne liniştească.

— Unde?

Când am ajuns, mi-am dat seama instantaneu, doar după frumuseţea priveliştii. Mi-am acoperit gura cu mâinile ca să nu scot niciun sunet. Aveam senzaţia asta bizară că totul avea să se destrame la cea mai mică vorbuliţă. În faţa noastră curgea un pârâu. Cursul lui era liniştit, ca şi când toate creaturile care călătoreau odată cu micile valuri se odihneau liniştite. Deasupra lui se arcuia un podeţ din piatră. Prin crăpăturile lui ieşiseră flori, făcând astfel priveliştea să fie perfectă sub clarul de lună.

— Am dat peste locul ăsta cu Zeus, a zis Tristan, luând-o spre podeţ, unde, odată ajuns, s-a aşezat. Oricând simt că trebuie să-mi limpezesc gândurile, vin aici şi o iau de la capăt.

M-am aşezat lângă el, mi-am dat jos pantofii şi mi-am lăsat picioarele în apa rece. Emma şi Zeus au zburdat liberi, stropind veseli în stânga şi-n dreapta.

S-a întors către mine şi a zâmbit, ceea ce m-a făcut şi pe mine să zâmbesc. Tristan avea darul de a-i face pe ceilalţi să se simtă mai bine doar zâmbindu-le şi privindu-i în ochi. Mi-am dorit să zâmbească mai des.

— Când m-am mutat aici, eram întotdeauna furios. Îmi era dor de fiul meu. Îmi era dor de soţia mea. Îmi uram părinţii, chiar dacă n-ar fi trebuit. Din cine ştie ce motiv, mi-a venit mai uşor să dau vina pe ei, ca şi când ei ar fi fost vinovaţi pentru pierderile suferite. Era mai uşor să fiu mânios pe ei decât să fiu trist. Furia se risipea doar când veneam aici şi respiram cu copacii.

Se deschidea.

Rămâi aşa, te rog.

— Mă bucur că ai găsit ceva care poate să-ţi aducă o fărâmă de alinare.

Privirea lui mi-a scăldat chipul, iar pe buze i-a apărut un zâmbet complice.

— Mda. Şi eu.

Şi-a trecut degetele prin barbă, care îi creştea la loc repede.

— De vreme ce nu ne mai folosim unul de celălalt, poţi veni aici, dacă vrei, să te foloseşti locul ăsta. Să te-ajute să-ţi găseşti liniştea.

Am zâmbit.

— Mulţumesc.

Ca răspuns, s-a mulţumit să aprobe din cap.

Emma a sărit în pârâu, stropindu-ne din cap până-n picioare pe toţi. Deşi voiam s-o cert, zâmbetul de pe faţa ei şi entuziasmul cu care o urmărea Zeus m-au făcut fericită.

— Mersi că ne-ai adus aici, Bulă! Îmi place la nebunie! a strigat ea, ridicând mâinile de bucurie.

— Cu plăcere, a zâmbit Tristan.

— Noroc cu fiică-mea că te place. Altfel n-aş mai fi vorbit niciodată cu tine.

A râs.

— Noroc cu câinele meu că te place. Altfel aş fi fost convins că eşti psihopată. Oamenii ar trebui să se încreadă în

instinctele animalelor de companie. Câinii judecă mai bine caracterul unei persoane decât o fac oamenii.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, a zis el, trecându-şi degetele prin păr. De ce-mi tot spune fiică-ta Bulă?

— A... Pentru că prima dată când te-am văzut am zis că eşti o pulă de om, şi ea a-ntrebat ce e aia o pulă. Abia atunci mi-am dat seama ce-am zis şi ce părinte îngrozitor sunt, deci i-am spus că am zis bulă şi i-am explicat că o bulă este un balon.

A chicotit.

— Ce să zic, acum mă simt mai bine.

Am râs.

— Ar trebui.

— Bine, Emma, dacă tu o să-mi zici Bulă, mă tem că n-o să-ţi pot spune altfel decât Barabulă, a zis el în glumă.

— Barabulă! Barabulă! a început Emma să strige în sus şi-n jos.

— Cred că e de acord, am zis eu.

— Elizabeth?

Tristan s-a întors şi m-a privit cu seriozitate.

— Da?

— Ştiu că nu mai putem face ce făceam înainte, dar nu putem fi prieteni? m-a întrebat timid.

— Parcă nu ştiai cum să fii prietenul cuiva...

— Nu ştiu, a oftat, scărpinându-se după ceafă. Dar speram că o să-mi poţi arăta tu.

— De ce eu?

— Pentru că tu vezi partea bună a lucrurilor chiar şi atunci când eşti distrusă. Iar eu nu mai ţin minte care e partea bună a lucrurilor.

Asta m-a întristat.

— Când ai fost ultima oară fericit, Tristan?

Nu mi-a răspuns.

Asta m-a întristat şi mai tare.

— Fireşte că putem fi prieteni, am zis eu.

Orice om merită să aibă un prieten căruia să-i împărtăşească secretele şi fricile sale cu încredere. Sentimentele de vinovăţie, bucuriile. Orice om merită să aibă o persoană pe care s-o poată privi în ochi şi să-i spună: *E bine aşa cum eşti. Eşti perfect, cu toate bubele tale.* Iar Tristan, mă gândeam eu, merita asta mai mult decât marea majoritate a oamenilor. În ochii săi se putea citi atâta tristeţe, atâta durere, încât voiam

doar să-l iau în braţe şi să-i spun că era suficient de bun aşa cum era.

Şi totuşi, nu voiam să fiu prietena lui pentru că îl compătimeam. Nu. Voiam să fim prieteni pentru că, spre deosebire de mulţi alţii, el putea vedea mai departe de falsa mea fericire şi pentru că, uneori, mă privea ca şi când, la rândul lui, mi-ar fi zis acelaşi lucru: *E bine aşa cum eşti, Elizabeth... Cu toate bubele tale*.

Tristan s-a încruntat şi m-a privit ca şi când mă vedea pentru prima dată. Eu m-am uitat la el ca şi când n-aveam să-l mai văd niciodată. Niciunul din noi nu îndrăznea să clipească. Seriozitatea momentului ne-a făcut însă pe amândoi să ne simţim stânjeniţi. Şi-a dres vocea, apoi mi-am dres-o şi eu.

— Prea mult? l-am întrebat.

— Prea mult, într-adevăr. Deci, în altă ordine de idei..., a-nceput el, trecându-şi mâinile prin păr. Ultima oară când am tuns gazonul am văzut că citeai o carte, *Fifty Shades of Grey.*

M-am înroşit în obraji şi l-am împins.

— Nu mă judeca, e pentru clubul de lectură. În plus, e bună.

— Nu te judec. De fapt, ba da, dar doar un pic.

— În locul tău, eu n-aş comenta până n-aş vedea despre ce-i vorba, am rânjit eu.

— A, da? Şi cam despre ce-i vorba? mi-a întors-o el, clipă în care puteam să jur că mi-au luat foc obrajii.

M-am hlizit şi am luat-o încet spre casele noastre.

— Eşti un mare măgar, l-am bodogănit eu. Haide, Emma, hai să ne spălăm, trebuie să ajungem şi la petrecerea ta.

— Aţi luat-o în direcţia opusă, a remarcat Tristan.

M-am oprit, m-am întors şi am trecut din nou pe lângă el, luând-o în cealaltă direcţie.

— *Tot* un mare măgar rămâi, am zâmbit eu, iar el mi-a zâmbit la rândul lui şi ni s-a alăturat, în vreme ce lui Zeus nu i-a rămas decât să ne urmeze.

* * *

Era zece jumate când am auzit ciocănitul. M-am dat jos din pat şi m-am târât să văd cine-i la uşă. Lângă Emma, îmbrăcată în pijamale, care într-o mână-l ţinea pe Bubba şi în alta rucsacul, stătea Susan cu mâinile în sân.

— Susan, ce-i cu voi aici? am întrebat-o eu, simţind cum mă copleşeşte îngrijorarea. Emma, eşti bine?

N-a răspuns; a lăsat capul în pământ, aproape ruşinată.

— Ce s-a-ntâmplat? am revenit eu la Susan.

— Ce s-a-ntâmplat, a zis ea printre dinţi. S-a-ntâmplat că fiica ta a crezut că e OK să le spună fetelor poveşti cu zombi şi să le sperie pe toate. Acum, la mine acasă sunt zece fete care nu vor să se culce pentru că se tem să n-aibă coşmaruri!

M-am încruntat.

— Îmi pare rău. Sunt sigură că n-a vrut să le sperie. Pot să vin până acolo şi să vorbesc cu fetele dacă vrei. Sunt sigură că nu e decât o neînţelegere.

— O neînţelegere? a răbufnit ea. A început să meargă ca un zombi şi să spună că vrea să le mănânce creierii! Şi mi-ai mai zis că n-a rămas cu traume după moartea lui Steven!

— N-a rămas, am zis eu, simţind valul de furie cum se ridică din stomac.

M-am uitat la Emma, care plângea. M-am aplecat, am tras-o spre mine şi am îmbrăţişat-o.

— E-n regulă, scumpo.

— Ei bine, cu siguranţă nu e-n regulă. Fata are nevoie de ajutor din partea unui specialist.

— Emma, scumpo, acoperă-ţi urechile cât poţi tu de repede, am zis eu, iar ea a făcut întocmai.

Am simţit cum mă încordez şi m-am ridicat, privind-o pe Susan în ochi.

— O să-ţi spun un lucru şi-o s-o fac în cel mai drăguţ mod cu putinţă, aşa că vreau să-l iei ca atare. Dacă mai scoţi un singur cuvânt despre fiica mea, îţi pocesc mutra aia de nu te vezi! O să-ţi smulg extensiile de păr şi o să-i spun soţului tău că ţi-o tragi cu băiatul de la băcănie!

— Cum îţi permiţi?! a ţipat ea, îngrozită de cuvintele mele.

— *Eu* cum îmi permit? Cum îndrăzneşti *tu* să crezi că poţi să vii la uşa mea şi să îndrugi lucruri înjositoare despre fiica mea cu atâta impertinenţă? Cred că e timpul să pleci.

— Fii sigură că plec! Poate că ar trebui să stai departe şi de clubul nostru de lectură. Energia ta şi stilul tău de viaţă sunt toxice pentru grupul nostru. Ţine-o departe de Rachel a mea, a poruncit Susan, luându-şi tălpăşiţa.

— Nu-ţi face griji, am strigat eu în urma ei, aşa o să fac!

E ceva ce li se întâmplă chiar şi celor mai lucizi dintre oameni atunci când alţii le vorbesc copiii de rău: se transformă în adevărate bestii şi ar face orice ca să-şi protejeze copiii de lupii din lumea largă. Nici eu nu eram mândră de vorbele pe care i le aruncasem lui Susan, dar credeam în ele, din adâncul inimii, până la ultima.

Am dus-o pe Emma în camera de zi, unde ne-am aşezat.

— Mamă, fetele mi-au zis că sunt o ciudată pentru că îmi plac zombii şi mumiile. Nu vreau să fiu o ciudată.

— Nu eşti o ciudată, am asigurat-o eu şi-am tras-o mai aproape de mine. Eşti perfectă aşa cum eşti.

— Atunci de ce au zis aşa? a-ntrebat ea.

— Pentru că..., am oftat, încercând să găsesc răspunsul potrivit. Pentru că uneori oamenilor le vine greu să accepte diferenţele celorlalţi. Tu ştii că nu există zombi, da?

A dat din cap că da.

— Şi nici nu voiai să le sperii pe celelalte fete, nu-i aşa?

— Nu, a zis ea imediat. Voiam doar să le fac să se joace cu mine de-a *Hotel Transilvania*. Nu voiam să le sperii. Voiam să-mi fac prieteni.

Mi se rupe inima.

— Vrei să te joci cu mama? am întrebat-o.

A dat din cap că nu.

— Ei bine, ce ai zice să ne uităm la un desen animat pe Netflix şi să ne facem propria noastră petrecere în pijamale?

Am văzut cum i se aprind ochii, oprindu-se pe loc din plâns.

— Putem să ne uităm la *Avengers*? a întrebat ea, fiind un fan al supereroilor aproape la fel de înfocat ca tatăl ei.

— Sigur, am zis eu.

A adormit chiar când intra Hulk în scenă, Am dus-o în patul ei şi am sărutat-o pe frunte. A început să zâmbească în somn, iar eu m-am dus în patul meu, la visele mele.

Capitolul 19
Elizabeth

— Tristan, am murmurat eu.

Respiram greu, inegal. Mâna lui mi-a mângâiat obrazul.

— Suge-l încet, mi-a poruncit, trecându-şi degetul mare peste buza mea de jos.

L-a lăsat apoi să-i alunece în gura mea, îndesându-l înainte şi-napoi. Apoi l-a scos de tot şi l-a coborât aşa ud în jos pe gât, peste breteaua sutienului şi de-a lungul decolteului.

În urma atingerilor, mi-am simţit sfârcurile întărindu-se, jinduind după gura lui.

— Eşti frumoasă, a zis el. Eşti al dracului de frumoasă.

— N-ar trebui să..., am gemut eu, simţindu-i erecţia apăsată pe chiloţii mei.

N-ar trebui, mi-am zis în gând.

— Am zis că n-o să mai facem asta…

Gâfâiam, tânjeam după el, voiam să-l simt în mine, să intre cât mai adanc. Voiam să mă răsucească, să-mi ridice picioarele şi să mi-o tragă zdravăn. A ignorat protestele mele – aşa cum mi-am dorit s-o facă – băgându-şi o mână în părul meu şi coborând cu cealaltă până la chiloţii mei negri de dantelă.

— Te-ai udat, a zis, apoi s-a aplecat peste mine şi şi-a trecut limba peste obrazul meu, acoperindu-mi apoi gura cu gura lui. Vreau să-ţi simt gustul, a zis el şuierând, băgându-şi limba printre buzele mele.

Cu degetele peste chiloţii mei, a-nceput să-mi descrie cercuri cu degetul mare, prin materialul subţire, pe clitoris.

— Te rog, l-am implorat eu.

Mi-am arcuit spatele, dorindu-mi ca mâna lui să înlăture mica barieră.

— Nu aici, a zis, ridicându-mă în capul oaselor.

Mi-a tras chiloţii la o parte şi s-a lăsat în jos, sărutându-mă acolo. Am împins involuntar şoldurile înspre el, trecându-mi mâna prin părul lui. Când a ridicat capul, şi-a odihnit gura deasupra gurii mele, lăsându-mă să-mi gust propriile fluide şi să-l gust pe el.

— Vreau să-ţi arăt ceva, mi-a şoptit lângă buze.

Orice. Arată-mi orice.

Ochii mi-au căzut pe erecţia lui ascunsă de boxeri. Am zâmbit. M-a ridicat de pe pat şi m-a sprijinit cu spatele de cea mai apropiată uşă.

— Cât de tare o vrei?

Tare, am zis în gând, incapabilă să mai articulez ceva. Inima bătea să-mi sară din piept şi aproape că mă temeam că o să-mi

cedeze, incapabilă să ţină pasul cu dorinţele mele. Eram gata să explodez pentru el. Voiam să mă las cu totul în voia lui. Mişcându-şi şoldurile în direcţia mea, am simţit cum m-apasă cu ea.

— Vreau să-ţi arăt camera, mi-a şoptit din nou în ureche, lingându-mi-o şi muşcându-mă.

— Mmm, am răspuns eu în timp ce el mă purta în celălalt capăt al holului.

În stânga mea se deschidea o cameră pe care n-o observasem când venisem prima oară.

— Ce-i… ?

— Sst, a zis el, punându-mi mâna la gură. Asta-i camera mea verde, a zis el aproape imperceptibil, împingând uşa.

— Care cameră?

Înainte să apuce să răspundă, m-am întors şi am văzut o cameră plină de mobilă verde. Biciuri verzi, vibratoare verzi, *de toate* verzi.

— Ce dra…

Am închis gura şi-am continuat să mă uit în jurul meu.

— Chestia asta e cam ciudată, puiule…

— Ştiu, a zis el grav.

Când m-am întors, am urlat ca din gură de şarpe. În faţa mea era un bărbat imens, verde, care mă ţinea în braţe. În ochi îi lucea o luminiţă verzuie.

— *Incredibilul Hulk vrea să te strivească!*

* * *

— Sfinte Sisoe! am ţipat eu, încercând să scap din iţele unui coşmar foarte ciudat şi aiurea.

În câteva secunde, Tristan a apărut la fereastra dormitorului său, privindu-mă fix.

— Eşti bine?

M-am uitat în jos şi-am văzut că purtam un maiou alb, fără sutien, şi o pereche de chiloţi albi. M-am acoperit cu o pătură şi am ţipat din nou.

— Dumnezeule mare, du-te de-aici! i-am zis printre dinţi, speriată.

— Îmi pare rău! Te-am auzit urlând şi…

S-a oprit şi a ridicat dintr-o sprânceană, privindu-mă în ochi.

— Ai avut un vis erotic? m-a-ntrebat el hlizindu-se şi acoperindu-şi gura cu o mână. Tocmai ai avut un vis erotic.

— Dispari! am zis eu dându-mă jos din pat şi trăgând jaluzelele.

— Bine, gata, femeiuşcă obraznică ce eşti tu. Doar ţi-am zis despre cărţile alea...

Am simţit că roşesc şi mi-am dat drumul pe spate în pat, trăgându-mi pătura peste cap.

Tristan Cole, auzi tu, *Incredibilul Hulk*...

Capitolul 20
Elizabeth

— Toată ziua ai evitat să mă priveşti în ochi, a zis Tristan mutând de colo colo chestii prin magazin.

Stăteam la tejghea, urmărindu-l pe domnul Henson, care îmi prepara un amestec de plante pentru ceai. Emma şi Zeus se fugăreau prin prăvălie vânând diverse obiecte. Veneam săptămânal pentru ceai, ciocolată caldă şi, din când în când, să ne dea în cărţi. Începeam să mă îndrăgostesc de locul ăsta.

— Nu trebuie să te jenezi din cauza asta, sunt destul de sigur că ni se-ntâmplă tuturor, mi-a explicat Tristan.

— Despre ce vorbeşti? Nu te evit. Şi *nu* ştiu ce ni se-ntâmplă tuturor pentru că mie nu mi s-a întâmplat, m-am răţoit eu, evitându-i total privirea.

De fiecare dată când mă uitam la el nu puteam să nu roşesc şi să-mi imaginez cum crapă cămaşa pe el şi se transformă într-o bestie.

— N-a fost decât un vis erotic.

— N-a fost un vis *erotic*! am ridicat eu tonul, un pic vinovată.

Tristan s-a întors către domnul Henson zâmbind cu subînţeles.

— Elizabeth a avut un vis erotic aseară.

— Încetează, Tristan! am ţipat eu, lovind cu palmele în masă.

Eram roşie ca focul, şi nici că puteam să opresc asta.

Domnul Henson s-a uitat la mine, apoi la amestecul de plante, la care a mai adăugat nişte ierburi.

— Visele erotice sunt normale.

— A fost un vis erotic plăcut? m-a tachinat Tristan.

Mai lipsea puţin şi-l pocneam.

Buzele mi s-au întredeschis, încercând să nege visul, dar n-au reuşit. Mi-am luat faţa în mâini şi am oftat din adâncul sufletului.

— Asta nu se discută.

— Haide, acum trebuie să ne spui, a zis el, aşezându-se pe scaunul de lângă mine.

M-am tras la o parte.

— Of, băga-mi-aş, a mormăit el, privindu-mă înţelegător.

— Tacă-ţi gura, Tristan! am mormăit şi eu, incapabilă să-l privesc prea mult în ochi.

— Ai avut un vis erotic cu *mine*?*,* s-a mirat el în gura mare, iar eu l-am pocnit din reflex peste braţ.

— Schimbare de macaz, a jubilat domnul Henson.

Un zâmbet pervers i-a apărut pe faţă lui Tristan. Gata, era oficial: *M.O.R.!*

— Ţi-am făcut chestia aia cu limba pe buze? mi-a şoptit el aplecat înspre mine.

Am roşit.

— La care buze te referi? i-am şoptit înapoi, la care rânjetul lui hrăpăreţ s-a întins pe toată faţa.

— Eşti o fată obraznică, obraznică de tot.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am uitat la domnul Henson.

— Pot să-l iau la pachet?

— Of, hai, măi Elizabeth, zi-mi ce s-a-ntâmplat mai departe! a zis Tristan, amuzat de stânjeneala mea.

Nu l-am băgat în seamă şi mi-am luat ceaiul, pe care domnul Henson îl golise deja într-un pahar de carton.

— Nu vorbesc cu tine, am zis eu, dând să ies din prăvălie. Hai, Emma, mergem.

— Dă-mi nişte detalii măcar! m-a implorat el în timp ce ţineam uşa deschisă pentru Emma.

Am oftat greu şi m-am întors spre el.

— M-ai dus într-o cameră verde şi acolo te-ai transformat într-un monstru verde şi ai început să mă striveşti de toţi pereţii. Şi când zic „striveşti” mă refer la toate conotaţiile lui.

A clipit, apoi a mai clipit o dată şi m-a privit cu ochi goi.

— Poftim?

Expresia de stupoare din ochii lui aproape că m-a făcut să pufnesc în râs.

— Voiai să ştii.

— Chiar eşti o femeie foart*e, foarte* bizară.

Domnul Henson a zâmbit.

— A, acelaşi lucru mi s-a-ntâmplat şi mie în vara lui 1976.

— Ai avut un vis erotic? am întrebat eu, confuză.

— Un vis? Nu, scumpo. Am fost izbit de toţi pereţii într-o cameră verde, apoi strivit.

Momentul aiurea numărul cinci mii patru sute patruzeci şi doi de la venirea mea în Meadows Creek.

— Acestea fiind spuse, eu mă duc. Mulţumesc pentru ceai, domnule Henson.

— O să trec mai târziu să tund iarba, a zis Tristan.

Ştiam că replica lui n-avea nicio conotaţie dubioasă, chiar şi aşa însă, am roşit toată.

* * *

În după-amiaza aceea, Faye a trecut pe la mine. Aveam nevoie de sfaturile ei ca să fiu sigură că aleg cele mai bune designuri şi culori pentru casa lui Tristan. Avusese

dintotdeauna o atenţie deosebită pentru cele mai mici detalii.

Am ieşit pe verandă cu cele trei planşe pe care le pregătisem, dar în loc să fie atentă la ce avea de făcut, ea se uita după bărbatul chipeş care-mi tundea mie iarba. Cocoţată pe picioarele lui, ajutându-l să împingă maşina, Emma era convinsă că putea să tundă gazonul mai bine decât Tristan. Bombănea încontinuu, spunându-i că nu făcea deloc o treabă bună, iar el zâmbea şi-o îngâna. Faye se holba la Tristan, nevenindu-i să creadă transformarea prin care trecuse. Era prima oară când îl vedea fără barba care îi ascunsese până atunci maxilarul. Era şi prima oară când îl vedea zâmbind. Barba începuse să-i crească deja, ceea ce, sincer, mă bucura. Îmi plăcea barba lui aproape la fel de mult pe cât îi iubeam zâmbetul.

— Nu-mi vine să cred, a oftat Faye. Cui i-ar fi trecut prin minte că nemernicul ăla de hipiot sălbatic şi murdar o să se transforme cândva în ceva atât de… *bun*?

— Toţi suntem un pic sălbatici, toţi suntem un pic într-un fel.

S-a întors către mine, cu un rânjet cretin pe buze.

— Căcat! Îţi place de el.

— Ce? Nu. Dar mă ajută prin curte. În mare, cu gazonul.

S-a trezit că mă-ntreabă în gura mare – habar n-avea ce-nseamnă să vorbeşti în şoaptă:

— Eşti sigură că doar cu gazonul te ajută? Sau îţi desfundă şi ţevile?

— Faye! Tacă-ţi gura!

— Îţi spală şi vasele murdare? Vasele tale au fost întotdeauna atât, dar atât de murdare.

— N-o să-ţi ţin isonul, am roşit eu. Să revenim, am nevoie de părerea ta. În privinţa camerei de zi şi a sufrageriei, care plan îţi place mai mult? Vreau să încorporez şi lucrările pe care le face el singur din lemn. Tristan face multe chestii din lemn şi cred că…

— Are lemnul bun? E gros? Lemnul lui Tristan – e lung şi gros?

— Ţie numai la sex îţi stă capul?

— Întotdeauna, prăjiturică. Întotdeauna. Şi totuşi, îţi place de el. Se vede.

— Ba chiar deloc.

— Îţi place de el.

— Da. Îmi place de el, am zis eu în şoaptă, cu un nod în gât şi uitându-mă la Tristan, care s-a uitat la mine.

— Doamne, Liz. Numai tu puteai să te îndrăgosteşti de un nemernic care ajunge să arate ca Brad Pitt în *Legends of the Fall.* Ştii ce zic? a zâmbit ea. *Legends of the Fall* – personajul principal, pe care-l chema Tristan?

— Unde te-oi fi găsit eu atât de isteaţă?

— E aproape ridicol.

Am râs.

— Aproape.

S-a apropiat de mine şi m-a studiat cu atenţie.

— Ce-i acolo?

— Acolo unde?

— Rânjetul ciudat şi retard de pe faţa ta – sfinte mare al sexului care eşti tu! Te-ai culcat cu el!

— Ce? Nu, eu...

— Nu te pune cu sexaholica, Liz. Ţi-ai supertras-o cu el!

Am intrat în pământ de ruşine, ca o fetiţă după primul ei sărut.

— Mi-am supertras-o cu el!

— Dumnezeuţule Doamne! Da!

S-a ridicat şi a-nceput să facă dansul bucuriei la mine pe verandă:

— DA! DA! DA!!! Seceta a luat sfârşit!

Tristan s-a-ntors înspre noi şi a ridicat dintr-o sprânceană.

— E totul în regulă, doamnelor?

Am tras-o pe Faye la loc în scaunul ei.

— Da, e bine, am chicotit eu.

— Inclusiv poponeţul ăla al lui, a şoptit Faye rânjind. Şi, cum a fost?

— Păi, să zicem că i-am dat chestiei ăleia un nume.

Cu lacrimi în ochi, Faye şi-a dus mâinile în dreptul inimii:

— Fetiţa mea se maturizează. Bine, ce nume?

— Incredibilul Hulk.

— Scuze, poftim?

— Incre...

— Nu, nu. Am înţeles din prima. Te referi la monstrul ăla verde? Liz, te fuţi cu un tip care are penisul verde? Căci dacă da, trebuie să-ţi faci un vaccin antitetanos.

M-a studiat din cap până-n picioare, apărându-se.

— Şi să-ţi regândeşti standardele.

Am râs.

— Pot să-ţi spun adevărul despre mine şi Tristan fără să mă faci cu ou şi cu oţet?

— Absolut.

— Am făcut sex unul cu celălalt ca să ne aducem aminte de Steven şi de Jamie. E ca şi cum… ne-am folosit unul de celălalt ca să simţim ce simţeam cu ei.

— Vrei să zici că, de fapt, când ţi-o trăgea Tristan, tu ţi-l închipuiai pe Steven?

— Da. Adică, cum să-ţi spun, aşa era la început. Acum n-o mai facem. Am devenit prea sentimentală şi nu m-am mai putut controla.

— Dar acum îţi place de el.

— Mda. Ceea ce e rău, pentru că el nu făcea decât să şi-o închipuie pe Jamie când era cu mine.

Faye i-a aruncat lui Tristan o privire.

— Prostii.

— Ce?

— Te urmăreşte, Liz.

— Ce vrei să zici?

— Ascultă-mă, îţi zic asta aşa, ca o fată care s-a culcat cu o grămadă de tipi şi care şi l-a imaginat pe Channing Tatum în locul majorităţii tipilor ălora: se vede diferenţa atunci când o persoană se gândeşte la tine şi atunci când se gândeşte la altcineva. Uită-te şi tu cum te priveşte.

Am întors capul spre Tristan şi i-am întâlnit din nou privirea, care mă căuta. Oare chiar se gândea la mine când eram împreună?

Şi dacă lucrul ăsta era adevărat, de ce mă făcea fericită? Am dat din cap, nefiind gata să accept ceea ce se petrecea între mine şi Tristan.

— Cum mai stă treaba cu tine şi Matty? Cum merge?

— Teribil, a oftat ea, trăgându-şi o palmă peste faţă. Trebuie s-o rup cu el.

— Poftim? De ce?

— Pentru că, ca o ratată ce sunt, m-am lăsat dusă de val şi m-am îndrăgostit de el.

Ochii mi s-au aprins.

— Eşti îndrăgostită.

— Ştiu, e îngrozitor. Beau în fiecare seară ca să uit cumva de asta. Acum ciocu mic şi hai să ne-ntoarcem la lemnul lui Tristan.

Am zâmbit şi, după câteva ore şi sute de bârfe murdare, Faye şi cu mine am ales culorile pentru fiecare cameră din casa lui.

Capitolul 21
Elizabeth

Peste câteva zile, vineri, m-a sunat Sam să mă-ntrebe dacă nu voiam să ies cu el. Credeam că uitase. Au trecut două luni de când a zis că o să-mi arate el împrejurimile, dar probabil că aşa erau unii oameni, m-am gândit eu, mai iuţi la vorbă decât la faptă. Vineri seara a parcat în faţa casei. Era cu camioneta de lucru a familiei. L-am urmărit pe fereastra din camera de zi cum sare de pe scaun şi îşi aranjează papionul. A luat-o spre casă, după care s-a oprit şi s-a-ntors. A repetat mişcarea de vreo cinci ori până când, într-un final, a păşit în verandă, unde s-a gândit şi răzgândit dacă să sune sau nu.

Tristan s-a întins peste mine şi i-a studiat mişcările lui Sam.

— *Aha,* ţi-ai dat întâlnire în seara asta? De-aia ţi-ai pus rochiţa asta drăguţă?

În ultimele zile, Tristan stătuse la noi în camera de oaspeţi, la el se zugrăvea. În seara aia trecusem în revistă ideile care îmi veniseră în privinţa casei lui şi îi arătasem câteva planşe cu schiţele de design interior. N-a părut cine ştie ce interesat, dar eu m-am bucurat că măcar făceam încă o dată ceea ce-mi plăcea.

— Nu e o întâlnire, am zis. Sam a vrut să ne plimbăm un pic prin Meadows Creek, să mă mai scoată din casă.

Tristan a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce-i? Ce nu-ţi convine? l-am întrebat.

— Dar ştii că el crede că e o întâlnire, nu?

— Poftim? m-am îndreptat niţel de spate. Nu, nu crede. Pur şi simplu nu vrea să mă ştie închisă în casă.

Tristan mi-a tras o privire de genul căcat-e-o-întâlnire-în-toată-regula.

— Încetează, Tris.

— Ziceam doar că Sam Vânătorul e sigur că asta e o întâlnire.

— Asta ce mai înseamnă? Ce vrei să zici cu Sam *Vânătorul*? l-am întrebat eu, timidă de data asta.

Tristan a zâmbit răutăcios şi a plecat.

— Tristan! Ce vrei să zici cu Sam *Vânătorul*?

— De când s-a mutat în oraş şi până acum şi-a făcut o oarecare reputaţie de scandalagiu, atâta tot. Când ies la alergat, îl văd mereu urmărind fete prin oraş. Ţi-a zis unde te duce?

— Da, şi nu e chiar un loc în care să-ţi dai întâlnire, aşa că mă tem că te înşeli.

— În sala de şedinţe a primăriei?

— Exact! am zis eu, încântată de idee. Sala de şedinţe a primăriei nu e genul de loc în care îţi trece prin cap să inviţi pe cineva cu care îţi dai întâlnire.

Tristan şi-a strâns buzele, ca să nu pufnească în râs.

— Încetează, am ripostat.

La uşă s-a auzit un ciocănit.

— Totuşi nu crede că e o întâlnire, nu-i aşa?

— Pun pariu pe zece dolari că Sam Vânătorul o să se aplece spre tine în timpul discursului şerifului Johnson despre sărbătoarea oraşului şi o să te-ntrebe dacă nu vrei să mergi după la han la un peşte prăjit, la un dans, la un karaoke, ceva.

— Doar nu vrei să-mi donezi zece dolari.

— Ai dreptate, nu vreau, dar nici n-are sens să vorbim despre asta pentru că eu o să câştig pariul, a glumit el, obraznic. Sam Vânătorul o să se dea la tine.

Al doilea ciocănit.

— Nu-i mai zice Sam Vânătorul! am zis în şoaptă, simţind cum inima îmi bate mai tare. N-o să mă invite la niciun han.

— Pariu? a zis el, întinzând mâna.

Am bătut palma.

— Bine. Pe zece dolari că nu e o întâlnire.

— Ah, cel mai uşor câştigaţi zece dolari din viaţa mea, Lizzie.

I-a venit foarte uşor să-mi rostească numele de alint. Când mi-am tras mâna din strânsoare, am încercat să nu las să se vadă cât de tare mă afectase asta.

Al treilea ciocănit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Mi-ai zis Lizzie.

M-a privit confuz.

— Faza e că... nimeni nu mi-a mai zis aşa în afară de Steven.

— Îmi pare rău, a zis, dând uşor din cap. Mi-a scăpat.

— Nu, nu. Îmi place.

Mi-a fost dor. I-am zâmbit discret. Am rămas aşa, uitându-ne unul la celălalt, de parcă am fi fost lipiţi cu clei de podea. Privirea mi-a căzut pe micul tatuaj neterminat de pe mâna lui stângă, unde a şi rămas, evitând-o pe a lui; uneori îmi venea prea greu să-l privesc în ochi.

— Îmi place.

— Atunci o să-ţi spun aşa.

Al patrulea ciocănit.

— Cred c-ar trebui să...

Tristan a arătat spre uşă cu o mişcare scurtă a capului. L-am

aprobat la fel, grăbindu-mă să-i deschid lui Sam, care mi-a zâmbit cât de larg a putut el. În braţe avea nişte flori.

— Bună, Elizabeth. Oau! Arăţi nemaipomenit. Astea sunt pentru tine, a zâmbit el din nou, întinzându-mi florile. Eram aici deja când mi-am dat seama că nu ţi-am adus nimic, aşa că, na, ce să-i faci? Le-am cules din faţa casei pentru tine.

A întors capul spre Tristan, care stătea la câţiva metri de noi.

— Ce caută măgarul ăsta aici?

— A, Sam. El e Tristan. Tristan, Sam, am zis eu, făcându-le cunoştinţă celor doi. Tristan zugrăveşte, aşa că stă la noi câteva zile.

Tristan i-a întins mâna lui Sam, zâmbindu-i frumos.

— Mă bucur să te cunosc, Sam.

— Şi eu, Tristan, a zis Sam precaut.

Tristan l-a bătut pe spate, rânjind cât îl ţineau fălcile.

— O, nu-ţi bate capul în privinţa numelui! Zi-mi tot măgar şi mai departe.

Am chicotit în sinea mea. Ce *nemernic!*

Sam şi-a dres vocea.

— În fine, scuze pentru flori. Ar fi trebuit să mă gândesc să iau câteva din oraş dar...

— Nu-ţi face griji, amice, a zis Tristan, conştient că îl făcea să se simtă extrem de prost. Intră mai bine în salon şi fă-te comod cât eu şi Elizabeth căutăm o vază în care să le punem.

— A, bine, da, sună bine, a fost Sam de acord, permiţându-mi să-i iau florile din braţe. Ai grijă, a zis el, au spini.

— Cred că mă descurc. Mersi, Sam. Ia loc, mă-ntorc imediat.

În clipa în care am intrat în bucătărie, Tristan mi-a şi întors un rânjet atotştiutor.

— Dacă te mai uiţi la mine în felul ăsta, te pocnesc, Tristan. Asta nu înseamnă că e o întâlnire.

A râs pe înfundate.

— Chiar nu înseamnă! am repetat eu mijind ochii la el.

— A furat flori pentru tine din faţa casei tale. E mult mai serioasă treaba decât m-am gândit eu. Te iubeşte. Genul ăla de iubire ca-ntre Bonnie şi Clyde.

— Eşti un nesimţit.

A dat drumul la apă în vază, iar eu i-am pasat florile, înţepându-mă într-un spin.

— Băga-mi-aş, am înjurat eu în şoaptă, văzând sângele pe deget.

Tristan a luat florile, le-a pus în vază, după care mi-a luat mâna în palma lui, examinând mărgeluşa de sânge.

— Nu-i cine ştie ce, a zis el, luând o cârpă şi punându-mi-o pe deget.

În stomac simţeam adunându-se nişte fluturi care nu mai aveau loc în viaţa mea. Am făcut tot posibilul să-i ignor, dar adevărul era că felul în care îmi ţinea Tristan compresa era foarte drăguţ, aşa, delicat şi atent.

— Sam Vânătorul are şi el dreptatea lui, a zis Tristan, uitându-se la degetul meu.

— Şi anume?

— Chiar arăţi nemaipomenit.

Mâinile noastre, una în alta, au rămas aşa, iar el a venit un pas mai aproape, ceea ce mi-a plăcut. Răsufla greu.

— Lizzie?

— Da?

— Te-ai supăra dacă te-aş săruta? Şi când zic că te-aş săruta, nu mă refer la amintirea lui Jamie.

Ochii lui îmi studiau buzele. Inima bătea să-mi sară din piept pe măsură ce se apropia tot mai mult. Mi-a dat după ureche o şuviţă rebelă de păr. Apoi şi-a dres glasul şi s-a tras la o parte, mâinile noastre rămânând lipite o secundă în plus. Un val de stânjeneală i-a inundat privirea.

— Scuze. Nu mă băga-n seamă.

Am clipit de câteva ori şi am încercat să scap de agitaţia care nu-mi dădea pace.

Şi-a unit palmele, împletindu-şi degetele unele cu altele, apoi şi-a dus mâinile după cap.

— Ai face bine să-ţi vezi de întâlnirea ta.

— Nu e o..., am dat eu să zic, dar când i-am văzut colţurile gurii întoarse în jos, am lăsat-o baltă. Noapte bună.

A dat din cap.

— Şi ţie, Lizzie.

* * *

Mă uitam în sus la podiumul de pe care Tanner explica de ce Lucruri Folositoare ar trebui închis şi-mi venea să vomit când îl auzeam lovind în domnul Henson, care era şi el în sala de consiliu, câteva rânduri mai în spate. Şi totuşi, domnul Henson nu părea deloc deranjat de cuvintele lui Tanner. Nu făcea decât să zâmbească.

Nu văzusem niciodată cu adevărat acea latură a lui Tanner – afaceristul din el. Era gata să zică şi să facă aproape orice

doar ca să-şi vadă interesul, chiar dacă asta însemna să împingă un bătrânel simpatic în faţa autobuzului.

M-a lăsat foarte dezgustată.

— Argumentele aduse de Tanner pentru care domnul Henson ar trebui să cedeze prăvălia au fost grozave. Zicea că e o risipă de spaţiu din moment ce nimeni nu intră vreodată să cumpere ceva de acolo.

— Eu cred că e un magazin minunat.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Ai fost înăuntru?

— De multe ori.

— Şi nu ţi-au ieşit bube sau ceva? Domnul Henson practică voodoo şi alte alea acolo în spate la el. Când Molly, pisica soţilor Clinton, a dispărut, cică zburda prin magazinul domnului Henson. Şi, să mor dacă te mint, când a ieşit, Molly se transformase într-un câine pitbull. Răspundea până şi la nume. E ciudat rău.

— Doar nu crezi chestia asta, nu-i aşa? i-am zis eu, râzând.

— Cum să nu cred? Ba chiar mă surprinde că nu ţi-a crescut şi ţie încă vreun ochi sau ceva după ce ai fost pe-acolo.

— O, ba da. Doar că mă pricep foarte bine la machiaj.

A râs.

— Mă faci să râd, Elizabeth. Asta-mi place la tine, a zis el privindu-mă în ochi cu subînţeles.

O; nu…

Am întrerupt momentul, arătând cu degetul către altcineva.

— Cu ei care-i faza? Care-i povestea lor?

N-a mai apucat sa-mi răspundă pentru că şeriful Johnson a urcat pe scenă.

În clipa în care a pus mâna pe microfon ca să vorbească despre sărbătoarea oraşului, am ştiut că-i datorez lui Tristan zece dolari. Ca la carte, Sam s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Ştii, mă gândeam că am putea trece să mâncăm un peşte prăjit după asta. E foarte bun şi se şi dansează acolo şi aşa mai departe. E mişto.

Am zâmbit. Nu ştiam sigur cum să-l refuz. Părea să-şi fi făcut atâtea speranţe.

— Păi…

Entuziasmat, a făcut ochii mari.

— Da, mi-ar plăcea.

Şi-a scos şapca şi a pocnit-o de genunchi:

— Oau! Grozav! Grozav! Grozav!

Sam nu-şi mai încăpea în piele de încântare, dar eu nu reuşeam nicicum să scap de sentimentul că fac o mare greşeală. În plus, eram în groapă cu zece dolari, ceea ce era naşpa.

* * *

Sam şi cu mine am ocupat două scaune şi, uitându-ne la ceilalţi, care dansau beţi, în voia lor, mi-a povestit cum stătea treaba cu fiecare dintre ei. Apoi s-a întors către mine şi mi-a zis:

— Sper că te distrezi.

— Mă distrez.

Am zâmbit.

— Am putea să ne mai vedem la un moment dat. Ce zici de asta?

Am strâns din dinţi.

— Sam, eşti o persoană minunată, dar nu cred că sunt pregătită să mă văd cu cineva. Înţelegi ce zic? Viaţa mea e un haos în clipa de faţă.

A râs nervos şi a dat din cap că înţelege.

— Înţeleg. Doar că..., s-a oprit, şi-a pus mâinile pe genunchi, apoi privirile ni s-au întâlnit din nou. Trebuia să încerc. Să-mi dau măcar o şansă.

— Mă bucur că ai făcut-o.

— Deci tu zici că nu eşti pregătită să te vezi cu cineva? Eşti sigură că n-are legătură cu ceea ce simţi pentru Tristan? m-a întrebat.

— Poftim?

Pe buze i-a apărut o urmă de zâmbet.

— Mă pricep la oameni, nu ţii minte? Am văzut felul în care îl priveai când eram la tine acasă. Te face fericită. Cred că asta e drăguţ.

— Suntem doar prieteni, l-am contrazis eu.

N-a scos niciun cuvânt, dar a continuat să zâmbească. I-am dat una în umăr şi i-am zis:

— Eşti sigur că nu vrei să dansezi?

Lăsând capul în jos, a-nceput să-şi frământe degetele.

— Nu sunt un dansator prea bun. Sunt mai degrabă spectator.

— Haide, am zis eu, întinzându-i o mână. O să fie distractiv.

Sam a ezitat, dar în final mi-a întins şi el mâna şi am pornit astfel spre ringul de dans.

Era tot mai emoţionat. Cu privirea pironită în vârful tenişilor, îl vedeam numărându-şi paşii în gând.

Unu.

Doi.

Trei.

Unu.

Doi.

Trei.

— E mai uşor dacă te uiţi în ochii partenerului, i-am sugerat eu.

N-a zis nimic. A continuat să numere, înroşindu-se tot mai tare la faţă.

— Ştii ce, chiar aş bea nişte apă, am zis eu.

Sam a ridicat ochii şi a rânjit la mine.

— Pot să mă duc să-ţi aduc, s-a oferit el, bucuros că nu mai era nevoit să danseze.

M-am întors la locul meu, iar când s-a întors cu apa, mi-a întins-o, apoi s-a aşezat şi el.

— E drăguţ, nu-i aşa?

— Este.

Şi-a dres glasul şi mi-a arătat pe cineva de pe ringul de dans.

— Aia de-acolo e Susie. Cred că ea e tipa care câştigă în fiecare an proba de mâncat hot dog la sărbătoarea oraşului. Iar acolo e...

— Dar tu, Sam? Spune-mi ceva despre tine.

Înainte să clipească, am văzut o urmă de ezitare în ochii lui, după care a ridicat din umeri.

— Despre mine nu prea am ce să-ţi spun.

— Sunt sigură că nu-i adevărat. De ce lucrezi în cafenea dacă tatăl tău ţi-a propus o slujbă cu normă întreagă la el la firmă?

S-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la el. Avea nişte ochi atât de frumoşi, dar se vedea că din nu se ştie ce motiv îi venea greu să mă privească.

Când mi-a răspuns, s-a uitat în altă parte.

— Tata vrea să preiau afacerea de familie, dar eu nu vreau să fac asta.

— Dar ce vrei să faci?

— Să mă fac bucătar, a zis. M-am gândit că aş putea să încep în cafenea, să mai învăţ una-alta şi să strâng bani pentru şcoală. Dar nu mi-au permis niciodată să intru în bucătărie,

aşa că am cam dat-o de gard.

— Pot să vorbesc cu Matty să te lase şi pe tine la bucătărie din când în când, m-am oferit eu.

Pe buze i s-a ivit un zâmbet sincer. Mi-a mulţumit, dar n-a acceptat propunerea mea, zicând că avea să se descurce el cumva. Apoi s-a ridicat şi m-a întrebat:

— Ei bine, chestia asta începe să devină un pic cam prea siropoasă pentru gustul meu, aşa că o să mă duc să-mi mai iau nişte somn. Vrei să-ţi aduc şi ţie ceva?

Am dat din cap că nu şi m-am uitat după el cum se îndepărtează.

— Slavă Domnului, mai trăieşti, a murmurat o voce în spatele meu.

Întorcându-mă, Tristan s-a strecurat pe scaunul lui Sam.

— Ce cauţi aici?

Mă bucur atât de mult că eşti aici. Îmi place când eşti aici. Întreabă-mă încă o dată despre sărut.

— Păi, a început el să-mi explice, când o prietenă iese cu Sam Vânătorul, e responsabilitatea ta să vezi dacă totul e-n regulă cu prietena respectivă.

Prietenă.

Mă trecuse la prieteni. Întreabă-mă din nou despre sărut! Te rog.

— Şi de când eşti tu, mă rog, prietenul cel responsabil? am întrebat eu, prefăcându-mă cu nonşalanţă că nu-mi fierbe stomacul.

— Cam de – şi s-a uitat la ceasul invizibil de pe mâna lui dreaptă – vreo cinci secunde. Mi s-a părut distractiv să vin şi să vă văd pe tine şi pe Sam făcându-vă unul pe celălalt de ruşine, a zis el bătând cu degetele darabana pe un genunchi, dar evitând să mă privească în ochi.

Dumnezeule mare...

Era gelos.

Şi totuşi, nu-mi venea să fac mişto de el pe tema asta.

— Vrei să dansăm? l-am întrebat.

Când a întins mâna după mâna mea, preţ de o secundă mi-a stat inima. Mi-am lăsat mâna în palma lui, iar el m-a condus pe ringul de dans. Înainte să mă tragă mai aproape, m-a învârtit. L-am privit în ochi şi respiraţia mi s-a accelerat. *La ce te gândeşti, furtunosule?* Dansa la câţiva centimetri de mine, fără să slăbească o clipă strânsoarea. Simţeam că toţi cei aflaţi în sală ne privesc. Aproape că le auzeam reproşurile, şoaptele.

Am lăsat privirea în jos, în podea. Degetul lui mi-a ridicat însă bărbia şi m-a obligat să-l privesc în ochi, ceea ce a fost plăcut. Îmi plăcea să-l privesc şi-mi plăcea felul în care mă privea şi el, chiar dacă nu eram sigură ce însemna asta – faptul că ne uitam unul la celălalt în felul acesta.

— M-ai minţit, am zis eu.

— Niciodată.

— Ba da.

— Nu sunt mincinos.

— Dar ai minţit.

— În legătură cu ce?

— Cu penele albe. Am văzut factura. Tu ai zis că le-ai găsit la domnul Henson în magazin.

A râs, apoi s-a-ncruntat.

— Da, s-ar putea să te fi minţit în privinţa asta.

M-am tras mai aproape de buzele lui, abţinându-mă din răsputeri să nu-l sărut – primul sărut în care el era el, iar eu eram eu.

Mi-am lăsat mâinile pe pieptul lui, simţindu-i în palme bătăile inimii. Mă uitam în ochii lui şi aproape că-i puteam vedea sufletul. Cântecul s-a oprit, dar noi am rămas unul lângă altul, respirând în acelaşi ritm. Răsuflăm greu, emoţionaţi. Excitaţi şi speriaţi. Şi-a plimbat degetul mare de-a lungul gâtului meu, apoi s-a tras mai aproape. Îmi plăcea apropierea asta. Mă înspăimânta apropierea asta. Şi-a lăsat capul uşor într-o parte, m-a privit şi mi-a zâmbit cu subînţeles, ca şi când ar fi vrut să-mi spună că n-o să se mai uite niciodată în altă parte.

Toată lumea mă avertizase în privinţa lui Tristan, rugându-mă să stau departe de el. *E un nemernic*, *e un sălbatic şi un terminat, Liz*, ziceau ei. Se jurau că *Din el n-au mai rămas decât cicatricele trecutului.*

Dar ce nu vedeau ei, ce nu pricepeau era faptul că şi eu eram un pic sălbatică, un pic nebună şi complet distrusă la rândul meu.

Eram un rebut.

Dar când eram cu el, îmi aminteam cel puţin să respir.

— Ce-ai zice dac-am schimba partenerii? m-a-ntrerupt o voce familiară înainte să-l sărut pe Tristan.

Am ridicat capul şi l-am văzut pe Tanner, care-mi zâmbea cu Faye în braţe. Am zâmbit, chiar dacă voiam mai degrabă să mă-ncrunt la el.

— Sigur.

Tanner mi-a luat mâna într-a lui în timp ce Tristan a condus-o pe Faye. Îmi lipsea chiar dacă era la câţiva paşi distanţă de mine.

— Nu fi aşa dezamăgită, a zis Tanner, trăgându-mă mai aproape. Ştiu că am două picioare stângi, dar mă mişc foarte bine din şolduri, a glumit el.

— Ţin minte că la o petrecere ai câştigat titlul de cel mai bun *prost* dansator.

A strâmbat din nas.

— Eu sunt în continuare de părere că mişcarea mea patentată, căruciorul de cumpărături, trebuia să-mi aducă premiul pentru cel mai bun dansator, dar cu soţul tău în juriu, ştiam că o să fiu tras pe sfoară.

Am râs.

— Căruciorul de cumpărături. Cum era?

Făcând doi paşi înapoi, Tanner s-a prefăcut că împinge un cărucior şi că aşază lucruri în aşa-zisul cărucior de cumpărături. După care a scos alimentele şi le-a pus pe bandă pentru a fi scanate şi puse în pungi. Nu mă mai puteam opri din râs. A surâs şi el, apoi a venit înapoi lângă mine, reluând dansul nostru lent.

— Perfect. Chiar ar fi trebuit să câştigi premiul pentru cel mai bun dansator în seara aia.

— Nu-i aşa? a zis el, muşcându-şi buza de jos. Am fost furat.

— Nu-ţi face griji. Sunt sigură că or să fie o mulţime de petreceri în viitor la care să-ţi revendici victoria.

A dat din cap aprobator şi mi-a dat părul după ureche.

— Dumnezeule! Mi-a fost dor de tine, Liz.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Doamne, mi-a fost dor de toată lumea. E atât de bine să… simţi din nou.

— Da. Frate, cred că trebuie să fie grozav! Aşadar, ăsta e momentul în care îmi dreg vocea şi în care îmi pun toate speranţele, în care te întreb dacă o să vrei să ieşi cu mine să luăm cina la un moment dat.

— Cina? am întrebat eu, luată prin suprindere de întrebarea lui. Un fel de întâlnire?

Cu colţul ochiului l-am zărit pe Tristan, care dansa cu Faye.

— Păi, nu *un fel de* întâlnire. Ci o întâlnire adevărată. Eu şi cu tine. Ştiu că probabil pare ciudat şi aşa, dar…

— Eu mă văd deja cu cineva, Tanner.

I-a căzut faţa. În privirea lui se citea doar confuzie.

— Te vezi cu cineva?

S-a îndreptat de spate, încercând să se ridice peste ceaţa care i se lăsase peste ochi.

— Te vezi cu Sam? Ştiu că voi doi aţi venit împreună, dar nu m-am gândit că ar putea fi genul tău. Nu m-am gândit...

— Nu e Sam.

— Nu?

A început să se uite de jur-împrejur. Privirea i s-a oprit pe Tristan şi Faye. Când s-a uitat înapoi la mine, voioşia de până atunci îl părăsise complet. La fel şi culoarea din obraji, în locul ei insinuându-se o undă vibrantă de iritare.

— Tristan Cole? Te vezi cu Tristan Cole?! a şoptit el indignat.

M-am strâmbat. Nu era ca şi cum mă vedeam cu Tristan. În fond, nici n-aveam habar ce simţea el pentru mine. Ştiam doar că eu îi port nişte sentimente care nu mai puteau fi ignorate.

— Te-ai întors şi ţi-ai găsit să te vezi cu cea mai naşpa persoană posibilă din tot oraşul.

— Nu e atât de îngrozitor pe cât îşi închipuie lumea.

— Ai dreptate, e chiar mai rău.

— Tanner, i-am pus mâinile pe piept, nu e ca şi cum voiam să se-ntâmple asta, nu mi-am propus să simt ceea ce simt pentru el, dar nu poţi sa controlezi de cine te îndrăgosteşti.

— Ba da. Poţi. Tristan şi domnul Henson nu sunt genul de oameni cu care vrei să te asocieze lumea.

— Ce ai cu magazinul domnului Henson, cu ce te-ncurcă? Domnul Henson e unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

S-a ciupit de vârful nasului.

— Te-nşeli, Liz. Iar gândul că Tristan o să-ţi facă rău mă-ngrozeşte.

— N-o să-mi facă rău.

Nu m-a crezut. Era ferm convins de faptul că relaţia cu Tristan era un lucru îngrozitor. La fel ca restul oraşului.

— Tanner, n-o să-mi facă rău. Acum, haide, am zis eu, trăgându-i mai aproape de mine corpul rigid. Dansează cu prietena ta şi încetează să-ţi mai faci atâtea griji pentru mine.

— Îmi fac griji pentru inima ta, Liz. După Steven, ai fost distrusă. Nu vreau să te văd cu inima frântă din nou.

O, Tanner.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, iar el şi-a trecut degetele prin părul meu.

— O să-mi fie bine. Promit.

— Şi dacă nu?

— Păi, atunci cred că o să am nevoie de tine să mă-mbrăţişezi din când în când.

Capitolul 22
Tristan

— Nu cred că am făcut cunoştinţă, a zis Faye în timp ce dansam. Deci tu eşti penisul care a fost în vaginul celei mai bune prietene ale mele.

Ei bine, e şi ăsta un mod de-a spune.

— Iar tu eşti cea mai bună prietenă total deplasată a ei.

A zâmbit larg.

— Eu sunt. Deci ascultă-mă, asta e partea aia în care îţi spun că dacă-i faci ceva rău lui Liz, te omor cu mâna mea.

Am râs.

— Nu suntem decât prieteni.

— Glumeşti, nu-i aşa? Iisuse! Voi doi sunteţi două dintre cele mai proaste fiinţe de pe planetă. Sincer, tu chiar nu vezi că e îndrăgostită de tine?

— Poftim?

— Uită-te la ea! a zis Faye, aruncându-i o privire lui Elizabeth. Nu-şi poate lua ochii de la noi, e îngrozită că ai putea să mă faci să râd sau că eu aş putea să-ţi pun mâna pe coaie, sau că vântul ar putea să-ţi sufle penisul la mine-n gură!

—Stai un pic. Poftim?

— O, Doamne, chiar trebuie să-ţi dau mură-n gură? E geloasă, Tristan!

— Pe noi?

— Pe oricine se uită la tine, a zis Faye, apoi a continuat, pe un ton din ce în ce mai sobru. Ia-o-n încet, atâta tot, bine? Nu-i frânge inima. Şi-aşa e bucăţele.

— Nu-ţi face griji, am ridicat eu din umeri. Aşa-i şi a mea.

M-am uitat la Tanner, care mă privea cu asprime.

— Cu el ce e? E gelos, mă iubeşte şi el în secret?

Faye s-a holbat la Tanner cu antipatie.

— Nu. El doar te urăşte pentru curajul tău.

— De ce?

— Pentru că, din cine ştie ce motiv, Liz te-a ales pe tine în defavoarea lui. În noaptea de dinaintea nunţii lui Liz cu Steven, Tanner a venit împleticindu-se acasă la ea. Din fericire, am răspuns eu la uşă, Liz dormea, şi atunci mi-a spus că Liz face o mare greşeală, că ar fi trebuit să se mărite cu el şi nu cu Steven.

— A fost îndrăgostit de ea în tot timpul ăsta?

— Dragoste, dorinţă, pasiune interzisă? Zi-i cum vrei. În orice caz, probabil că moare când vede că acum, când în sfârşit s-a întors în oraş, nici măcar nu se uită la el. Probabil că-şi zisese în capul lui că Liz o să-l aleagă pe el; ce muie şi-a

luat când a văzut că s-a-ntors şi l-a ales pe cel mai mare nemernic de pe pământ.

A zâmbit, apoi a adăugat:

— Fără supărare.

— Treacă de la mine, am zis eu învârtind-o, apoi am tras-o lângă mine.

— Şi totuşi, să nu zici că nu ţi-am spus, a zis Faye, iar rânjetul i s-a lăţit pe toată faţa, nu mai cred despre tine că eşti un măgar. Peste câteva săptămâni o să fie ziua lui Liz; o s-o punem de-o petrecere la care eşti şi tu invitat. Scopul principal e s-o facem să urce şi să danseze pe bar, să se mai elibereze niţel de demonii care au pus stăpânire pe mintea ei, iar în noaptea aia să ştii că ai permisiunea mea să te-atingi de vaginul ei.

Am râs.

— Ce drăguţ din partea ta.

— Ce pot să zic? Sunt o prietenă adevărată.

* * *

După ce-am dansat cu Faye, am găsit un scaun liber undeva mai în spate şi am încercat să pricep tot ce aflasem. Am urmărit-o pe Elizabeth spunându-i ceva lui Sam înainte să-l îmbrăţişeze, după care el a plecat. Bănuiam că întâlnirea lor se încheiase. *Bun.* Când am văzut-o pe Elizabeth că vine spre mine, mai că mi-a stat inima-n loc.

— Părea că tu şi cu Faye vă distraţi de minune, a zis ea, aşezându-se lângă mine.

— La fel aş putea spune despre tine şi Tanner, am răspuns eu.

— Nu-i la fel. Tanner şi cu mine suntem prieteni. Deci… Te-a întrebat dacă nu vrei să faci sex cu ea? Pun pariu că ai zis da. Dar nu cred c-ar trebui s-o faci la câte probleme ai.

Şi-a muşcat buza de sus, apoi a adăugat:

— Te-a-ntrebat?

— Mă-ntrebi pe bune? am ridicat eu dintr-o sprânceană la auzul replicii ei obraznice.

— Nu zic decât că nu cred că, dacă-ţi vâri penisul într-o femeie, îţi depăşeşti problemele din viaţa de zi cu zi.

— Dar nu cumva asta facem noi? am ripostat.

— Şi ţi se pare că a funcţionat?

Faye avea dreptate. Toate au devenit mai limpezi când am privit-o atent pe Elizabeth. Se înroşise la faţă şi îşi tot freca mâinile de-a lungul picioarelor. Privirile ni s-au întâlnit. Mi-am

tras scaunul mai aproape de al ei şi i-am pus picioarele între ale mele. M-am aplecat spre ea şi i-am şoptit:

— Acum am înţeles.

A oftat, uitându-se în jur:

— Ce anume?

— Eşti geloasă.

A pufnit zgomotos şi a râs.

— Geloasă? Nu fi ridicol, Narcis.

Pe un ton blând, de terapeut, i-am luat mâinile în mâinile mele şi i-am spus:

— Nu trebuie să te ruşinezi. E perfect normal ca la un moment dat să ne îndrăgostim de vecinii noştri. De ce crezi că e ridicol?

Şi-a retras brusc mâinile şi a trebuit să fac un efort uriaş ca să nu izbucnesc în râs chiar în faţa ei, care era din ce în ce mai roşie.

— De ce? Vrei să ştii toate motivele? Ei bine, în primul rând, pentru că nu te-ai mai bărbierit de ceva timp şi arăţi ca un tăietor de lemne, ceea ce e dezgustător. Cu căciula ta suflecată şi cu barba aia deasă, mă şi mir cum de nu ţi-ai luat o cămaşă-n carouri. Măcar faci duş?

— Fac duş. Dacă vrei, mergem la mine şi facem duş împreună ca să economisim apa.

— Ia uite unde era militantul pentru protecţia mediului.

— N-aş zice. Doar că-mi place să te văd udă.

I-am studiat puţinii pistrui de pe faţă şi am văzut că a roşit din nou. Era atât de frumoasă.

— În plus, am zis, încercând să-mi abat mintea de la faptul că simţeam faţă de ea tot ceea ce speram că simte şi ea faţă de mine, am văzut la tine pe telefon aplicaţia Timber. Nu trebuie să te ascunzi după deget, ştiu că-ţi plac tăietorii de lemne. Nu te pune nimeni la zid pentru asta. Iar cei care te judecă, o fac în şoaptă, pe la colţuri, şi asta chiar nu contează.

— Aplicaţia era un subiect în vogă pe Facebook, Tristan! Faye m-a pus s-o descarc, şi am fost curioasă, *atâta tot!*

Se-nroşea tot mai tare, iar corpul meu începea şi el să reacţioneze la faptul că era atât de aproape de al ei. Îmi venea să-i iau obrajii înfierbântaţi în palme, să le simt căldura. Voiam să-mi las degetele să-i cadă pe piept şi să simt bătăile inimii tensionate. Voiam să-i gust buzele…

— Care-i faza cu tine şi Tanner? am întrebat-o eu încă o dată.

— Ţi-am spus, suntem prieteni.

— Părea ceva mai mult, dacă e să ne luăm după cum te ţinea în braţe.

A râs, lăsând capul în pământ.

— Cine ziceai că-i gelos?

— Eu sunt.

— Poftim? a ridicat ea capul, privindu-mă fix în ochi.

— Am zis că eu sunt gelos. Sunt gelos pe felul în care şi-a pus mâna pe spatele tău. Sunt gelos pe faptul că te-a făcut să râzi. Sunt gelos pe cuvintele lui care au ajuns în urechile tale. Sunt gelos pe acele câteva clipe în care s-a uitat în ochii tăi, în timp ce eu am fost nevoit să stau deoparte şi să privesc.

— Ce-ai de gând? a-ntrebat ea confuză, respirând scurt.

Buzele mele şovăiau la câţiva centimetri de ale ei. I-am atins degetele – îşi lăsase mâinile pe jeanşii mei. Eram atât de aproape unul de celălalt încât eram pe jumătate convins că stătea la mine-n braţe şi că-i puteam auzi bătăile inimii.

În local era hărmălaie. Ca şi până atunci, oamenii se îmbătau, mâncau şi discutau căcaturi mediocre în felul lor mediocru. Însă ochii mei... nu-mi puteam lua ochii de pe buzele ei. De pe curbele gurii ei. De la culoarea pielii. De la *ea.*

— Tris, stai, mi-a şoptit ea, dar s-a tras mai aproape.

Era la fel de confuză ca şi mine. Trupul ei ignora comenzile raţiunii, mergând împotriva lor.

— Spune-mi că nu-ţi doreşti asta, am implorat-o eu.

Refuză-mă.

— E... Eu..., s-a bâlbâit ea, uitându-se la buzele mele.

Vocea îi tremura. Îi auzeam fricile nerostite, însă undeva printre acele temeri şi îndoieli, am auzit o şoaptă plină de speranţă, de care mi-am propus să mă ţin cu dinţii, să simt suflarea acelei speranţe pe care o încuiase adânc în sufletul ei.

— Tristan... Tu te...

A râs nervos şi şi-a trecut degetele peste frunte.

— Tu te gândeşti vreodată la mine mai mult decât la o simplă prietenă?

Când m-a privit în ochi, am înţeles că voia să afle răspunsul. Am simţit cum se uită adânc în sufletul meu. Avea ochii plini de curiozitate, iar frumuseţea ei avea un aer de mister.

Am clipit.

— În fiecare secundă. În fiecare minut. În fiecare oră. În fiecare zi.

A dat din cap, închizând ochii:

— Şi eu. În fiecare secundă. În fiecare minut. În fiecare oră.

În fiecare zi.

Retrage-te, Tristan.

Retrage-te, Tristan.

Retrage-te, Tris...

— Lizzie, am zis eu, trăgând-o mai aproape. Vreau să te sărut. Pe tine, cea adevărată. Cea tristă. Cea dărâmată.

— Asta ar schimba felul în care stau lucrurile.

Avea dreptate – însemna să depăşim acea linie invizibilă din faţa noastră. O mai sărutasem şi până atunci, dar asta era ceva diferit. Se-ntâmplase înainte să încep să mă îndrăgostesc de ea. Din ce în ce mai tare. Am expirat aerul pe care-l ţinusem în mine şi am simţit pe pielea mea că şi ea a făcut la fel.

— Şi, dacă nu te sărut, ce s-ar întâmpla?

— Te-aş urî un pic, a zis ea încet în timp ce eu mi-am oprit buzele la câţiva milimetri de ale ei. Te-aş urî foarte tare.

Mi-am apăsat buzele peste ale ei, iar ea şi-a arcuit spatele şi m-a apucat de tricou, trăgându-mă mai aproape. Simţindu-mi limba în gură, făcând dragoste cu limba ei, a gemut uşor. M-a sărutat cu pasiune, gata să alunece în braţele mele, să mi se dăruiască pe deplin.

— Vreau să mă laşi în inima ta, a îngăimat ea cu gura lipită de gura mea.

A trebuit să mă abţin serios să n-o iau în braţe şi să fug cu ea la mine acasă, unde să-i explorez fiecare centimetru al corpului. Voiam să simt că mă cuprinde cu totul. Voiam să simt că intru adânc în ea. Am muşcat-o de buza de jos, iar ea m-a sărutat cu blândeţe înainte sa se tragă înapoi.

— Vreau să ştiu cine eşti, Tristan. Vreau să ştiu unde te duci când dispari în mintea ta. Vreau să ştiu ce te face să urli în visele tale. Vreau să văd întunericul din tine cu care te lupţi în fiecare zi ca să-l ţii ascuns. Poţi să faci ceva pentru mine? m-a întrebat ea.

— Orice.

Şi-a lăsat mâinile pe inima mea, urmărindu-mi respiraţia.

— Arată-mi partea aceea din tine pe care încerci să o ţii îngropată. Arată-mi ce te doare cel mai tare. Vreau să-ţi văd sufletul.

Capitolul 23
Elizabeth

M-a dus în atelier.

Ce făcea el între acei patru pereţi? Asta fusese cea mai mare curiozitate a mea. După ce a descuiat, a deschis uşile larg. Înăuntru era întuneric şi nu distingeam nimic până ce n-a băgat un ştecher în priză, aprizând astfel un bec. Încăperea s-a luminat treptat, pe măsură ce am păşit înăuntru.

— Charlie..., am murmurat eu, holbându-mă de jur împrejur la încăperea organizată ca o mini bibliotecă.

Rafturile erau ticsite de cărţi, atât poveşti pentru copii cât şi romane mai clasice, cum ar fi Să *ucizi o pasăre cântâtoare* şi o colecţie uriaşă Stephen King. Rafturile erau făcute de mână şi eram sigură că cel care le-a construit a fost chiar Tristan.

Pe unul dintre rafturi erau doar jucării – dinozauri, maşini, soldăţei de jucărie.

Şi totuşi nu jucăriile sau rafturile m-au şocat cel mai tare. Mă holbam la pereţii atelierului şi studiam cuvintele sculptate în lemn. Era de parcă umpluse pereţii cu notiţe, cu amintiri – cu scuze.

— De fiecare dată când mi-e dor de el... de fiecare dată când mă gândesc la el, cioplesc în lemn, mi-a explicat el în timp ce degetele mele treceau peste cuvintele dureroase pe care Tristan nu le împărtăşise decât cu sine însuşi... până acum.

Îmi pare rău că te-am părăsit.
Îmi pare rău că n-am fost acolo.
Îmi pare rău că nu te-am lăsat să citeşti anumite cărţi.
Îmi pare rău că nu te-am luat niciodată la pescuit.
Îmi pare rău că n-o să te îndrăgosteşti niciodată.
Îmi doresc să pot uita.
Îmi lipseşti...

— În plus, a şoptit el, Jamie şi-a dorit întotdeauna să-i fac o bibliotecă; eu am lăsat-o mereu pe a doua zi. Am crezut că am destul timp la dispoziţie, dar uneori a doua zi nu mai vine niciodată şi tot ce-ţi rămâne sunt amintirile.

Când privirile noastre s-au întâlnit, a clipit ca să alunge astfel emoţia, dar chiar şi aşa am văzut durerea care era în continuare proaspătă în mintea sa, în sufletul său. Am venit lângă el.

— N-a fost vina ta, Tristan.

A dat din cap, deloc de acord cu mine.

— Ba a fost. Dacă nu mă strofocam eu să-mi fac o nouă

carieră, aş fi fost acolo. Ar fi rămas în viaţă.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce-au păţit?

A lăsat capul în jos.

— Nu pot. Nu pot să vorbesc despre ziua aia.

I-am ridicat bărbia, încercând să-i găsesc privirea.

— E-n regulă. Am înţeles. Dar, să ştii, nu vreau decât să înţelegi că n-a fost vina ta, Tristan. Trebuie să înţelegi asta. Ai fost cel mai bun tată şi soţ posibil.

Ochii săi spuneau că nu mă cred. Speram să mă creadă, într-o bună zi.

— Care a fost cel mai greu lucru pentru tine atunci când i-ai pierdut? Care a fost cel mai greu moment, atunci, în prima săptămână?

A deschis gura să vorbească, dar a ezitat.

— În ziua dinaintea înmormântării am încercat să mă sinucid, a şoptit el, extrem de brutal, fără ocolişuri. M-am dus în baia părinţilor mei şi am încercat să-mi termin socotelile cu viaţa.

Of, Tristan...

— Ţin minte că mă holbam la mine însumi în oglindă, conştient că inima mea murise odată cu ei. Ştiam că sunt mort. De-atunci, am fost mort, înţelegi? Nu mă mai deranja nimic. Nu mă deranja să fiu rău şi acid, pentru că eram convins că nu meritam să am parte de consolare din partea nimănui. Pentru că eram propria mea fantomă, mi-am îndepărtat şi părinţii. Îmi doream foarte tare să mor, şi chiar simţeam că aşa avea să-mi fie mai bine, mai uşor. După care ai venit tu, şi am început să simt din nou ce înseamnă să exişti.

Buzele lui mi-au atins buzele, încingându-mi bătăile inimii. Vocea lui îmi dădea fiori.

— Elizabeth?

— Da?

— E mai uşor alături de tine.

— Ce e mai uşor alături de mine?

I-am simţit mâna pe spate, jos. Şoldurile mele s-au arcuit înspre el, făcând trupurile noastre să devină încet unul singur. Şi-a trecut degetele de-a lungul gâtului meu. Am închis ochii, iar el mi-a vorbit încetişor direct în suflet:

— Să fii în viaţă.

Am respirat adânc.

— Eşti bun, Tris. Eşti suficient de bun. Chiar şi în zilele în care simţi că nu eşti bun de nimic.

— Acum pot să-ţi văd şi eu sufletul? m-a întrebat el.

Am dat din cap, tensionată, că da, după care l-am condus la mine în casă.

* * *

— Scrisori de dragoste? a întrebat el, aşezându-se la mine pe canapea în timp ce eu deschideam cutia de tablă în formă de inimă.

— Da.

— De la Steven pentru tine?

Am dat din cap că nu.

— Mama i le trimitea tatălui meu, iar el i-a răspuns aproape în fiecare zi după ce a cunoscut-o. După moartea lui, le-am citit în fiecare zi. Ca să mi-l amintesc. Într-o zi, însă, mama le-a aruncat. Eu le-am găsit... şi încă le mai citesc.

A luat una una şi a-nceput s-o citească, dând din cap înţelegător.

— *Tu dormi lângă mine iar eu, cu fiecare secundă care trece, te iubesc un pic mai mult. HB.*

Aia m-a făcut întotdeauna să zâmbesc.

— N-au fost întotdeauna atât de fericiţi. Au fost unele lucruri pe care nu le-am ştiut despre părinţii mei până când n-am început să citesc scrisorile astea.

Am răscolit cutia încercând să găsesc una anume.

— *Cum ar fi asta. Ştiu că tu crezi că eşti mai puţin femeie. Ştiu că tu crezi că eşti mai puţin femeie şi că dai vina pe corpul tău pentru pierderea asta. Ştiu că tu crezi că eşti mai puţin femeie pentru că aşa au zis doctorii. Dar te înşeli. Eşti puternică, înţeleaptă şi de nezdruncinat. Eşti mai mult decât o femeie. Eşti tot ce-i frumos în lume, iar eu sunt un simplu bărbat, norocos, fiindcă tu eşti zeiţa lui. KB. Nici măcar n-am ştiut că au pierdut un copil înaintea mea. N-am ştiut...*

I-am schiţat un zâmbet lui Tristan, care mă asculta cu atenţie.

— În fine. Părinţii mei sunt cei la care am văzut pentru prima oară o dragoste adevărată. Îmi doresc să-mi fi trimis scrisori cu Steven.. Ar fi fost drăguţ.

— Îmi pare atât de rău, a zis el.

Am dat din cap, pentru că şi mie îmi părea.

Am închis cutia de tablă şi m-am dat mai aproape de el pe canapea.

— Cum a trecut mama ta peste pierderea lui? m-a întrebat el.

— N-a trecut. S-a folosit de bărbaţi ca să uite. În ziua în care l-a pierdut pe tata s-a pierdut şi pe ea însăşi. E trist pentru că, ei bine, mi-e dor de ea.

— Şi mie mi-e dor de părinţii mei. După ce Jamie şi Charlie au murit, am fugit de ei pentru că mă consolau, iar eu nu credeam că merit consolările lor.

— Ai putea să le dai un telefon.

— Nu ştiu..., a şoptit el. Încă nu sunt sigur că merit consolările lor.

— Mai încolo, oricum.

— Mda. Poate că mai încolo. Deci..., a zis el, schimbând subiectul. Care a fost cel mai greu moment, atunci, în prima săptămână? Cel mai rău dintre toate?

— Hmm – să-i spun Emmei. Nici măcar n-am făcut-o imediat, în prima noapte, m-am întins în patul ei, strângând-o la piept, iar ea m-a întrebat când se-ntoarce tati. Am început să plâng şi abia în clipa aia totul a devenit adevărat pentru mine. Atunci am înţeles că viaţa mea n-avea să mai fie la fel niciodată.

Tristan s-a întins şi, cu degetul mare, mi-a şters de sub ochi lacrimile de care nici măcar nu fusesem conştientă.

— E-n regulă, l-am asigurat eu. Sunt bine.

— Nu eşti, a dat el din cap.

— Ba sunt. Sunt bine. Sunt bine.

A mijit ochii.

— Nu trebuie să fii bine mereu. E-n regulă să te şi doară din când în când. E-n regulă să simţi că te-ai pierdut şi că bâjbâi prin întuneric. Zilele rele sunt cele care fac ca zilele bune să fie atât de plăcute.

Mi-am trecut mâinile prin părul lui, lăsându-mi buzele peste buzele lui.

— Sărută-mă, am şoptit, punându-i degetele pe piept şi simţind cum inima lui se odihneşte în palmele mele.

A ezitat.

— Dacă te sărut, nu mai putem da înapoi. Dacă te sărut... N-o să mai vreau să mă opresc niciodată.

Limba mea a dansat lin pe buza lui de jos, după care am folosit-o ca să-i deschid gura în timp ce-i şopteam:

— Sărută-mă.

Mâinile lui mi-au coborât pe mijloc, apoi m-au tras mai aproape de el. A început să mă mângâie pe spate, în cercuri. Stăteam atât de aproape unul de celălalt încât era greu să spui dacă eram doi oameni separaţi sau un singur suflet

descoperindu-şi flacăra interioară pentru prima oară.

— Eşti sigură? m-a întrebat.

— Sărută-mă.

— Lizzie...

I-am atins buzele cu un deget şi am zâmbit larg.

— Îţi mai spun o singură dată, Tristan. Sărută...

N-a fost nevoie să termin ce-aveam de zis, şi abia dacă mi-am mai amintit cum m-a dus pe braţe în dormitorul meu.

* * *

A intrat cu mine în cameră şi m-a sprijinit cu spatele de şifonier. M-a prins mai strâns pe după talie, iar buzele noastre s-au întâlnit preţ de o clipă. Gura lui se înfrupta din buzele mele, iar legătura dintre noi se adâncea. Degetele lui mi-au urcat pe şira spinării, trezindu-mi fiori în tot corpul. S-a aplecat deasupra mea, deschizându-mi gura cu limba lui, ca să o găsească pe a mea, gata de dans înlănţuit. Braţele lui m-au strâns şi mai tare la piept, iar eu mi-am înfipt degetele în spatele lui, ţinându-mă de el de parcă era obiectul meu favorit din întreaga lume. *El e.* Trecându-mi mâinile prin părul lui, am lăsat capul pe-o parte, făcându-l să mă sărute mai adânc, mai tare, mai repede...

— Tristan, am murmurat eu lipită de el, iar el a gemut.

Mâna mi-a alunecat pe tricoul lui, ridicându-i**-l** apoi, simţindu-i trupul ferm ascuns dedesubt. Îi adoram trupul. Îi adoram gustul. *Adoram să văd cum mă îndrăgostesc de el*

Nu ştiam că încă mai era posibil. Nu ştiam că o inimă făcută bucăţi încă mai putea să bată pentru dragoste.

M-a luat pe sus, prinzându-mă cu mâinile de fund, şi m-a aşezat pe marginea saltelei. Respira repede, flămând.

— Te doresc atât de mult, Lizzie.

A oftat, muşcându-mă de lobul urechii, apoi a coborât cu limba de-a lungul obrazului, oprindu-se deasupra buzelor mele. Felul în care mi-a lins gura, de parcă şi-ar fi propus să nu rateze niciun centimetru, nicio aromă, m-a făcut să gem în el. În acelaşi timp, i-am simţit mâinile urcând sub rochia mea. L-am urmărit cum mi-a dat jos chiloţeii, aruncându-i apoi lângă perete. M-a tras mai aproape de el şi mi-a desfăcut picioarele, dându-mi ocazia să-i simt erecţia. Dorinţa care se citea în ochii lui m-a făcut să zâmbesc. Atunci am înţeles că întotdeauna mă va face să zâmbesc.

Cu degetele a prins marginile rochiei şi mi-a ridicat-o încet, studiind fiecare centimetru, fiecare linie a corpului meu.

— Braţele, a ordonat el rânjind, aşa că am ridicat mâinile şi l-am lăsat să-mi scoată rochia, pe care a aruncat-o apoi lângă chiloţi.

— *Superb*, a zis el ca pentru sine înainte să se aplece şi să-mi sărute gâtul.

De fiecare dată când îmi atingea pielea cu buzele, simţeam cum îmi bate inima cu putere. Şi-a plimbat limba de-a lungul sutienului meu, până în spate, unde l-a desfăcut şi l-a aruncat peste celelalte haine. M-au trecut fiorii când a-nceput să îmi mângâie cu degetele mari sfârcurile din ce în ce mai tari.

Am început să-i ridic tricoul, scoţând la iveală abdomenul lui tonifiat.

— Braţele, i-am ordonat eu.

El le-a ridicat, aşa că i-am scos tricoul şi i l-am aruncat deasupra grămezii crescânde de haine. N-a pierdut timpul şi a coborât până pe pieptul meu, trecându-şi limba peste sânii mei. Buzele lui mă sărutau apăsat, mă sugeau cu putere. Gâfâiam disperată, tot mai flămândă după atingerile lui, după buzele lui.

— Tristan, stai... Dumnezeule mare, am murmurat eu, lăsându-mi capul pe spate, lăsându-mă pradă limbii lui, care ştia cum să-mi controleze trupul.

— Întinde-te, mi-a ordonat el.

Am făcut aşa cum a zis şi am închis ochii, trecându-mi degetele peste piept. Aşteptarea următoarei sale mişcări mă neliniştea, mă înfiora. Când avea să mă atingă – şi unde?

Când i-am simţit limba udă atingându-mi coapsa, mi-am arcuit şoldurile.

— Vreau să te ling, Lizzie. Vreau să îţi simt gustul, mi-a şoptit el cu buzele aproape lipite de piele.

M-a prins de fund şi mi-a ridicat şoldurile în dreptul gurii sale, lăsându-şi limba să alunece adânc în mine. M-a lins încet, fără să se oprească. Corpul a-nceput să-mi tremure în mâinile lui, cerând tot mai mult, aşa că m-a lins mai tare şi mai sălbatic. M-a lins mai adânc şi mai prelung în timp ce eu îmi încâlceam degetele în părul lui, dorindu-mi să-l simt înăuntru.

— Tristan, te rog, l-am implorat eu, tresărind când i-am simţit degetele înăuntru, în timp ce mă lingea mai departe. Te vreau...

După ce s-a retras, s-a ridicat şi a început să-şi descheie jeanşii.

— Spune-mi cum vrei s-o facem. Spune-mi cum mă vrei, a zis

el, fără să-şi ia ochii de la mine.

— N-o vreau delicat, am şoptit eu, cu răsuflarea tăiată.

După ce şi-a dat jos jeanşii, ochii mi-au căzut pe erecţia puternică din boxerii lui. I-am prins de elastic şi i-am tras jos.

— Arată-mi umbrele care te ţin noaptea treaz. Sărută-mă cu bezna din tine.

M-a ridicat de pe pat şi m-a pus cu faţa la dulap. Mâinile îmi ajungeau în dreptul sertarelor. Şi-a ridicat jeanşii în grabă şi, dintr-un buzunar, a scos portofelul, din care a luat un prezervativ, pe care l-a desfăcut cu disperare şi l-a rulat pe penis. Apoi s-a oprit în spatele meu, cu corpul lipit de trupul meu gol. Şi-a trecut degetul de-a lungul spatelui meu, până la fund, pe care l-a prins în palme.

— Lizzie, a zis el, respirând la fel de repede ca şi mine. N-o să-ţi fac niciun rău, mi-a promis în timp ce mi-a ridicat piciorul stâng cu blândeţe.

Ştiu, Tristan. Ştiu.

Dintr-o singură mişcare, a intrat în mine cu putere, făcându-mă să urlu în timp ce spatele mi s-a arcuit din reflex când l-am simţit înăuntru. Cu mână stângă îmi ţinea piciorul ridicat, iar cu dreapta m-a cuprins şi a început sa-mi maseze sânii.

— Eşti atât de bună, Lizzie... Dumnezeule... eşti atât de bună!

Respira zgomotos. Cuvintele sale s-au stins pe măsură ce intra în mine mai departe. Faptul că eram atât de aproape de Tristan – şi nu doar fizic, ci mai ales adânc coborâţi unul în bezna celuilalt – mă făcea să-mi dea lacrimile. Era frumos. Era înfricoşător. Era adevărat.

Nu e un vis. E real.

A ieşit din mine şi m-a întors cu faţa la el.

M-a prins cu mâinile de fund şi m-a ridicat, făcându-mă să-mi încolăcesc picioarele în jurul taliei sale. Trupul său era singurul care mă ţinea să nu cad. A intrat din nou în mine, iar frunţile ni s-au atins.

— Nu închide ochii, m-a implorat el.

Ochii lui erau plini de dorinţă, de pasiune, de... dragoste?

Sau poate că era dragostea mea, pe care o vedeam strălucind în ochii lui. Oricum ar fi fost, mi-a plăcut sentimentul ăsta. Tristan mă penetra în continuare cu putere, retrăgându-se încet. Inima îmi tremura, ochii voiau să se închidă, dar nu puteau. Trebuiau să rămână deschişi. Trebuia să-l văd.

Eram la câteva secunde distanţă…

La câteva secunde până când trupul meu avea să-i cedeze. La câteva secunde până când aveam să mă pierd şi să mă regăsesc cu Tristan Cole înăuntrul meu.

— O să…, am murmurat eu, scuturându-mă din tot corpul pe măsură ce orgasmul prelua controlul, alungând cuvintele.

Am închis ochii şi i-am simţit gura apăsându-mi buzele în timp ce corpul meu tremura lipit de al lui.

— Dumnezeule, Lizzie, mor după asta. Îmi place de mor când te laşi cu totul în voia mea.

Mi-a zâmbit cu buzele lipite de ale mele, iar eu am gemut.

— Te vreau cu totul, l-am implorat. Te rog.

— Sunt al tău.

În seara aceea, am adormit unul în braţele celuilalt. La miezul nopţii ne-am trezit, iar el m-a pătruns din nou, regăsindu-ne din nou împreună, pierzându-ne din nou împreună. De fiecare dată când intra în mine, parcă şi-ar fi cerut iertare pentru ceva. De fiecare dată când mă săruta, parcă mă implora să-l iert. De fiecare dată când clipea, puteam să jur că-i vedeam sufletul.

Capitolul 24
Elizabeth

Când m-am trezit, m-am rostogolit pe partea cealaltă şi am văzut că Tristan nu mai era în pat. O parte din mine s-a întrebat dacă nu cumva noaptea care trecuse fusese un vis, dar când am atins faţa de pernă de lângă mine, am dat peste un bileţel.

Eşti atât de frumoasă când sforăi. – TC

Am stâns biletul la piept, după care l-am citit şi recitit de nu ştiu câte ori. Zgomotul unei maşini de tuns iarba a fost singurul lucru care m-a împiedicat să mai citesc biletul încă o dată. Mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni scurţi şi un maiou. Voiam să ies să-l privesc pe Tristan tunzându-mi iarba şi să-l sărut uşor pe buze, dar odată ajunsă pe verandă, m-am oprit.

Nu-mi tundea mie iarba.

Tristan îşi tundea lui iarba.

Altora nu li s-ar fi părut mare lucru, să vadă un bărbat care-şi tundea iarba. Dar eu ştiam că gestul lui însemna mai mult decât atât. Ştiam că Tristan Cole trăise luni întregi umblând ca un somnambul prin propria sa existenţă. Astăzi, încet-încet, se trezea la viaţă.

Tristan şi cu mine am început să ne lăsăm bileţele, fiecare lipind Post-It-uri pe unde apuca în casa celuilalt. Doar că ale noastre nu erau ca scrisorile mamei şi ale tatei, ale noastre nu erau atât de romantice. În mare parte a timpului, erau banale şi prostuţe – ceea ce mă făcea să le ador şi mai mult.

* * *

Cred că ai un fund frumos. – EB

* * *

Uneori, când tund iarba şi tu stai pe verandă şi-ţi citeşti cărţile tale porcoase, văd cum te înroşeşti atunci când dai peste o parte cu adevărat bună. Acel domn Darcy trebuie să-i fi făcut nişte chestii serioase lui Elizabeth. – TC

* * *

Ar trebui să mă îngrijoreze sau să mă excite faptul că ştii numele personajelor din Mândrie şi prejudecată? – EB

* * *

Futu-i. Eşti. Atât. De. Frumoasă. – TC

* * *

Cioc-cioc! – EB

* * *

Cine-i? – TC

* * *

Eu. Goală. La miezul nopţii. La mine în pat. Alătură-te. Vino cu un costum de Incredible Hulk şi cu monstrul tău verde uriaş. -EB

* * *

Te rog, te rog, te rog să nu-mi faci niciodată penisul un monstru verde. Pe o scară de la 1 la 10, e o chestie extrem de dubioasă. – TC

* * *

P.S. În privinţa cuvântului „uriaş” nu am totuşi nimic de reproşat. Ba chiar cred că ar trebui să iei în considerare şi cuvinte precum: enorm. Masiv. Gigantic. Coborât-din-rai.

* * *

Vreau să mă ţii în braţe diseară. – EB

* * *

Ştii locul ăla dintre coşmaruri şi vise? Locul în care ziua de mâine nu mai vine niciodată, iar ziua de ieri nu te mai doare? Locul în care inima ta bate la unison cu a mea? Locul ăla în care timpul nu există, unde se poate respira cu uşurinţă?
Acolo vreau să locuim împreună. – TC

Capitolul 25
Elizabeth

Săptămânile treceau, iar dacă Tristan nu mă săruta însemna că era prins într-o discuţie în contradictoriu cu Emma. Se certau pe cele mai imposibile subiecte, însă întotdeauna izbucneau amândoi în râs la sfârşit.

— Măi Barabulă, eu dacă-ţi spun – Iron Man e cel mai bun Avenger, a zis Tristan, aruncând cu cartofi pai în Emma peste masă.

— Nici vorbă! Bulă, nici măcar n-are un scut atât de şmecher, gen Captain America! Nu ştii nimic despre nimic.

— Ba ştiu câte ceva despre câte ceva, ia-o pe-asta! a zis el, scoţând limba la ea, iar ea a râs, scoţând limba la el.

— Ba nu ştii NIMIC!

În fiecare seară auzeam câte o conversaţie de genul ăsta şi începea să-mi placă noua normalitate.

Într-o seară, după ce-am culcat-o pe Emma, Tristan şi cu mine ne-am întins pe podeaua din camera de zi cu câte o carte în mână. Eu avansam în Harry Potter, în timp ce el studia Biblia. Uneori, mă întorceam şi mă uitam la el. Atunci ridica şi el capul din carte şi mă privea şi, înainte să-şi reia lectura, îmi zâmbea scurt.

— În regulă, am zis eu, lăsând cartea în poală. Ce crezi despre Biblie până acum?

A râs şi a dat din cap aprobator.

— Te pune pe gânduri. Te face să vrei să ştii mai multe despre *toate cele.*

— Dar? l-am întrebat eu, ştiind că urma un „dar”.

— Dar… nu-nţeleg cel puţin nouăzeci şi şase la sută din ea.

A chicotit, lăsând cartea jos.

— Ce vrei să fii, Tristan?

S-a întors spre mine şi a făcut ochii mici, nesigur de ce-l întrebasem.

— Poftim?

— Tu, ce vrei să fii tu? l-am întrebat din nou. Noi nu vorbim niciodată despre ceea ce ne dorim, şi sunt curioasă, pur şi simplu.

Şi-a frecat vârful nasului şi a ridicat din umeri, incapabil să răspundă.

— Nu ştiu. Adică, în trecut am fost tată. Şi soţ. Dar acum… Habar n-am.

Am oftat uşor, apoi m-am încruntat.

— Îmi doresc să vezi în tine însuţi ceea ce văd eu atunci când mă uit la tine.

— Tu ce vezi?

— Un luptător. Putere. Curaj. Cineva care iubeşte profund şi cu tărie. Cineva care nu fuge atunci când lucrurile se complică. Când mă uit la tine, văd un şir nesfârşit de posibilităţi. Eşti deştept, Tristan. Şi talentat.

S-a tras înapoi. Am dat din cap şi am continuat:

— Ba da, eşti, şi poţi să faci orice. Poţi face orice îţi propui. Chestiile din lemn pe care le faci sunt incredibile; ar trebui să faci ceva cu talentul ăsta.

— Exact asta voiam să fac, a zis el. Tatăl meu şi cu mine urma să ne deschidem propria noastră afacere, iar în ziua accidentului, zburam împreună la New York, unde trebuia să ne întâlnim cu nişte oameni care voiau să ne fie parteneri de afaceri.

— Şi nu s-a mai ales nimic de ea?

A dat din cap că nu.

— Nici măcar n-am ajuns la New York. Am avut o escală în Detroit, iar când am aterizat şi ne-am pornit telefoanele mobile, primisem o tona de mesaje despre Jamie şi Charlie.

— E atât de...

— A fost cea mai proastă zi din viaţa mea.

Înainte să-i pot spune ceva, am auzit zgomot de paşi pe hol.

— Mamă! Mamă! Uite! a zis Emma, ţinând aparatul de fotografiat într-o mână şi două pene albe în cealaltă mână.

— Tu ar trebui să dormi, domnişoară.

A oftat.

— Ştiu, mamă, dar uite! Două pene albe!

— A, se pare că tati îţi trimite pupici, am zis eu.

A dat din cap că nu.

— Astea nu sunt de la tati.

Emma s-a apropiat de Tristan şi i-a dat lui penele.

— Sunt de la familia lui Tristan.

— Pentru mine? a-ntrebat el, cu o voce nesigură.

A dat din cap aprobator, apoi a zis în şoaptă:

— Înseamnă că te iubesc.

Emma a ridicat aparatul foto şi a zis:

— Acum, să-ţi fac poză. Mamă, du-te şi tu lângă el! a adăugat ea pe un ton poruncitor.

Am făcut amândoi aşa cum a zis Emma. Când a apărut fotografia Polaroid, i-a dat-o lui Tristan, iar el i-a mulţumit la nesfârşit.

— Bine, e timpul să fugi în pat. Ce zici dacă-ţi citesc o

poveste ca să adormi? am întrebat-o eu.

— Poate să mi-o citească Tristan? a întrebat ea, căscând.

L-am privit întrebător. A dat din cap că da, ridicându-se de pe jos.

— Sigur că pot. Ce să citim noi? a întrebat-o el, ridicându-mi fetiţa obosită în braţe.

— Mie-mi place *The Cat in the Hat,* a răspuns Emma. Dar trebuie să o citeşti ca şi când ai fi zombi.

Tristan a zâmbit şi, îndepărtându-se cu ea pe coridor, i-a zis:

— E unul din felurile mele preferate de a citi.

În faţa camerei Emmei, m-am aşezat pe podea, rezemându-mă cu spatele de perete. L-am ascultat pe Tristan cum îi citeşte, şi pe ea cum se hlizea la auzul vocii lui îngrozitoare de zombi. Părea atât de fericită încât sufletul mi s-a umplut de bucurie într-o clipită. Ca părinte nu era nimic mai important decât să ştiu că micuţa mea zâmbeşte. Nici nu-i puteam mulţumi îndeajuns lui Tristan pentru c-o făcuse pe Emma să zâmbească din nou.

— Bulă? a zis Emma căscând prelung.

— Da, Barabulă.

— Îmi pare rău pentru familia ta.

— E-n regulă. Şi mie îmi pare rău pentru tatăl tău.

Am tras cu ochiul în cameră şi l-am văzut pe Tristan întins pe podea, rezemat de patul Emmei, cu cartea pe piept. Zeus dormea la picioarele ei. Emma a căscat din nou.

— Mi-e dor de el.

— Pun pariu că şi lui îi e dor de tine.

A închis ochii şi s-a ghemuit, gata să adoarmă în orice clipă.

— Bulă? a şoptit ea, picotind.

— Da, Barabulă.

— Te iubesc şi îl iubesc şi pe Zeus, chiar dacă vocea ta de zombi a fost foarte proastă.

Tristan şi-a tras nasul înainte să se ridice şi să o învelească. Apoi i l-a pus pe Bubba în braţe şi i-a aranjat pătura.

— Şi eu te iubesc, Emma.

S-a-ntors pe călcâie să iasă din cameră şi atunci m-a surprins privindu-l şi a zâmbit. I-am zâmbit şi eu.

— Haide, Zeus, l-a strigat el.

Zeus a dat din coadă, dar nu s-a mişcat. Tristan a ridicat dintr-o sprânceană.

— Zeus, haide! Hai să mergem acasă.

Zeus a scâncit şi s-a făcut covrig lângă Emma. M-a pufnit

râsul.

— Ce trădător ai crescut la piept!

— Nu prea pot să-l învinuiesc. E-n regulă dacă rămâne peste noapte?

— Absolut. Cred că s-au obişnuit unul cu celălalt după ce tu şi Zeus aţi stat la noi câteva zile.

S-a sprijinit de uşă, uitându-se la Zeus care se ghemuia la Emma în braţe, în locul lui Bubba. Emma l-a strâns la piept şi a zâmbit în somn. Tristan şi-a încrucişat braţele şi a zis:

— Acum înţeleg de ce n-ai luat-o cu totul razna, aşa cum am păţit eu. Tu o aveai pe Emma, care… care e minunată. E tot ce-i mai bun pe lume, nu-i aşa?

— Da, l-am aprobat eu.

Este.

* * *

În a doua săptămână a lui noiembrie, Meadows Creek a căzut pradă unei furtuni puternice. Stăteam pe verandă şi mă uitam la ploaia care izbea iarba cu o viteză uimitoare. Mă uimea faptul că încă nu ninsese, dar eram convinsă că în câteva săptămâni totul avea să fie alb.

Cerul era tot mai întunecat cu fiecare minut care trecea, brăzdat de tunete şi de fulgere puternice. Emma era înăuntru, adormită, iar eu mă bucuram că dormea atât de adânc, altfel, furtuna ar fi speriat-o. Zeus stătea lângă mine pe verandă, urmărind şi el stropii de ploaie şi picotind. Încerca din răsputeri să lupte cu oboseala, dar pierdea bătălia.

— Elizabeth! a strigat Tristan, venind în fugă din spatele casei.

Cu fiecare pas de-al lui, mă cuprindea panica.

— Elizabeth! a urlat el.

Când a ajuns în dreptul treptelor, era deja ud din cap până-n picioare. Palmele i-au căzut pe genunchi şi, încercând să-şi recapete suflul, a lăsat ploaia să-l ude în continuare.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu, cu vocea tremurându-mi de frică.

Părea îngrozit. Am coborât de pe verandă şi-am ieşit şi eu în ploaie, lăsându-mi mâinile pe pieptul care se ridica liniştit.

— Eşti bine?

— Nu.

— Ce-ai păţit?

— Eram la mine-n atelier şi mi-a apărut în minte imaginea ta.

Şi-a trecut degetele printre ale mele şi m-a tras mai aproape.

Inima-mi batea să sară din piept şi, privind la buzele lui, sorbind fiecare cuvânt pe care-l rostea, îmi simţeam nervii lungindu-se până la cer.

— Am încercat să te blochez. Am încercat să mă scutur de imaginea ta şi să rămân cu gândurile mele. Dar tot la tine reveneam. Mi-a stat inima-n loc. Şi dup-aia…

S-a tras mai aproape. Gura lui, la câţiva milimetri de a mea, mi-a atins uşor buza de jos. Căldura lui anula răceala ploii. Era un fel de căldură despre care nici nu-mi închipuisem că poate să existe, un strat protector care alunga rănile trecutului şi tristeţea. Apoi am auzit din nou vocea lui Tristan, tremurândă:

— După care, din greşeală, m-am îndrăgostit de tine.

— Tristan…

— E rău, aşa-i? a-ntrebat el dând din cap înainte şi-napoi.

— E…

Limba lui a-nceput să danseze de-a lungul buzei mele de jos, pe care a supt-o cu delicateţe mai apoi între buzele lui.

— Îngrozitor, a completat el. Aşa că, Lizzie, în clipa asta… dacă nu vrei să faci dragoste cu mine, spune-mi şi mă opresc. O să te las în pace şi n-o să te mai iubesc. Alungă-mă, dacă asta vrei. Spune-mi să plec, şi eu o să plec. Dar, dacă există o bucăţică din tine cât de mică care să fie de acord cu faptul că, din greşeală, m-am îndrăgostit de tine, atunci strânge-mă-n braţe. Ia-mă în casa ta, du-mă în dormitorul tău şi dă-mi voie să-ţi arăt cât de tare m-am îndrăgostit de tine. Dă-mi voie să-ţi arăt cât sunt de nebun după tine.

Am simţit o undă de vinovăţie. M-am uitat în jos.

— Nu ştiu dacă sunt pregătită s-o spun şi eu…

Mi-a ridicat bărbia cu degetul şi m-a privit în ochi.

— E-n regulă, m-a liniştit el, încet. Sunt destul de sigur că dragostea mea e suficientă pentru amândoi.

Am închis ochii. Fiecare gură de aer era mai uşor de respirat decât crezusem vreodată că o să fie. Nu-mi imaginasem să mai aud vreodată din gura unui bărbat cuvântul *dragoste*, însă alături de Tristan, atunci când rostea asta, mă simţeam întreagă din nou.

I-am simţit răsuflarea pe buze; aerul pe care-l expira devenea aerul pe care-l inhalam eu şi care mă vindeca. Am mai rămas o secundă în ploaie, după care paşii mei ne-au condus pe amândoi înăuntru, la căldură.

Capitolul 26
Tristan

— Am nevoie de căcatul tău, a zis Faye, îmbrăcată toată în negru, cu mănuşi negre şi căciulă neagră, postându-se la mine pe verandă.

Era târziu în noapte şi eu abia mă întorsesem de la lucru de la prăvălia domnului Henson.

Am ridicat dintr-o sprânceană:

— Poftim?

— Ei bine, nu chiar de căcatul tău. De căcatul câinelui tău, mai exact.

Am început să mă scarpin la ceafă, privind-o la fel de confuză.

— Scuze, dar şi tu ai zis-o de parcă ar fi fost de la sine înţeles.

A oftat, trăgându-şi apoi o palmă peste faţă.

— Uite, în mod normal m-aş fi dus cu problemele mele la Liz, dar ştiu că probabil o culcă pe Emma – şi dacă nu, atunci e ocupată cu alte treburi de adult sau cu altceva la fel de stupid. Aşa că, m-am gândit eu, de ce să nu-l caut pe iubitul ei şi să-i cer lui o favoare.

— Favoarea fiind să-ţi dau căcatul câinelui meu.

A dat din cap aprobator.

— Absolut.

— Să te-ntreb oare şi ce-ai de gând să faci cu el?

— Hei, azi organizez la mine acasă seara spa „do it yourself”. Căcatul de câine face minuni pus pe faţă, a zis ea.

Privirea mea la fel de goală în continuare a făcut-o să rânjească.

— Frate, vreau să pun căcatul într-o pungă maro de hârtie şi să-i dau foc pe veranda şefului meu.

Am privit-o mai departe la fel de lipsit de orice interes.

— Bine. Dacă nu vrei să-mi spui adevărul...

A băgat mâna în buzunarul de la spate, din care a scos o pungă maro de hârtie.

— Nu, pe bune.

* * *

— Cât o să dureze chestia asta? m-a-ntrebat Faye în timp ce dădeam deja a patra tură prin cartier cu Zeus în lesă.

— Ia vezi, eşti chiar norocoasă că Zeus e de-acord să-ţi ofere propriul caca. E foarte selectiv când vine vorba de cel pe care-l lasă să i-l strângă.

În cele câteva ture, Faye mi-a spus cam ce părere avea ea despre toate cele întâmplate.

— P.S. Cred că e o prostie că l-ai botezat pe bulangiul ăsta de câine Zeus.

Am rânjit.

— Fiul meu, Charlie, i-a pus numele. Am citit împreună *Percy Jackson and the Olympians* şi *The Lighting Thief,* iar Charlie s-a-ndrăgostit pur şi simplu de toată faza asta cu zeii greci. După ce-am citit poveştile cu pricina, am studiat luni de zile zeii. Deci mai întâi s-a îndrăgostit de numele Zeus, şi abia mai apoi de câinele ăsta micuţ, care era la adăpost pe atunci şi căruia nici acum nu i se potriveşte prea bine numele ăsta măreţ. Dar ţin minte c-a zis aşa: ”Tata, mărimea nu contează, el tot Zeus rămâne”.

S-a încruntat pentru o clipă, după care s-a înveselit la loc şi şi-a dat ochii peste cap:

— Doamne, tu chiar ai jucat cartea fiului mort cu mine şi tocmai m-ai făcut să mă simt extrem de prost?

Am râs, pentru că am văzut în ochii ei că s-a străduit să glumească.

— Cred că da.

— Măgarule, a bodogănit ea înainte să se întoarcă şi să-şi şteargă o lacrimă.

Am văzut-o, dar n-am zis nimic. Zeus s-a oprit în faţa unui hidrant şi a-nceput manevrele din seria „e vremea să fac caca”

— Iată, am zis eu, bătând din palme.

Câteva secunde mai târziu, după ce a adunat rahatul proaspăt al lui Zeus într-o pungă, Faye a-nceput să danseze cu el în intersecţie.

— O, tu, zeu al Olimpului, slavă ţie! a strigat ea.

Nu mai văzusem pe nimeni atât de entuziasmat de faza asta care, sincer vorbind, mi se părea cea mai scârboasă din câte existau.

— Bine, hai să mergem, a zis ea, luând-o înapoi spre casa mea.

— Să mergem? Unde să mergem?

— Păi, acasă la şeful meu, unde o să mă comport ca un adult şi o să dau foc la căcatul ăsta şi o să mă uit la el cum arde.

— Am crezut că glumeşti în privinţa asta.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Tristan, eu fac glume în legătură cu mărimea penisului. Nu-mi permit să glumesc când vine vorba de împrăştiatul căcatului pe veranda şefului meu.

— Şi de ce trebuie să iau şi eu parte la asta? În plus, nu

suntem cam... bătrâni pentru faze de-astea vechi de când lumea?

— Ba da! a strigat ea, pierzându-şi controlul. Da, e total imatur din partea mea să vreau să arunc cu căcat în casa şefului meu. Şi da, e total imatur din partea mea să cred că lucrul ăsta o să mă facă să mă simt mai bine, dar dacă n-o să fac asta o să fiu nervoasă şi tristă. Şi nu pot să fiu tristă, pentru că asta înseamnă că victoria e a lui. Înseamnă că, atunci când m-a sunat în seara asta să-mi spună că vrea să se împace cu nevastă-sa, mi-am dat seama că el a condus tot timpul în relaţia asta, nu eu, aşa cum îmi închipuiam. Înseamnă că nenorocitul m-a făcut să mă îndrăgostesc de el şi să am încredere în el numai şi numai ca să-mi sfâşie inima. Iar eu nu mă îndrăgostesc! Pe mine nu mă răneşte nimeni!

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Nu clipea, ca nu cumva să le facă să curgă. Pentru ea, lacrimile erau o formă de slăbiciune, şi mi-era clar că ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Faye vreodată era să se simtă slabă.

— Dar acum, tot ce simt e că mă nărui pe dinăuntru. Fiecare părticică din mine e pe punctul s-o ia la vale şi faza e că nici măcar nu pot să mă duc să mă plâng despre asta la cea mai bună prietenă a mea pentru că ea şi-a pierdut nenorocitul de soţ şi a avut un an de tot căcatul. N-ar fi trebuit să vin nici la tine pentru că se pare că tu ai avut un an şi mai de căcat, dar nu ştiam ce să fac! Naiba să-l ia, mi-a frânt inima. Adică, de ce ai face asta?! De ce se-ndrăgosteşte lumea dacă ştie că există şanse să sfârşească în felul ăsta? Ce dracu e-n neregulă cu oamenii? OAMENII SUNT FUTUŢI LA CAP ŞI BOLNAVI! Adică, înţeleg – e bine, ştii? Să fii îndrăgostit, să fii fericit.

Tremura din tot corpul şi lacrimile îi curgeau pe obraji mai repede decât putea să respire.

— Dar atunci când ţi-e tras de sub picioare covorul zburător, odată cu el dispar şi fericirea, şi senzaţia de bine. Ce să mai zic de inimă? Care se rupe. Se rupe şi nici măcar scuze nu-şi cere. Se-mprăştie într-un milion de bucăţi şi te lasă lat, cătând în gol la bucăţile împrăştiate pentru că voinţa ta şi bunul-simţ de care ai dat dovadă toată viaţa ta s-au dus odată cu ea. Ai renunţat la tot pentru căcatul ăsta numit dragoste, iar acum eşti pur şi simplu distrus.

N-am stat pe gânduri şi-am luat-o în braţe. A continuat să bocească lipită de pieptul meu, iar eu am ţinut-o strâns o vreme şi mi-am lăsat bărbia pe creştetul ei, acolo, la colţul

străzii, unde ne opriserăm.

— Cred că Zeus a mai făcut caca astăzi o dată, în curtea din spate, şi mai mult că sigur am uitat să strâng după el.

Faye s-a retras şi a ridicat o sprânceană la mine:

— Pe bune?

Am dat din cap că da.

Am căutat în toată curtea, iar punga cu caca s-a îngreunat considerabil înainte să ne suim la mine în maşină şi să ne îndreptăm către casa lui Matty.

— O să fie perfect, a zis ea, frecându-şi palmele. Fii atent, tu ţii motorul pornit. Eu mă duc, las căcatul, îi dau foc, bat la uşă, fug înapoi la maşina şi îi dăm pedală!

— Perfect.

A ieşit în grabă, a făcut exact aşa cum plănuise şi, după ce-a urcat din nou în maşină, a chicotit ca o copilă de cinci ani.

— Ăă, Faye?

— Da? a râs ea, lăsând capul pe spate, amuzată la culme.

— Cred că i-a luat foc lemnăria.

Atunci a-ntors capul spre geamul din partea ei, prin care veranda lui Matty se vedea cuprinsă de flăcări.

— CĂCAT!

— Chiar că.

A dat să deschidă portiera şi să fugă să stingă focul, dar am oprit-o.

— Nu. Dacă te vede, te dă afară.

S-a oprit.

— Căcat! Căcat! Căcat!

M-am întrebat de câte ori poate să mai zică asta înainte să i se-ncâlcească limba.

— Tu lasă-te jos, să nu te vadă. Mă-ntorc repede.

Am sărit din maşină, luând-o în fugă înspre verandă. M-am uitat la flăcări şi am zis o mica rugăciune înainte sa m-apuc să le sting cu piciorul, inclusiv punga cu rahat, care din păcate mi s-a întins pe ambii pantofi.

— Ce dracu faci? a-ntrebat Matty, deschizând uşa şi holbându-se la mine.

Mirosul de rahat l-a izbit de îndată, făcându-l să-şi acopere nasul cu mâna.

— Ăla e căcat de câine?

Mintea mea era goală. Nu ştiam sigur ce să zic, cum să-i explic de ce aveam pantofii plini de rahatul câinelui meu, aşa că am intrat în panică.

— Eu sunt căcănarul oraşului! Şi las căcat pe unde apuc pentru că sunt căcănarul oraşului! Aşa că... să te fut!

S-a holbat la mine.

M-am holbat şi eu la el.

A ridicat o sprânceană.

Am ridicat şi eu o sprânceană.

M-a ameninţat că sună la poliţie.

Mi-am scos pantofii, am fugit la maşină şi-am demarat în trombă.

— Băga-mi-aş picioarele să-mi bag! a zis Faye lăcrimând, de data asta de la atâta râs. A fost incredibil. Tu chiar ai călcat în rahat de câine ca să te-asiguri că nu-mi pierd serviciul.

— Ştiu. Şi acum regret.

A râs. Când am ajuns în faţa casei, am parcat maşina la locul ei obişnuit.

— Nu m-a iubit cu adevărat, aşa-i? Adică, zicea că mă iubeşte, dar doar atunci când voia sex. Mie-mi spunea că nu mai are nicio treabă cu nevastă-sa, dar asta doar la trei dimineaţa, când îmi scria să vin la el.

— Pare un bulangiu din ce zici, Faye.

A aprobat.

— Am o slăbiciune pentru tipii de genul ăsta. Doar că mă întreb cum ar fi să găseşti pe cineva care să te iubească la fel cum îl iubeşti tu. Ştii tu, genul ăla de persoană pe care o vezi că se uită la tine şi zâmbeşte pentru că şi ea e la fel de nebună după tine pe cât eşti tu de nebun după ea.

— De ce te culci cu tipii ăştia dacă ştii că sunt nişte măgari?

— Pentru că sper că într-o zi o să se îndrăgostească de mine.

— Eu cred că pot să se îndrăgostească şi fără să te dezbraci.

— Visează un vis mic alături de mine, a zis ea tensionată, chicotind cu ochii plini de îndoială în privinţa propriei persoane. Dar am terminat cu prostia asta cu dragostea. Renunţ.

— Şi totuşi merită, Faye, am zis eu, uitându-mă în ochii ei, roşii de la atâta plâns. Chiar şi câteva clipe de fericire fac ca durerea să merite, iar inima, bucăţile ei frânte, pot fi lipite la loc. Adică, da, o să rămână crăpături şi cicatrici; din când în când, amintirile or să te ardă – dar aceea e dovada faptului că ai supravieţuit. Arsura e renaşterea ta.

— Tu ai renăscut?

M-am uitat spre casa lui Elizabeth, apoi am privit-o din nou pe Faye în ochi.

— Lucrez la asta.

Mi-a mulţumit, după care a coborât din maşină ca să urce într-a ei.

— Tristan? a zis ea, frecându-se la nas.

— Da?

— În seara asta am fost cam imatură şi dărâmată, dar te-ai descurcat ca un campion. M-am purtat ca un copil, dar tu ai fost un tată bun. Charlie a fost norocos să te aibă drept tată.

Am zâmbit. Habar n-avea cât de mult putea să-nsemne asta pentru mine.

— A! a exclamat ea. Îmi pare rău că te-am făcut căcănar.

— Nu m-ai făcut căcănar.

A dat din cap că da.

— Crede-mă. Te-am făcut. Încă o chestie, drept mulţumire..., a zis, fugind spre fereastra dormitorului lui Elizabeth şi ciocănind în ea.

Când Elizabeth a deschis-o, n-am putut să nu zâmbesc. Era întotdeauna atât de frumoasă. Întotdeauna.

— Salut! Liz? a zis ea, uitându-se la prietena ei cea mai bună, care era somnoroasă.

— Da?

— Fă-i o felaţie tipului ăstuia în seara asta în semn de mulţumire din partea mea.

A zâmbit, s-a aplecat şi a sărutat-o pe Elizabeth pe obraz.

— Noptic, păpuşă.

După care a luat-o din loc, mult mai veselă decât atunci când venise. Uneori, o inimă rănită n-are nevoie decât de o pungă cu rahat de câine şi de o brichetă.

Elizabeth a ieşit pe fereastră, a venit lângă mine, iar eu am îmbrăţişat-o.

— Ai făcut ceva frumos pentru prietena mea cea mai bună în seara asta? a-ntrebat ea.

— Aşa cred.

— Mulţumesc, a zis ea trăgându-mă mai aproape şi rezemându-şi capul pe pieptul meu. Puiule?

— Da?

— Ce miroase aşa?

— Crede-mă..., am zis eu, uitându-mă în jos la ciorapii mei, unul alb, unul pe jumătate maroniu. Nu vrei să ştii.

Capitolul 27
Elizabeth

— Ei bine, nu sta acolo şi te uita la mine! Nu eşti bucuroasă să mă vezi? mi-a zâmbit mama de pe verandă, cu o valiză în mână.

— Ce cauţi aici? am întrebat eu confuză.

Am aruncat o privire BMW-ului parcat în faţa casei mele, întrebându-mă *ce* Doamne-iartă-mă mai făcuse de data asta – sau mai degrabă, *cu cine.*

— Poftim? Mama ta nu are dreptul să te viziteze? Nu mi-ai răspuns la telefon şi mi s-a făcut dor de fiica mea şi de nepoţică. E aşa îngrozitor? Nici măcar n-ai de gând să mă îmbrăţişezi de bun-venit, a zis ofensată.

M-am aplecat ca s-o îmbrăţişez.

— Sunt mirată să te văd. Scuze că n-am sunat, am fost ocupată.

A făcut ochii mici.

— Ăla-i sânge la tine pe frunte?

Am dus mâna la frunte.

— Ketchup, am zis eu, ridicând din umeri.

— De ce ai ketchup pe frunte?

— O SĂ-ŢI MĂNÂNC CREIERUUUL! a zis Tristan, trecând cu spaghetti în mâini şi ketchupul picurând-i de pe faţă pe lângă foaier în goana lui după Emma, şi ea tot zombi.

Mama a lăsat capul într-o parte şi l-a urmărit cu privirea pe Tristan.

— Cred şi eu c-ai fost ocupată.

— Nu e ceea ce pare – am început eu, dar Emma m-a întrerupt.

— Buni! a strigat ea, ieşind pe uşă în fugă şi sărind în braţele mamei mele.

— Măzărica mea dulce, i-a zis mama, îmbrăţişând-o şi mânjindu-se toată de ketchup. Ia te uită ce murdărică eşti tu azi!

— Mama, Bulă şi cu mine ne jucăm de-a zombi şi vampirii!

— Bulă? a zis mama întorcându-se spre mine şi ridicând dintr-o sprânceană. Ai lăsat să-ţi intre în casă un bărbat pe care-l cheamă Bulă?

— Tocmai tu mă judeci pentru genul de bărbaţi pe care-i las să intre în casă? Tu chiar nu-ţi aminteşti ce intra în casa ta?

A zâmbit cu maliţiozitate.

— Touche.

— Tristan, l-am chemat eu, iar el s-a apropiat trecându-şi degetele prin părul plin de ketchup.

— Da? mi-a zâmbit el, apoi s-a întors şi a privit-o pe mama.

— Ea e mama mea, Hannah. Mamă, el e vecinul meu, Tristan.

Tristan m-a privit în ochi şi, pentru o clipă, colţurile gurii i s-au lăsat, ca şi când ar fi fost dezamăgit de felul în care mi-am ales cuvintele. Dar şi-a revenit rapid şi i-a zâmbit mamei.

— Mă bucur să te cunosc, Hannah. Am auzit multe despre tine.

Tăcere.

Tăcere neplăcută.

— Deci, ar trebui să mă alătur şi eu tăcerii voastre stânjenitoare sau aş face bine să aştept la maşină? a glumit un bărbat, urcând treptele spre verandă, şi el cu o valiză în mână.

Purta ochelari şi o cămaşă muştar, băgată într-o pereche de blugi închişi la culoare.Trebuie că mama intrase într-o fază cu iubiţi tocilari. *Mă-ntreb dacă e şi vrăjitor.*

Tăcere.

Tăcere extrem de stânjenitoare.

Bărbatul şi-a dres glasul şi i-a întins mâna lui Tristan, probabil pentru că observase că acesta nu-l privea atât de derutat precum îl priveam eu.

— Eu sunt Mike.

— Încântat de cunoştinţă, Mike, a răspuns Tristan.

— Ce s-a-ntâmplat cu Richard? am întrebat-o pe mama în şoaptă.

— N-a mers, a zis ea.

Şocant.

— Deci, Mike şi cu mine speram că putem sta peste noapte aici. Adică, am putea să ne luăm o cameră la hotel, dar... m-am gândit că ar fi drăguţ pentru toată lumea să luăm cina şi să stăm puţin împreună.

— Mamă, în seara asta e petrecerea de ziua mea. Emma o să doarmă la Kathy şi Lincoln, am zis eu încruntată. Ar fi trebuit să mă suni.

— La ce bun? N-ai fi răspuns.

A roşit în obraji, apoi şi-a dus mâinile la faţă, oarecum ruşinată.

— N-ai fi răspuns, Liz.

A fost suficient cât să mă facă să mă simt cea mai naşpa fiică din lume.

— Putem totuşi să cinăm împreună... Pot să-ţi pregătesc mâncarea ta preferată dacă vrei. Şi tu poţi să stai cu Emma.

Pot să sun şi să anulez planurile cu Kathy.

A zâmbit sincer şi larg.

— Ar fi minunat! Bulă – ăă – Tristan, ar trebui să vii şi tu, a zis ea studiindu-l din cap până-n picioare.

Apoi a adăugat:

— Deşi poate că ar trebui să faci un duş înainte.

* * *

— Încă ştii să faci cel mai bun pui cu parmezan pe care l-am mâncat vreodată, Liz, m-a complimentat mama în timp ce stăteam cu toţii în jurul mesei din sufragerie.

— Nu zice minciuni, e incredibil, a întărit Mike.

I-am zâmbit discret şi le-am mulţumit amândurora. Mike părea de treabă. Faţă de slinosul cu care o văzusem ultima oară pe mama, era un pas mare înainte. Din când în când, se întindea peste masă şi o lua de mână, ceea ce, de fapt, mă făcea să-mi pară rău pentru el. O privea cu nişte ochi atât de îndrăgostiţi; eram sigură că nu era decât o chestiune de timp până când avea să-l rănească.

— Deci, Mike, cu ce te ocupi? l-a întrebat Tristan.

— A, sunt dentist. Acum sunt pe punctul de a prelua afacerea de familie, tatăl meu iese la pensie peste un an.

Are sens. Mama avea stilul ăsta, să-i aleagă pe tipii cu cele mai mari portofele.

— Foarte tare, a zis Tristan.

Toată lumea a continuat să pălăvrăgească, dar eu am încetat să mai ascult; parcă mi se lipiseră ochii de mâna lui Mike, care-i mângâia mâna mamei. Cum de nu se simţea niciodată vinovată pentru faptul că se folosea de bărbaţi în halul în care o făcea?

— Şi voi doi cum de v-aţi cunoscut? am gândit eu cu voce tare şi toată lumea a întors capul spre mine.

Am simţit o gheară-n piept. Eram sătulă s-o văd pe mama folosindu-se de bărbaţi la nesfârşit.

— Scuze, dar sunt curioasă. Pentru că, ultima oară când ne-am văzut, mama se vedea cu un tip pe care-l chema Roger.

— Richard, m-a corectat mama. Îl chema Richard. Şi, sinceră să fiu, nu-mi place tonul pe care l-ai folosit, Liz, a adăugat ea înroşindu-se toată, fie de ruşine, fie de furie.

Atunci am ştiut că avea să mă cheme foarte curând să vorbim între patru ochi.

Mike a strâns-o pe mama de mână.

— E-n regulă, Hannah.

Mama a tras adânc aer în piept, ca şi când nu avea nevoie decât de vorbele lui pentru a se calma. Umerii i s-au relaxat, iar roşeaţa din obraji a-nceput să dispară.

— Mama ta şi cu mine ne-am cunoscut chiar la mine în birou. Richard era unul dintre pacienţii mei, iar ea l-a însoţit când a trebuit să-i obturez un canal.

— Clasic.

— Nu e ceea ce crezi, a zâmbit Mike.

— Crede-mă, Mike. Îmi cunosc mama; e ceea ce cred.

Mamei i s-au umplut ochii de lacrimi. Mike o strângea în continuare de mână. A privit-o, o întreagă conversaţie fără cuvinte. Ea a dat din cap, iar Mike s-a-ntors spre mine.

— Oricum, nu contează ce-a fost. Contează ce e acum, iar acum suntem fericiţi. Lucrurile merg bine în clipa asta.

— De fapt, lucrurile merg atât de bine încât... ne căsătorim, a zis mama.

— Poftim? am urlat eu, albă ca varul.

— Am zis...

— Nu, am înţeles din prima ce ai zis.

M-am uitat la Emma şi i-am zâmbit cu căldură:

— Puiule, nu vrei să te duci să-ţi alegi în ce vrei să dormi la noapte?

Emma s-a miorlăit o bucată, după care a sărit de pe scaun şi s-a dus în camera ei.

— Cum adică vă căsătoriţi? m-am întors eu către cuplul aparent logodit, total consternată.

Erau două lucruri pe care mama nu le făcea niciodată:

1. Nu se îndrăgostea.
2. Nu vorbea despre căsătorie.

— Ne iubim, Liz, a zis mama.

Poftim?!

— Cam de-asta am venit noi, mi-a explicat Mike. Voiam s-o auzi de la noi, a râs el, tensionat. Şi acum e stânjenitor.

— Cred că stânjenitor este cuvântul zilei, a zis Tristan, dând din cap.

M-am întors către mama şi am întrebat-o în şoaptă:

— Cât de tare eşti înglodată în datorii?

— Elizabeth, a zis ea printre dinţi, încetează!

— Îţi pierzi casa? Dacă aveai nevoie de bani, ai fi putut să-mi ceri. Am simţit că rămân fără aer şi am mijit ochii la ea:

— Eşti bolnavă, mamă? S-a-ntâmplat ceva?

— Lizzie, a zis Tristan, întinzându-se după mâna mea.

L-am dat la o parte.

— Zic şi eu – am chicotit, trecându-mi mâinile prin păr – pentru că nu mă pot gândi la nici un alt motiv pentru care te-ai grăbi să faci una ca asta. Fie eşti înglodată în datorii, fie pe moarte.

— Dar poate că sunt îndrăgostită! a ţipat ea, cu o voce tremurătoare, şi s-a ridicat de la masă. Şi poate, cine ştie, poate că vreau ca fiica mea să se bucure pentru mine, dar se pare că cer prea mult. Nu-ţi face griji, du-te şi vezi-ţi de petrecerea ta. Dimineaţă o să plec şi-o să scapi de mine pentru totdeauna!

A plecat ca din tun spre camera de oaspeţi, trântind uşa după ea. Mike mi-a zâmbit scurt, apoi s-a scuzat şi a plecat după ea.

— Ah!

M-am ridicat de la masă.

— Îţi vine să crezi una ca asta?! E atât de... *dramatică!*

Tristan a pufnit în râs.

— Ce-i aşa amuzant?

— Nimic. Doar că...

— Doar că? Ce?

A râs din nou.

— Doar că semeni atât de tare cu mama ta.

— Nu semăn deloc cu mama! m-am răţoit eu, poate puţin prea tare, poate puţin prea dramatic.

A continuat să râdă.

— Felul în care ţi se umflă nările când te enervezi, sau cum îţi muşti limba de jos când eşti jenată.

L-am privit dezgustată.

— Nici măcar nu vreau s-aud. O să mă duc să mă-mbrac, am zis eu şi-am plecat ca din tun.

M-am oprit la jumătatea drumului şi am adăugat:

— Şi NU am plecat ca din tun aşa cum a plecat ea!

Deşi poate că şi eu am trântit uşa după mine.

Peste câteva secunde, uşa s-a deschis. Tristan a intrat în cameră, calm ca întotdeauna.

— Aproape identic.

— Mama se foloseşte de bărbaţi ca să uite de propriile ei probleme. E varză. Mike e doar un alt tip pe care urmează să-l dezamăgească. E incapabilă să se dedice unui om sau unei cauze pentru că n-a trecut niciodată cu adevărat peste moartea tatălui meu. Fii atent, cel mai probabil o să se mărite

cu bietul om, care o să creadă că au totuşi o şansă să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi, pe când, în realitate, aşa ceva nu există. Viaţa nu e un basm. E o tragedie antică.

Tristan s-a scărpinat la ceafa.

— Dar nu asta am făcut şi noi? Nu ne-am folosit noi unul de celălalt pentru că ne era dor de Steven şi de Jamie?

— N-are nicio legătură, am zis eu, cu mâinile în şolduri. Nu-s nici cât negru sub unghie ca ea. Şi e chiar jignitor din partea ta să gândeşti una ca asa.

— Ai dreptate. De unde să am eu habar? s-a încruntat el şi a-nceput să se scarpine pe obraz cu degetul mare. Eu nu-s decât vecinul tău.

Of, Tristan!

— Eu... nu voiam să sune aşa mai devreme, când am spus-o.

Un lucru era cert, eram cea mai oribilă fiinţă de pe pământ.

— Nu, e-n regulă. Şi adevărat. Adică, a fost o prostie din partea mea să cred...

Şi-a dres vocea, a băgat mâinile în buzunarele jeanşilor şi a continuat:

— Uite ce e, Lizzie. Ambii suntem încă în doliu. Cel mai probabil am abordat chestia asta, orice s-ar întâmpla între noi, într-o manieră total greşită. Şi nu-ţi reproşez deloc faptul că nu vrei să fii decât vecina mea. La dracu…

A râs nervos, uitându-se în ochii mei.

— Dacă n-o să fiu pentru tine decât vecinul tău, e-n regulă, eu sunt OK cu asta. E suficient pentru mine. E o onoare să-ţi fiu vecin, futu-i! Dar pentru că m-am îndrăgostit din greşeală de tine, cred că cel mai bine ar fi dacă m-aş duce să-mi limpezesc gândurile şi n-aş mai rămâne la întâlnirea de ziua ta din seara asta.

— Tristan, nu.

A dat din cap.

— E-n regulă. Pe bune, e-n regulă. Mă duc doar să-i zic noapte bună Emmei. Dup-aia mă duc acasă.

— Tristan, am zis eu încă o dată, dar el a ieşit din cameră.

L-am urmat grăbită în hol.

— Tristan! Opreşte-te!

Am sărit şi-am făcut ca un copil, lovind cu picioarele în podea.

— Opreşte-te! Opreşte-te! Opreşte-te!

S-a întors către mine, iar în momentul acela am văzut în ochii lui suferinţa pe care i-am provocat-o. M-am dus la el şi i-

am luat mâinile în mâinile mele.

— Sunt varză. Zi după zi după zi, complet varză. Zic chestii tâmpite, aşa cum am făcut azi. Fac greşeli cu nemiluita. Sunt greu de suportat, iar uneori o urăsc pe mama pentru că în străfundurile fiinţei mele ştiu că şi eu sunt la fel. Şi fix ca toate celelalte lucruri din viaţa mea, îmi vine greu să gestionez chestia asta.

I-am ridicat mâinile în dreptul pieptului meu.

— Şi îmi pare rău că ai fost nevoit s-o vezi pe Elizabeth cea terminată la cină, dar tu eşti singura chestie care are sens pentru mine. Tu eşti povestea aia pe care nu vreau s-o dau de gard. Şi eşti mult, mult mai mult decât simplul meu vecin.

— Eşti sigură? m-a-ntrebat el, lipindu-şi buzele de fruntea mea.

— Sunt sigură.

— Eşti bine?

— O să fiu.

M-a îmbrăţişat, ceea ce deja m-a făcut să mă simt un pic mai bine.

— Ar trebui să mă duc să mă-mbrac, am zis eu oftând, lipită de el.

— Bine.

— Şi tu ar trebui să vii să m-ajuţi.

Ceea ce a şi făcut.

* * *

— Şi ca să ştii pe viitor, când îmi pierd cumpătul din cauza maică-mii, trebuie să-mi dai dreptate oricât de tare aş bate câmpii, am rânjit eu, trăgându-mi cămaşa peste cap şi descheindu-mă la jeanşi.

— Scuze, am ratat sfatul ăsta. Da! Pfa! Maică-ta? E un monstru! a zis Tristan, prefăcându-se îngreţoşat.

Mi-am tras rochia pe mine şi am zâmbit.

— Mulţumesc! Acum, poţi să-mi închei fermoarul?

— Sigur că da.

Mâinile lui s-au oprit mai întâi pe şoldurile mele, după care, cu degetele urcând uşor, a încheiat fermoarul rochiei mele roşii, mulate.

— Şi care-i faza cu parfumul ăla pe care-l poartă? Se dă cu prea mult Channel.

— Exact! m-am întors eu pe călcâie şi l-am plesnit în joacă peste piept. Stai. De unde-ai ştiut ce parfum poartă?

— Mi-a atins gâtul cu buzele, sărutându-mă uşor.

— Pentru că şi fiica ei poartă acelaşi parfum.

Am zâmbit. Poate că în unele aspecte chiar semănăm extrem de mult cu mama.

— Probabil că ar trebui să-i cer scuze pentru circul pe care l-am făcut, nu?

Tristan a ridicat o sprânceană.

— E o întrebare capcană?

Am râs.

— Nu.

— Atunci da, cred că ar trebui, dar nu înainte de o petrecere grozavă de ziua ta. Mama ta te iubeşte şi tu o iubeşti pe ea. Cred că o să vă-mpăcaţi fără probleme.

Am oftat, l-am sărutat pe buze, apoi l-am aprobat:

— Bine.

Capitolul 28
Tristan

— Ar trebui să te las pe tine să intri prima, am zis eu, frecându-mi palmele. E petrecerea ta şi cred că ar trebui să ai parte de momentul tău de glorie.

M-am ridicat în picioare. Purtam o cămaşă bleumarin şi jeanşi închişi la culoare.

— Putem să intrăm împreună, a zis ea.

Am ezitat.

— Oamenii o să creadă că suntem un cuplu.

Mi-a întins mâna şi, cu cel mai frumos zâmbet pe buze, m-a întrebat:

— Şi nu suntem?

Frate! La auzul celor două cuvinte m-am simţit ca un nenorocit de superstar.

Doamne, cât o iubesc!

Chiar dacă noi doi aveam încredere unul în celălalt, asta nu însemna că toată lumea din Meadows Creek avea să fie de acord cu chestia asta. Când am intrat în bar, toată lumea a strigat „La mulţi ani!”. Apoi m-am tras deoparte ca să înceapă îmbrăţişările şi urările pentru Elizabeth.

Toată dragostea lor părea să o facă atât de fericită.

Astea erau clipele de care-mi plăcea să-mi amintesc.

N-a durat mult şi muzica a fost dată tare. Beţia a început. Shot-urile au început să curgă la stânga şi la dreapta, iar bârfele cucoanelor din Meadows Creek, care nu scăpau nicio mişcare de-a mea şi de-a lui Elizabeth, au devenit tot mai sonore.

După ce-am dat peste cap încă un shot de tărie, m-am aplecat spre ea şi i-am şoptit printre firele de păr:

— Eşti OK? Cu privirile oamenilor? Pentru că, dacă te simţi stânjenită, nu te mai ating.

— Ador când mă atingi. Nu te opri. Doar că e... greu. Toată lumea ne judecă, a şoptit ea încruntată. Toată lumea se uită la noi.

— Bun, am zis eu lăsându-mi degetele pe şoldurile ei.

Corpul i s-a relaxat, arcuindu-se înspre al meu.

— Lasă-i să se uite, am adăugat.

A zâmbit larg şi m-a privit ca şi când aş fi fost singurul om pe care-l putea vedea.

— Mă săruţi? a-ntrebat ea.

I-am răspuns lipindu-mi buzele de ale ei.

* * *

Seara începuse liniştit, dar s-a transformat curând într-o

beţie generală. Ştiam că Elizabeth se va face destul de mangă, aşa că m-am oprit din băut cu câteva ore înainte să trebuiască să plecăm. M-am trezit uşor din beţie – şi unul din cele mai enervante lucruri atunci când eşti treaz e să ai de-a face cu cei beţi. Din când în când, Elizabeth se lăsa prinsă într-o discuţie cu cucoanele de la clubul de lectură – pe care le ura. Le auzeam ce-i spuneau, cum o făceau să se simtă vinovată în legătură cu noi:

— Nu-mi vine să cred că chiar eşti cu el. Mi se pare mult prea devreme, a comentat una. Eu n-aş fi în stare să ies cu cineva ani de zile dacă mi-aş pierde soţul, s-a băgat alta.

— E ciudat, atâta tot. Nici măcar nu-l cunoşti. Dac-aş fi în locul tău, n-aş aduce niciodată un alt bărbat în preajma copilului meu, a conchis ultima dintre ele.

Elizabeth le ţinea piept ca o campioană. Poate pentru că abia dacă mai putea să se ţină pe picioare. Era într-o bulă de beţie şi fericire. Chiar şi aşa, din când în când, se uita înspre mine şi îşi dădea cât putea ea de tare ochii peste cap, apoi îmi zâmbea.

— Deci, c-c-care-i faza cu tine şi cu Liz? m-a-ntrebat Tanner cu limba împleticită, trântindu-se pe scaunul de bar de lângă mine.

Băuse mai mult ca oricine şi n-am putut să nu bag de seamă că toată seara se holbase la Elizabeth.

— La ce te referi?

— Hai, frate, tot oraşul ştie că e ceva-ntre voi. Oricum, nu pot să te-nvinuiesc. Liz are cea mai tare pereche de ţâţe pe care-am văzut-o vreodată.

— Las-o baltă, am reacţionat eu, iritat de replica de om beat a lui Tanner.

Încerca să mi se bage pe sub piele, dar de când aflasem că fusese îndrăgostit de Elizabeth, nu-l prea mai suportam.

— Zic şi eu..., a zâmbit el, dându-mi un ghiont în umăr, apoi a scos un ban din buzunar şi a început să-l învârtă pe degete. Când eram în facultate, Steven şi cu mine am dat cu banul pentru ea. Eu am zis cap, el a zis pajură. Am câştigat, dar nenorocitul s-a băgat peste ea oricum. Bănuiesc că era prea bună la pat ca s-o paseze mai departe.

Am întors capul spre Elizabeth, care era prinsă în discuţia aia cu femeile pe care ştiam că le urăşte. Când s-a uitat în direcţia mea, ambii aveam întipărite pe chip aceeaşi expresie, „scoate-mă de aici”.

— Nu vorbi aşa despre Lizzie, i-am zis eu. Ştiu că eşti beat,

omule, dar nu vorbi despre ea aşa.

Tanner şi-a dat ochii peste cap.

— Relaxează-te. Vorbim şi noi ca băieţii.

N-am zis nimic.

— Deci? Te-ai culcat cu ea?

— Hai, Tanner, marş, am zis eu, strângând pumnii.

— Lepădătură, i-ai tras-o, nu-i aşa? Sincer vorbind acum, Tristan, cum vezi tu lucrurile mai departe? Să fim sinceri. Ea se distrează cu tine, dar nicio femeie n-ar vrea să rămână cu unul ca tine. Într-o zi, pur şi simplu n-o să mai fie tristă. Într-o zi, o să fie aceeaşi Liz care obişnuia să fie şi atunci n-o să mai aibă nevoie de căcănarul ei de vecin ca să se distreze. Şi-o să-şi găsească pe altcineva, mai bun.

— Lasă-mă să ghicesc… pe unul ca tine?

A ridicat din umeri.

— E o variantă. La urma urmei, eu o cunosc. Avem acelaşi trecut. În plus, e prea bună pentru tine. Adică, eu am propriul atelier auto. Am cum să o întreţin. Tu? Tu lucrezi la Henson Nebunul.

— Mai scoate încă un cuvânt despre domnul Henson şi-o să-ţi pară rău.

A ridicat mâinile în semn de apărare.

— Uşurel, caftangiule. Vezi că-ţi crapă vena aia la gât. Doar n-ai de gând s-o laşi pe Liz să vadă partea asta a ta, nu-i aşa?

Încercam să ignor ce zicea, dar cuvintele lui mi se insinuau cumva în cap.

Unde mi-a fost capul?

E prea bună pentru mine.

Tanner m-a izbit peste umeri, m-a-ntors cu scaunul spre ringul de dans şi a arătat cu degetul către Elizabeth, care râdea cu Faye.

— Ce zici? Ce-ar fi dacă i-am arăta latura asta a ta? Cred că aşa ar fi corect, să vadă monstrul care zace în tine. Ar trebui să stai departe de Liz şi de Emma. Eşti un animal.

— Eu o să plec, am zis ridicându-mă de pe scaun.

— Ce mama dracului, de fapt ar trebui să stai departe de toată lumea. N-ai avut tu o soţie şi-un copil? Ce s-a-ntâmplat cu ei?

— Taci, Tanner, l-am avertizat eu, strângând pumnii.

— Ce s-a-ntâmplat? Tu le-ai făcut rău? Din cauza ta sunt morţi? Căcat. Pun pariu că da, a râs el. I-ai îngropat într-un şanţ pe undeva? Futu-i, ţi-ai omorât familia? Eşti un psihopat şi

nu-nţeleg de ce restul lumii nu vede asta. În special Liz. În mod normal e o tipă deşteaptă.

Mi-a sărit ţandăra şi m-am întors spre el:

— Probabil că mori de ciudă că e cu mine.

— Ce? a-ntrebat el, luat prin surprindere de spusele mele.

— Te holbezi la ea de parcă ar fi viaţa ta, iar ea se uită prin tine de fiecare dată. Adică, e de-a dreptul amuzant, am râs eu. Pentru că te pui şi-n cap să-i faci pe plac, îi repari maşinile, vii să iei cina cu ea, cerşindu-i practic atenţia, dar ea nu te vede, omule. Şi nu numai că nu te vede, dar mă mai alege şi pe mine, omul negru al oraşului, singura persoană pe care n-o suporţi. Probabil că te roade pe dinăuntru, l-am luat eu în râs.

Eram rău, nemernic, dar el fusese cel care adusese vorba despre familia mea. El a vrut să o dăm personal.

— Probabil că te mănâncă de viu să ştii că ea în patul meu vine, că geme rostind numele meu.

— Să te fut, a zis el făcând ochii mici.

— Crede-mă, am rânjit eu la el. Mă fute ea.

— Tu chiar nu mă cunoşti? a-ntrebat el, împungându-mă în piept cu degetul. Omule. Eu obţin ce vreau. Întotdeauna obţin ce vreau. Aşa că bucură-te de timpul care ţi-a mai rămas cu Liz, pentru că o să pun mâna pe ea. Şi bucură-te de timpul care ţi-a mai rămas de petrecut în prăvălia domnului Henson, pentru că o să pun mâna şi pe aia.

M-a bătut pe spate:

— A fost o plăcere să vorbesc cu tine, psihopatule. Nu uita să le zici nevestei şi băiatului tău că i-am salutat.

S-a oprit, apoi a râs:

— A, stai, nu te mai deranja.

Am simţit că se-nvârte totul cu mine. M-am întors şi l-am trosnit pe Tanner în falcă, iar el s-a clătinat. Am dat din cap de câteva ori.

Nu. Pumnul lui Tanner m-a nimerit în ochi şi m-a pus la pământ, după care s-a urcat pe mine şi a început să-mi care pumn după pumn. Toată lumea ţipa în jurul nostru şi mi s-a părut c-o văd pe Faye încercând să-l tragă pe Tanner de pe mine. Atunci l-am răsucit şi l-am trântit pe jos.

El a cerut-o. El a vrut să scoată animalul din mine şi tot el a ştiut exact ce să spună ca să-l trezească la viaţă. I-a amestecat pe Jamie şi pe Charlie. Mersese prea departe, iar eu îl urmasem, aşa că m-am trezit în inima întunericului. Îl izbeam cu pumnii în faţă. Îl izbeam cu pumnii în stomac. Lovitură după

lovitură. Nu puteam să mă mai opresc. Toată lumea ţipa în jurul meu, dar eu nu mai auzeam pe nimeni.

Am clacat, în pula mea.

Capitolul 29
Elizabeth

— O, Doamne! am strigat eu când l-am văzut pe Tristan călare pe Tanner, lovindu-l cu pumnii în faţă.

Nu se putea opri. Avea privirea fixă şi rece, exact ca a lui Tanner, şi îi căra pumni cu nemiluita.

— Tristan, am zis eu, ducându-mă la el

Chiar dacă Tanner aproape că-şi pierduse cunoştinţa, Tristan nu se oprea. Nu se putea opri.

— *Tristan*, am strigat eu mai tare, dând să-l prind de mână. Viteza cu care se mişca braţul lui m-a proiectat şi pe mine în spate, însă când m-a văzut, s-a oprit. Pieptul îi urca şi cobora, iar în ochi i se putea citi furia. M-am apropiat încet de el şi i-am luat faţa în palme.

— S-a terminat, am zis eu. S-a terminat. *Întoarce-te la mine.*

S-a ridicat de pe Tanner, şi-a privit sângele de pe mâini şi s-a oprit din gâfâit.

— *Căcat*! a expirat el, ridicându-se în picioare şi păşind peste el.

I-am întins mâna, dar s-a tras la o parte. Privirea îi devenise din nou sălbatică, neîmblânzită, şi-am văzut în ochii lui cât de departe era de mine.

Ce ţi-a făcut Tanner?

Când m-am uitat la Tanner, m-am simţit îngrozitor că mă gândisem că era într-un fel vina lui. Tristan aproape că-l omorâse. Eram atât de confuză. Tristan a ieşit ca o furtună, fără ca măcar să mă privească.

— Iisuse, a mormăit Tanner.

Faye a sărit să-l ajute.

— Sunt bine, a zis el ridicându-se.

— Ce i-ai..., am început eu să zic, dar mi-a tremurat vocea. Ce i-ai zis?

Faye s-a încruntat:

— Liz. Pe bune?

— Eu... ştiu că nu l-ar apuca dintr-odată. N-ar sări dintr-odată să te atace. Tanner, ce i-ai zis?

A pufnit sarcastic şi a scuipat sânge.

— Nu-mi vine sa cred, băga-mi-aş. Abia dacă mai pot să deschid ochiul drept şi tu mă-ntrebi pe *mine* ce i-am zis?

Simţeam că n-am destul aer, că sunt pe punctul de a izbucni în plâns.

— Scuze. Îmi cer scuze. Doar că, ştii, nu e genul pe care să-l apuce pandaliile dintr-o dată.

— Nu cumva ţi-a făcut şi ţie vânt de pe un deal la un moment

dat, Liz? s-a-ncruntat Faye.

— A fost un accident. Am alunecat. Nu mi-ar face rău pentru nimic în lume.

Cum de-i trecuse prin cap aşa ceva? Tristan o ajutase când avusese nevoie de el! Cum de putea să se dezică de el atât de repede? Toată lumea se adunase în jurul nostru. Frica li se citea tuturor în ochi. Toate duduile de la clubul de lectură şuşoteau despre Tristan, zicând că e un animal. Toată lumea mă judeca pentru faptul că iubeam un astfel de animal.

— Da. Sunt sigur că şi asta a fost tot un accident, a zis Tanner, arătând cu degetul la faţa lui pocită. E un animal şi e periculos, Liz. E doar o chestiune de timp până când o să-şi piardă controlul şi în preajma ta sau, mai rău, a Emmei. O să-ţi dovedesc, Liz. O să aflu adevărul despre tipul ăla şi o să-ţi dezvălui secretele lui. Şi-atunci poate o să ai încredere în mine.

Am oftat.

— Trebuie să plec.

— Să pleci? Unde să pleci? a-ntrebat Tanner.

Să-l găsesc.

Să văd ce s-a-ntâmplat.

Să m-asigur că e bine.

— Trebuie să plec, atâta tot.

Capitolul 30
Tristan

6 aprilie 2014

Două zile până la despărţire.

— N-ai mâncat de nu ştiu câte zile. Te rog, Tristan. Ia măcar câteva guri din sendvişul ăsta, m-a implorat mama, stând în faţa mea.

Sunetul vocii ei mă enerva tot mai tare în fiecare zi. Mi-a pus farfuria sub nas şi m-a rugat încă o dată să mănânc.

— Nu mi-e foame, am zis eu, împingând sendvişul înapoi către ea.

A dat din cap.

— Tatăl tău şi cu mine ne facem griji pentru tine, Tris. Nu vorbeşti cu noi. Nu ne laşi în preajma ta. Nu poţi să te închizi în halul ăsta. Trebuie să vorbeşti cu noi. Spune-mi şi mie ce-i în capul tău.

— Nu vrei sa ştii ce-i în capul meu.

— Ba vreau.

— Crede-mă, nu vrei.

— Ba da, scumpule. Vreau, a zis ea întinzându-se spre mine, lăsându-şi mâna peste mâna mea în semn de mângâiere.

Voiam să mă lase în pace.

— Bine. Atunci, dacă nu poţi vorbi cu noi, măcar vorbeşte cu cineva dintre prieteni. Sună şi trec pe aici în fiecare zi, iar tu n-ai vorbit deloc cu ei.

— Nu am nimic de spus nimănui.

M-am ridicat de la masă şi am dat să plec, dar m-am oprit când am auzit-o pe mama plângând.

— Mi se rupe sufletul când te văd aşa. Te rog, spune odată ce te-apasă.

— Ce m-apasă?

M-am întors eu către ea, încruntat, cu un nod în stomac şi mintea înceţoşată.

— M-apasă faptul că tu ai fost la volan, în pula mea! M-apasă faptul că tu ai scăpat cu o mână ruptă. M-apasă faptul că soţia şi băiatul meu au murit, în pula mea, cu tine la volan – tu ai... TU I-AI OMORÂT! Tu ai făcut-o! Din cauza ta sunt morţi! Mi-ai ucis soţia şi băiatul!

Am simţit că rămân fără aer. Ţineam pumnii strânşi. Am tăcut.

Mama a-nceput să plângă din ce în ce mai tare, urletele ei

devenind tot mai puternice. Tata a dat buzna în cameră şi a luat-o în braţe, liniştind-o niţel. M-am holbat la ea, simţind distanţa care ne despărţea. Am simţit bestia crescând în mine, cu fiecare clipa, din ce în ce mai mult. Îi priveam lacrimile şi ar fi trebuit să mă dezguste faptul că nu mi-era milă de ea. Să mă-ngrijorez că nu simt nevoia să o alin.

O uram din tot sufletul.

Din cauza ei, ei nu mai erau.

Din cauza ei, nici eu nu mai eram.

Deveneam un monstru pe dinăuntru, iar monştrii nu ofereau consolare oamenilor. Monştrii distrugeau tot ce le ieşea în cale.Când am intrat în atelier, am trântit uşa după mine şi m-am încuiat pe dinăuntru.

— *Căcat!* am strigat, holbându-mă pe întuneric la pereţii scrijeliţi şi la rafturi.

Amintirile mă năpădeau, sufocându-mi mintea, sufocându-mi inima. Nu mai puteam suporta.

Am luat un raft şi l-am izbit de celălalt perete. Inima îmi bătea atât de tare încât eram sigur că o să fac infarct. M-am sprijinit de cel mai apropiat perete şi am închis ochii, încercând să-mi calmez respiraţia şi bătăile inimii.

La uşă am auzit un ciocănit.

N-aveam de gând să răspund.

Nu puteam.

Aş fi putut să-l omor. Aş fi putut să-l omor. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Ştiam că Elizabeth o să-ncerce să mă tragă înapoi către ea, să mă scoată la lumină, o să încerce să mă salveze de mine însumi. Nu puteam fi salvat.

A continuat să bată încetişor, iar paşii mei au luat urma bătăilor ei. Mi-am pipăit mâinile înainte să mă aşez în faţa uşii, cu palmele lipite de ea.

Presupuneam că şi ea îşi ţinea palmele la fel, de partea cealaltă a uşii.

— Tris.

A rostit douăsprezece cuvinte care mi-au făcut stomacul să se strângă.

— În fiecare secundă. În fiecare minut. În fiecare oră. În fiecare zi.

Mi s-a tăiat respiraţia. Cuvintele ei păreau mai sincere ca oricând.

A continuat să vorbească, cu un ton grăbit.

— Deschide uşa, Tristan. Te rog. Lasă-mă să intru, te rog. Întoarce-te la mine.

Am lăsat mâinile jos, frământându-mi-le fără oprire.

— Aş fi putut să-l omor.

— N-ai fi putut, a zis ea.

— Du-te de-aici, Elizabeth, am zis eu. Te rog, lasă-mă singur.

— *Te rog,* m-a implorat ea să deschid uşa. Nu plec până nu te văd. Nu plec până când nu mă laşi să te îmbrăţişez.

— *Iisuse!* am strigat eu, smulgând uşa din ţâţâni. Pleacă!

Am privit în ochii ei şi am simţit că mi se frânge sufletul. Mă copleşise dorul de ea. Am lăsat capul în jos, incapabil s-o mai privesc pe femeia asta care aproape că făcuse raiul pe pământ să pară real în mintea mea.

— Şi nu mai veni, Elizabeth.

N-aş face decât să te rănesc. Tu meriţi mai mult decât pe mine.

— Nu… nu vrei să spui asta, a zis ea, cu un glas pierit.

N-o mai puteam privi.

— Ba da, am zis. Nu poţi să mă salvezi.

Am închis uşa şi am încuiat-o la loc. Ea a bătut, strigându-mă, implorându-mă să-i explic, implorându-mă să-i răspund la toate întrebările necunoscute, dar eu am încetat să o mai ascult.

M-am uitat la propriile mâini şi, văzând sângele, n-am ştiut dacă era al lui Tanner sau al meu, pe pumni, sub unghii, *peste tot.* Era de parcă pereţii sângerau, iar eu nu puteam găsi nicio ieşire.

Voiam să ştie că-mi părea rău. Voiam să ştie că n-ar fi trebuit să-mi sară ţandăra şi că ştiam şi eu lucrul ăsta. Voiam să fie un simplu vis. Voiam să mă trezesc şi familia mea să fie din nou lângă mine. Voiam să mă trezesc şi să nu aflu niciodată câte inimi se puteau frânge cu adevărat.

Dar cel mai tare şi mai tare, voiam ca Elizabeth să ştie că o iubeam. În fiecare secundă. În fiecare minut. În fiecare oră. În fiecare zi.

Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

* * *

Câteva ore mai târziu, când am găsit puterea să ies din atelier, am deschis uşa şi am dat peste Elizabeth. Tremura, era întinsă pe jos şi acoperită cu haina de iarnă.

— Trebuia să te duci acasă, am zis eu încet.

A ridicat din umeri.

M-am aplecat şi-am ridicat-o în braţe. Ea şi-a încolăcit mâinile în jurul meu şi s-a lipit de corpul meu.

— Ce ţi-a zis? a şoptit ea.

— Nu contează.

Am luat-o spre casa ei. M-a strâns şi mai tare.

— Ba contează. Contează mult.

Am pus-o în pat şi am dat să ies din cameră. Mi-a cerut să rămân cu ea, dar ştiam că nu eram în stare. Nu eram în apele mele. Înainte să ies din casă, m-am oprit la ea în baie ca să-mi spăl sângele de pe mâini. Mi-am băgat mâinile sub jetul de apă fierbinte şi am început să le spăl, ca să nu rămână nicio urmă. Fără să mă opresc. Frecam la nesfârşit, mă săpuneam din nou, chiar dacă de la un un punct încolo n-am mai avut ce curăţa.

— Tristan, a zis Elizabeth, scoţându-mă din transa în care eram.

A închis robinetul, a luat un prosop şi mi-a înfăşurat mâinile în el.

— Ce ţi-a zis?

M-am aplecat în faţă, lipindu-mi fruntea de fruntea ei. Îi aspiram parfumul, făcând tot posibilul să nu mă prăbuşesc. Ea era unicul lucru care încă mă mai ţinea în picioare.

— Mi-a zis că eu i-am omorât. Mi-a zis că a fost vina mea că Jamie şi Charlie au murit şi că o să sfârşesc prin a te omorî şi pe tine.

Vocea mi s-a spart:

— Avea dreptate. Eu i-am omorât. Ar fi trebuit să fiu acolo… ar fi trebuit să fiu în stare să-i salvez.

— Nu, a zis ea pe un ton hotărât. Tristan, nu i-ai omorât. Ce s-a-ntâmplat, ce li s-a-ntâmplat lui Jamie şi Charlie a fost un accident. N-a fost vina ta.

Am dat din cap.

— Ba da. A fost vina mea. Am învinuit-o pe mama, dar ea… ea i-a iubit. Nu a fost vina ei. A mea a fost. N-a fost decât vina mea…

Fiecare cuvânt era tot mai greu de pronunţat decât cel de dinainte. Să respir devenea o corvoadă.

— Trebuie să plec, m-am tras eu la o parte, dar ea mi-a blocat ieşirea. Elizabeth, dă-te.

— Nu.

— Lizzie …

— Când am clacat, când am dat de fund, tu m-ai susţinut. Când m-am pierdut, ai rămas cu mine. Aşa că ia-mă de mână şi

hai în pat.

M-a condus în dormitorul ei, şi pentru prima dată, a tras plapuma de pe partea dreaptă a patului ca eu să intru în aşternuturi. Am luat-o în braţe, iar ea şi-a lăsat capul pe pieptul meu.

— Ţi-am stricat ziua de naştere, am zis încetişor, cu pleoapele tot mai grele de somn.

— Nu e vina ta, a răspuns ea.

A repetat-o de nenumărate ori.

— Nu e vina ta. Nu e vina ta. Nu e vina ta.

Ritmul bătăilor inimii mi s-a calmat, ajungând la normal. Mângâindu-i pielea, picotind, o parte din mine a început să o creadă.

Pentru câteva ore în noaptea aia, mi-am amintit cum era să nu te simţi singur. Pentru câteva ore, am încetat să mă mai învinuiesc.

Capitolul 31
Elizabeth

Pe la şase dimineaţa, m-am dus în vârful degetelor în bucătărie, lăsându-l pe Tristan să se odihnească. Era linişte în toată casa, dar simţeam cum mirosul de cafea proaspătă împânzeşte camerele.

— Şi tu eşti o persoană matinală? a-ntrebat Mike, zâmbindu-mi cu o cana de cafea în mână.

Părea un tip tare prietenos. Mi-a fost de ajuns să-l văd zâmbind ca să mă simt îngrozitor pentru felul în care m-am purtat cu el şi cu mama cu o seară înainte.

A luat o cană şi a început să-mi toarne şi mie cafea.

— Zahăr? Lapte?

— Neagră, am răspuns, luând cana direct de la el.

— Iată, ceva ce avem în comun. Îmi place să zic că mama ta îşi bea zahărul şi laptele cu un strop de cafea, cât despre mine, cu cât e mai neagră, cu atât e mai bună, a zis el, aşezându-se pe scaun.

M-am aşezat lângă el.

— Trebuie să-ţi cer iertare, Mike. Ieri am fost îngrozitoare.

A ridicat din umeri.

— Viaţa e ciudată uneori. Dar trebuie să îţi accepţi ciudăţenia şi să speri că vei găsi nişte ciudaţi care vor merge mai departe alături de tine.

— Mama e ciudata ta?

A zâmbit larg.

Da, ea e.

Şi-a lipit degetele în jurul cănii şi s-a uitat la cafeaua lui neagră.

— Richard era o persoană oribilă, Elizabeth, şi i-a făcut nişte chestii îngrozitoare lui Hannah. Când au venit la mine în cabinet, l-am văzut atingând-o în cel mai urât mod cu putinţă. L-am dat afară din cabinet, unde a lăsat-o plângând. Am anulat toate programările din ziua aceea şi i-am permis să rămână acolo cât voia ea. Înţeleg că tu crezi că toată chestia asta dintre mine şi ea e falsă. Îi cunosc tot trecutul, bărbaţii, chinurile prin care a trecut, şi vreau să ştii că o iubesc. O iubesc foarte mult şi vreau să-mi petrec restul zilelor protejând-o.

Cana îmi tremura în mâini.

— A lovit-o? A lovit-o, şi eu i-am zis toate chestiile alea îngrozitoare aseară...

— N-ai ştiut.

— Asta nu contează. N-ar fi trebuit să spun niciodată ce-am

spus. Dac-aş fi în locul ei, nu m-aş ierta.

— Te-a iertat deja.

— Aproape c-am uitat că voi sunteţi amândoi matinali, a căscat mama, intrând în bucătărie.

Uitându-se la mine, a ridicat o sprânceană:

— Ce e?

M-am ridicat de pe scaun şi am dat năvală peste ea, îmbrăţişând-o.

— Liz, ce faci?

— Felicitări pentru logodna voastră!

Faţa i s-a luminat.

— O să vii la nuntă?

— Fireşte.

M-a îmbrăţişat şi ea, şi mai strâns.

— Mă bucur atât de mult, pentru că nunta o să fie în trei săptămâni, înainte de Anul Nou.

— Trei săptămâni?! am zis eu, ridicând vocea.

Am tăcut, simţind un gol în stomac. Mama n-avea nevoie de părerea mea în clipa de faţă; avea nevoie de sprijinul meu.

— Trei săptămâni! Minunat!

Mama şi Mike au plecat câteva ore mai târziu, după o partidă ca la carte de Zombieland cu Emma, plini de cicatrice făcute cu ketchup. Tristan, Emma, Zeus şi cu mine ne-am trântit şi-am rămas aşa o bucată pe canapea, până când Tristan s-a ridicat în coate şi s-a uitat la mine:

— Nu vrei să mergem să facem cumpărături pentru acasă la mine?

Încă nu terminasem cu amănuntele – lucrurile pe care el zisese că nu dă doi bani, cum ar fi perne, tablouri, şi toate celelalte mici decoraţiuni pe care eu le adoram.

— Ba da! am sărit eu, căutând mereu un motiv să ies la cumpărături.

* * *

— Alea sunt urâte, Bulă! a zis Emma, strâmbând din nas la vederea pernelor violet cu muştar pe care Tristan le alesese pentru canapea.

— Poftim?! Sunt grozave! a contrazis-o el.

— Zici că-s caca, a râs Emma.

Am fost nevoită să fiu de acord cu ea.

— E ca şi când ţi-ai fi zis: ”A, ia să-mi fac eu casa hidoasă după ce Lizzie şi Emma au muncit atâta ca s-o facă s-arate atât de fain”.

— Mda, aşa e, a dat Emma din cap, după care şi-a dat părul după umeri şi a zis: Chiar ar trebui să laşi asta în seama unor experţi ca mama şi ca mine.

— Greu mai e cu voi, a râs Tristan.

Emma s-a cocoţat în coşul căruciorului de cumpărături, iar Tristan a împins-o în fugă până la colţ, unde au dat peste cineva.

— Scuze! a zis Tristan instantaneu, fără să ridice capul.

— Unchiule Tanner! a chiţăit Emma, sărind din cărucior şi îmbrăţişându-l.

— Salut, puştoaico, a zis Tanner luând-o şi strângând-o în braţe, apoi lăsând-o jos.

— Ce ai păţit la faţă? a-ntrebat Emma.

Tanner s-a uitat la mine. Mă uitam la juliturile lui din noaptea trecută. O mare parte din mine simţea nevoia să-l aline, dar restul voia să-l plesnească peste faţă pentru ceea ce-i zisese lui Tristan despre familia lui.

— Tristan, nu vrei s-o duci pe Emma la decoraţiuni şi s-o laşi să aleagă câteva pentru tine?

Tristan m-a prins uşor de antebraţ şi mi-a şoptit:

— Eşti sigură?

Am dat din cap că da, iar ei au plecat, nu înainte ca Tristan să-i ceară iertare lui Tanner. Tanner n-a scos nicio vorbă, dar după ce i-a văzut plecaţi, a scos o tonă de replici acide pentru mine.

— Pe bune, Liz? Cu o seară în urmă îţi ia la bătaie prietenul şi tu umbli cu el prin magazin de parcă aţi fi o familie fericită? Şi-l trimiţi singur cu fiică-ta? Ce-ar zice Steven…

— I-ai zis că din cauza lui au murit soţia şi fiul lui?

Tanner a mijit ochii.

— Poftim?

— Tristan mi-a spus.

— Liz, uită-te la faţa mea.

A venit mai aproape. Uitându-mă la ochiul lui negru cu albastru, am simţit că mi se pune un nod în gât. A ridicat cămaşa ca să-mi arate partea stângă a toracelui, care era şi mai vânătă.

— Uită-te la coastele mele. Bărbatul pe care l-ai trimis cu fiică-ta – sunt opera lui. M-a atacat ca un animal, în pula mea, şi tu stai şi mă-ntrebi ce i-am zis *eu?!* Eram beat; se prea poate să fi zis nişte prostii, dar a sărit pe mine din senin. Am văzut-o în ochii lui, Liz. E nebun de-a binelea.

— Eşti un mincinos!

Minte. Minte. Tristan e bun. E atât de bun.

— N-ar fi trebuit să scoţi niciun cuvânt despre familia lui. Niciodată.

M-am îndepărtat de el, dar când am simţit că m-apucă de antebraţ, am ţipat. M-a forţat să mă uit încă o dată la el.

— Uite ce e, înţeleg. Eşti supărată pe mine. Bine. Fii supărată. Urăşte-mă, în pula mea. Dar sunt sigur că e ceva în neregulă cu tipul ăla. Sunt sigur că e ceva necurat la mijloc şi n-o să mă opresc până când n-o să aflu ce anume, pentru că îmi pasă prea mult de tine şi de Emma ca să vă las să păţiţi ceva. Da, bine, am zis nişte căcaturi pe care n-ar fi trebuit să le zic, dar meritam asta? Nu e decât o chestiune de timp până când o să zici şi tu ceva aiurea şi o să-i sară ţandăra.

— Tanner, am zis eu, vorbind mai încet. Mă doare.

Mi-a dat drumul la mână, care mi se-nroşise acolo unde mă strânsese.

— Scuze.

Când am ajuns la decoraţiuni, i-am găsit pe Tristan şi pe Emma contrazicându-se pe ce să cumpere; bineînţeles, dreptatea era de partea Emmei. Tristan mi-a zâmbit şi s-a apropiat;

— Eşti bine? m-a-ntrebat el.

I-am luat obrazul în palmă şi m-am uitat în ochii lui. Avea o privire blândă şi tandră, amintindu-mi de toate lucrurile bune din lume. Dacă Tanner a văzut iadul în ochii lui Tristan, eu n-am văzut decât rai.

* * *

Trecuseră trei săptămâni de la ziua mea şi, încet-încet, lucrurile reveneau la normal. În noaptea aceea ne duceam la mama, care se căsătorea în weekend, şi înainte să plecăm, Emma ne vrăjise cumva pe mine şi pe Tristan să-i cumpărăm îngheţată, chiar dacă afară erau minus zece grade.

— Eu cred că îngheţata de mentă e scârboasă, a zis Emma pe drumul înapoi de la gelaterie, cocoţată pe umerii lui Tristan.

Îşi luase îngheţată de vanilie la cornet. Din când în când, din ea cădeau picuri în părul lui Tristan.

Când i-au căzut şi pe obraz, m-am întins şi i-am lins, după care l-am sărutat pe buze.

— Mersi c-ai venit cu noi, am zis eu.

— Cel mai tare am venit pentru mentă, a răspuns el zâmbind

jucăuş.

A surâs tot drumul, până când ne-am apropiat de casele noastre.

Când a întors capul spre treptele care dădeau la mine în verandă, voioşia i-a dispărut din privire şi a lăsat-o pe Emma de pe umeri.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat eu pe Tanner, care stătea la mine pe verandă cu nişte hârtii în mână.

— Trebuie să vorbim, a zis el, ridicându-se.

S-a uitat la Tristan, apoi din nou la mine:

— Acum.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, am zis eu cu asprime în glas. În plus, noi plecăm în câteva minute să o vizităm pe mama.

— Merge şi el cu tine? m-a întrebat Tanner, vorbind mai încet.

— Nu-ncepe, Tanner.

— Trebuie să vorbim.

— Tanner, uite ce e, înţeleg. Nu-ţi convine că eu şi Tristan suntem împreună, dar ăsta-i adevărul. Şi suntem fericiţi. Pur şi simplu nu văd de ce nu poţi să...

— Liz! a strigat el, tăindu-mi-o. Am înţeles, faceţi ce vreţi. Dar trebuie să vorbesc cu tine.

Avea ochii sticloşi şi fălcile încleştate.

— Te rog, a adăugat.

M-am uitat la Tristan, care se uita la mine, aşteptând să mă hotărăsc ce fac mai departe. Părea de parcă Tanner chiar avea ceva să-mi spună, ceva care-l mânca de viu.

— Bine. Fie. Hai să vorbim.

A oftat uşurat. M-am întors către Tristan şi i-am zis:

— Ne vedem în câteva minute, bine?

A dat din cap şi m-a sărutat pe frunte înainte să-şi ia rămas-bun de la mine. Tanner ne-a urmat pe mine şi pe Emma înăuntru. Emma s-a dus în camera ei să se joace, iar noi doi ne-am aşezat în bucătărie. M-am prins cu mâinile de masă.

— Despre ce vrei să vorbim, Tanner?

— Despre Tristan.

— Eu nu vreau să vorbesc despre el.

— Trebuie.

Ca să nu mai fiu nevoită să mă uit la el şi ca să mă prefac ocupată, m-am dus la maşina de spălat vase şi am început să scot farfuriile din ea.

— Nu, Tanner. Chiar mi s-a luat de toată faza. Tu n-ai obosit?

— Ştii ce-au păţit soţia şi băiatul lui? Ştii cum au murit?

— Nu vorbeşte despre asta, iar asta nu-l face să fie o persoană îngrozitoare. Îl face să fie om.

— Liz, a fost Steven.

— Ce-a fost Steven? am întrebat eu, îngrămădind farfuriile în dulăpioare.

— Accidentul cu soţia şi băiatul lui Tristan. A fost Steven. El era în maşina care i-a scos de pe şosea.

Am simţit că rămân fără aer. M-am uitat la el. M-a privit în ochi. Am dat din cap că nu, dar el a dat din cap că da.

— M-am apucat să sap după chestii despre el şi, o să fiu sincer cu tine, nu căutam decât căcaturi care să-l facă să pară un monstru. Faye a venit la mine în magazin şi m-a rugat să termin cu vânătoarea asta de vrăjitoare, pentru că era sigură că asta o să ne strice şi dramul de prietenie care ne-a mai rămas, dar eu voiam să ştiu care era treaba cu tipul ăsta. N-am găsit nimic. S-a dovedit că nu e decât un om a cărui lume pur şi simplu s-a prăbuşit.

— Tanner.

— Dar am găsit articolele astea despre accident.

Mi-a întins ziarele, iar eu am dus mâinile la piept. Inima îmi bătea nebuneşte, pierzându-şi ritmul şi accelerându-l după propria voinţă.

— Când maşina lui Steven a ieşit pe contrasens, s-a izbit de o Altima albă. În Altima erau trei pasageri.

— Opreşte-te..., am şoptit eu, ducând mâna dreaptă la gură.

Am început să tremur de groază.

— Mary Cole, în vârstă de şaizeci de ani, a fugit de la locul accidentului.

— Tanner, te rog. Nu.

— Jamie Cole, în vârstă de treizeci de ani...

Lacrimile curgeau. Pe măsură ce vorbea, în stomac simţeam un gol tot mai mare.

— Şi Charlie Cole, opt ani, şi-au pierdut viaţa.

M-am întors cu spatele la el şi am plâns în pumni, fără să mă pot controla, fără să pot crede că era adevărat ceea ce-mi spunea. Steven al meu fusese cauza nenorocirii lui Tristan?

— N-ai ce căuta aici în clipa asta, am reuşit eu să articulez.

Tanner mi-a pus o mână pe umăr ca să mă liniştească, dar eu i-am dat-o la o parte.

— Nu ştiu ce să mă fac, Tanner. Pleacă.

A oftat greu.

— Nu voiam să te fac să suferi, Liz. Jur. Dar îţi închipui cum ar fi fost dacă aţi fi aflaţi singuri mai târziu? Îţi închipui cum ar fi fost dacă ar fi aflat când era deja prea târziu?

M-am întors către el:

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că nu puteţi fi împreună după ce s-a-ntâmplat. N-aveţi cum, a zis el, apoi, ezitând, s-a scărpinat după ceafă şi m-a-ntrebat: O să-i spui, nu-i aşa?

Am deschis gura, dar n-am putut să vorbesc.

— Liz. Trebuie să-i spui. E dreptul lui să ştie.

— Vreau să pleci, Tanner. Te rog. Pleacă, am zis eu, ştergându-mă la ochi.

— Nu vreau să zic decât că, dacă-l iubeşti, dacă îţi pasă măcar un pic de tipul ăsta, atunci o să-l laşi să plece. O să-l laşi să-şi vadă de viaţă.

Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că nu voia să mă facă să sufăr.

Mi-a venit foarte greu să-l cred.

Capitolul 32
Elizabeth

Nu ştiam cum să-i spun lui Tristan ceea ce-mi zisese Tanner. Am luat maşina şi-am plecat la mama, iar el şi-a dat seama că Tanner îmi spusese ceva care m-a deranjat, dar n-a insistat să vorbim despre asta. Am făcut tot posibilul să zâmbesc cât mai frumos pentru mama şi Mike în noaptea nunţii; am făcut tot posibilul să mă bucur pentru ei, dar pe dinăuntru inima mea era atât de confuză.

Emma l-a tras pe Tristan după ea pe ringul de dans. N-am putut să nu zâmbesc când am auzit că începe un cântec lent şi când am văzut-o urcându-se pe picioarele lui. Mama, îmbrăcată în superba ei rochie ivorie, a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— N-ai vorbit deloc cu mine toată noaptea, a zis ea, zâmbind în felul acela trist.

— Am venit, nu-i aşa? Nu e suficient?

Într-un fel, m-am simţit trădată de graba ei de a se mărita. Întotdeauna se grăbise în privinţa relaţiilor ei, dar niciodată nu fusese suficient de nebună încât să-şi pună pirostriile cu un bărbat pe care abia-l cunoscuse. M-am întors către ea.

— Care-i faza, mamă? Fii sinceră cu mine... Ai din nou probleme cu banii? Ai fi putut să vorbeşti cu mine, că te-ajutam.

S-a înroşit toată la faţă de ruşine – sau poate că de furie.

— Încetează, Liz. Nu-mi vine să cred că mi-ai spus una ca asta, mai ales astăzi.

— Nu zic decât că... Totul e atât de brusc.

— Ştiu.

— Şi că omul ăsta are o grămadă de bani. Uite ce nuntă!

— Banii n-au nicio legătură, s-a opus ea.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Pe bune, chiar n-au, a adăugat.

— Atunci ce e? Dacă nu e vorba de bani, dă-mi un motiv pentru care te-ai arunca cu capul înainte într-o situaţie de genul ăsta. Cu ce te-alegi?

— Cu dragoste, a şoptit ea, zâmbind subtil. Mă aleg cu dragoste.

În mod ciudat, replica ei m-a lovit. M-a durut sufletul s-o aud mărturisind că iubeşte un bărbat care nu era tata.

— Cum ai putut? am zis eu, cu ochii plini de lacrimi. Cum ai putut să arunci scrisorile aşa, pur şi simplu?

— Poftim?

— Scrisorile tatei. Le-am găsit în container înainte s-o iau pe

Emma şi să ne mutăm. Cum ai putut?

A oftat adânc, strângându-şi mâinile în poale.

— Liz, nu le-am aruncat aşa, pur şi simplu. Am citit fiecare scrisoare în fiecare seară timp de şaisprezece ani încheiaţi. În fiecare noapte. Sute de bileţele. Iar într-o zi m-am trezit şi am înţeles că plasa mea de siguranţă nu era altceva decât o cârjă care mă împiedica să-mi trăiesc propria viaţă. Tatăl tău a fost un bărbat nemaipomenit. El m-a învăţat cum să iubesc cu adevărat. El m-a învăţat cum să îmbrăţişez pasiunea. Apoi am uitat. Am uitat tot ce m-a învăţat în ziua în care s-a dus. M-am pierdut. Am fost nevoită să las în urmă cârja, acele scrisori, ca să mă pot vindeca. Tu eşti mult mai puternică decât mine.

— Şi totuşi mă simt slabă. Aproape în fiecare zi, mă simt slabă.

Mi-a cuprins faţa în palme şi şi-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Tocmai asta-i chestia. Tu simţi. Eu eram amorţită. Nu mai simţeam nimic. Dar tu *simţi.* Ca să-ţi descoperi adevărata putere, mai întâi trebuie să simţi că eşti slab.

— Mike... Chiar te face fericită? am întrebat-o eu.

S-a luminat la faţă.

Chiar îl iubea.

Nu fusesem conştientă că eram complet îndreptăţite să iubim din nou.

— Tristan, a zis ea. Te face fericită?

Am dat din cap încetişor.

— Şi asta te înspăimântă?

Am dat încă o dată din cap.

— A! a zâmbit ea. Înseamnă că e aşa cum trebuie să fie.

— Ce e aşa cum trebuie să fie?

— Dragostea.

— E prea devreme..., am zis eu, cu vocea tremurându-mi.

— Cine zice?

— Nu ştiu. Societatea? Cât timp trebuie să aştepţi până când e în regulă să te îndrăgosteşti din nou?

— Oamenii zic o grămadă de lucruri şi-ţi dau tot felul de sfaturi fără ca tu să le ceri, tot felul de ponturi despre cum să ţii doliu. Îţi spun să nu ieşi cu nimeni ani de zile, să laşi timpul să treacă, dar tocmai asta-i faza cu dragostea – e atemporală. Dragostea nu ţine cont decât de bătăile inimii. Dacă-l iubeşti, nu te pune singură în calea ta. Dă-ţi voie să simţi din nou.

— Am ceva ce trebuie să-i spun. Ceva îngrozitor, şi cred că-l

voi pierde.

S-a încruntat.

— Orice-ar fi, o să-nţeleagă dacă ţine la tine aşa cum ţii tu la el.

— Mamă, am zis eu, uitându-mă în ochii ei, în timp ce pe obraji începuseră să-mi curgă lacrimile. Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna.

— Îmi pare rău c-am plecat, puiule.

Am strâns-o în braţe.

— Nu contează. Te-ai întors.

* * *

După ce am băut cu un pahar de vin mai mult decât ar fi trebuit, Tristan s-a urcat la volan şi ne-a dus acasă. Îndată ce am plecat, Emma a căzut lată în scaunul ei. Nu ne-am spus nimic, dar a fost suficient când mâna mea a cuprins degetele lui Tristan.

Nu-mi puteam lua ochii de la atingerea noastră. I-am ridicat mâna şi i-am sărutat-o uşor. Cum aş fi putut să-i spun despre Steven şi accident?

Cum să-ncep să-mi iau rămas-bun?

Mi-a aruncat o privire şi mi-a zâmbit în stilul lui caracteristic.

— Eşti beată?

— Un pic.

— Şi fericită?

— Foarte.

— Mulţumesc că m-ai chemat şi pe mine. Cred că am vânătăi la picioare de la cât m-a călcat Emma, dar e-n regulă, îmi place.

— E nebună după tine, am zis eu, sorbindu-i buzele.

— O ador, a zis el în timp ce scruta drumul în întuneric.

Au, inima mea! S-a oprit. Sau a luat-o la goană. Sau poate că amândouă deodată.

I-am sărutat încă o dată mâna. Cu degetele i-am urmărit fiecare linie care îi brăzda palma.

Când am ajuns în faţa casei, Tristan a luat-o pe Emma din scaunul ei şi a dus-o în braţe în dormitor. L-am urmărit din prag cum o culcă. I-a scos pantofii şi i-a aranjat la marginea patului.

— Ar trebui s-o iau probabil şi eu spre casă, a zis el, venind spre mine.

— Da, probabil.

A zâmbit.

— Mersi încă o dată pentru seara asta. A fost minunat. M-a sărutat scurt pe frunte şi a dat să iasă.

— Noapte bună, Lizzie.

— Nu.

— Ce nu?

— Nu pleca. Rămâi în seara asta.

— Poftim?

— Rămâi cu mine.

— Eşti beată.

— Un pic.

— Vrei să rămân?

— Foarte.

I-am simţit degetele pe talie, şi m-a tras mai aproape.

— Dacă o să rămân, o să vreau să te ţin în braţe până dimineaţă, şi ştiu că asta te sperie.

— O grămadă de lucruri mă sperie. O grămadă de lucruri mă îngrozesc de-a binelea, dar să fiu ţinută de tine în braţe nu mai e unul dintre ele.

Am deschis gura, iar el şi-a plimbat degetul pe buza mea de jos. Mi-a ridicat uşor bărbia, ca să mă poată săruta uşor şi tandru.

— Te ador, mi-a şoptit el printre buze.

— Şi eu te ador, i-am răspuns.

Degetele lui mi s-au oprit pe piept, simţindu-mi bătăile inimii. I-am pus şi eu mâinile pe piept şi le-am simţit pe ale lui.

— Îmi place, mi-a şoptit el din nou printre buze.

— Şi mie îmi place, am răspuns.

Pupilele i s-au dilatat, inspirând aerul din gura mea. Am făcut acelaşi lucru, devenind uşor dependentă de întreaga sa fiinţă. Mirosea ca vântul care adia printre cei mai frumoşi pini din pădure: revigorant, reconfortant, paşnic. *Ca acasă.* Trecuse atât de mult de când simţisem ultima oară că simt acasă.

Am inspirat fiecare răsuflarea celuilalt, dorindu-ne, rugându-ne în tăcere ceva mai mult. Ne-am dus către dormitorul meu, unde hainele au ajuns pe podea, iar buzele noastre s-au unit.

— Toată lumea din oraşul ăsta crede că e greşit ce facem. Toată lumea crede că suntem o bombă cu ceas gata să explodeze în orice secundă, am zis. Şi eu sunt sigură sută la sută că, într-un fel sau altul, o să stric totul. Şi atunci toată lumea o să zică: „Ţi-am spus eu.”

— Hai să ne prefacem pentru o secundă că au dreptate. Hai să ne prefacem că n-o să fie un final fericit, a răspuns el, apoi a oftat pe pielea mea, atingându-mi cu buzele abdomenul gol. Dar atâta timp cât răsuflu – s-a oprit, trasând cu limba marginile chiloţeilor mei atâta timp cât respir, o să lupt pentru tine. O să lupt pentru noi.

Capitolul 33
Elizabeth

Mai întâi, m-am îndrăgostit de ideea asta, că într-o bună zi un bărbat o să mă facă să râd, să zâmbesc şi să plâng – toate în acelaşi timp. M-am îndrăgostit de ideea că el o să mă iubească tocmai pentru că sunt distrusă, pentru că am inima frântă. M-am îndrăgostit de ideea că o să mă sărute şi o să mă atingă, iar eu o să-i simt căldura.

Şi apoi, într-o dimineaţă răcoroasă, am ieşit pe verandă cu o cană de cafea aburindă în mână. Era întins în iarba acoperită de nea, făcea îngeri de zăpadă, uitându-se la norii de pe cer. Lângă el era întinsă Emma. Se certau tot timpul, de la tot felul de prostioare. În dimineaţa aceea se contraziceau în legătură cu ce animal vedea fiecare. Tristan vedea un nor în formă de girafă, în timp ce Emma jura că era pinguin, aşa că, după o vreme, s-a prefăcut şi el că vede tot un pinguin.

Emma a zâmbit larg. Mai departe au dat amândoi din mâini şi din picioare tăcuţi, terminându-şi îngeraşii.

Odată cu acea tăcere am înţeles şi eu: îl iubeam. Îl iubeam atât, dar atât de mult. Nu mai era un vis şi nu mai era nici simpla idee de a-l iubi.

Era real.

Era adevărat.

El era dragostea.

El mă făcea să zâmbesc. Mă făcea fericită. Mă făcea să râd într-o lume care era chitită să mă facă să plâng.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, şi am încercat să înţeleg cum – cum de mi-era permis să iubesc aşa un bărbat care mă iubea la rândul lui?

Era un sentiment deosebit – să iubeşti şi să fii iubit la rândul tău. Să găseşti un bărbat care nu numai că te iubea, dar care iubea şi ce aveai mai scump pe lume – pe fetiţa ta. Nici nu puteam pune în cuvinte cât de binecuvântată eram.

Emma şi cu mine îl iubeam pe Tristan cu adevărat, iar el ne iubea la fel. La început ne-am minţit, folosindu-ne unul pe celălalt pentru a întreţine trecutul, după care, din greşeală, ne-am îndrăgostit.

Ştiam că trebuie să-i spun despre accident. Ştiam că trebuie să ştie ce s-a-ntâmplat, doar că, în dimineaţa aceea, nu mă lăsa sufletul, în dimineaţa aceea, voiam să-i spun un singur lucru, nimic mai mult.

Când s-au ridicat din iarbă, Emma a dat buzna în casă pentru micul dejun. Am rămas pe verandă, sprijinită de stâlp, cu un zâmbet destinat numai lui Tristan. Îşi ţinea mâinile în

buzunarele jeanşilor, iar în camaşa şi în părul vâlvoi îi rămăseseră frunzuliţe. Eram sigură că Emma aruncase cu iarbă în el. Când a păşit pe ultima treaptă, mi-a zâmbit şi a trecut pe lângă mine, dând să intre în casă.

— Te iubesc, am zis eu.

S-a întors către mine, zâmbind şi mai larg.

Pentru că ştia asta deja.

Capitolul 34
Elizabeth

Într-o noapte, târziu, am deschis dulapul şi m-am uitat la hainele lui Steven. Am tras adânc aer în piept şi am început să le scot una câte una de pe umeraşe. Am scos toate lucrurile din dulapuri, apoi am golit sertarele.

Am răsuflat încetişor şi le-am pus în cutii, gata să le donez.

După care m-am apucat de pat şi-am scos aşternuturile.

Eram gata să-l primesc pe Tristan cu totul în viaţa mea şi ştiam că asta însemna că trebuia să-ncep să renunţ la Steven. Ca să se poată muta cu adevărat, ştiam că trebuie să-i spun lui Tristan despre accident. Merita să ştie, trebuia să ştie. Dacă chiar credea ce-mi zisese, că o să lupte pentru mine, pentru noi, atunci n-avea cum să ne afecteze.

Cel puţin asta speram eu. Chiar şi aşa, o mare parte din mine ştia că avea să ne afecteze. Bomba noastră cu ceas ticăia tot mai tare în fiecare zi.

— Trebuie să vorbim, i-am zis eu lui Tristan afară, pe verandă. Are legătură cu Tanner, atunci, înainte de nuntă.

— Ţi-a făcut ceva? m-a-ntrebat Tristan.

M-a mângâiat pe obraz, apoi a intrat în casă după mine, în coridor. Am făcut un pas înapoi.

— Ce ţi-a zis?

Cuvintele îmi stăteau pe vârful limbii, dar ştiam că, dacă îi spun, aveam să-mi iau rămas-bun de la acele mici atingeri pentru totdeauna. Am deschis gura, încercând să-l fac să înţeleagă, dar ştiam că, dacă îi spun ceea ce aflase Tanner, o să-l pierd. Nu eram gata să renunţ la visul pe care-l visam împreună.

— Puiule... De ce plângi? m-a întrebat el.

Nici măcar nu băgasem de seamă lacrimile care îmi şiroiau pe obraji. În ochi se formau deja altele, iar Tristan s-a apropiat de mine.

— Lizzie, ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, nimic. Crezi că... Poţi să mă ţii în braţe câteva minute?

M-a luat în braţe şi m-a ţinut strâns. Trăgeam în piept mirosul lui şi eram aproape sigură, că dacă îi spuneam adevărul – ceea ce ştiam că trebuie să fac —, o să-l pierd. N-o să mă mai ţină în braţe niciodată, n-o să mă mai atingă niciodată, n o să mai fiu iubită de el. Când l-am tras mai aproape, încercând parcă să mă prind cu disperare de ceva ce-mi părea că pierdusem deja, am simţit cum începe să mă mângâie uşor pe spate, făcând mişcări circulare cu degetele.

— Ştii că poţi să ai încredere în mine, da? Ştii că poţi mereu să-mi spui orice. Sunt mereu aici pentru tine, a jurat el.

M-am tras deoparte şi i-am zâmbit scurt.

— Nu-mi trebuie decât odihnă, atâta tot.

— Atunci hai să ne băgăm în pat, a dat el din cap, trecându-şi mâna pe după talia mea şi conducându-mă către dormitor.

— Singură, voiam să zic. Am nevoie să dorm o noapte singură.

Dezamăgirea pe care i-am citit-o în ochii săi ca două furtuni mi-a frânt inima.

— A, sigur, mi-a zâmbit el larg şi trist.

— Vorbim mâine, i-am promis eu. Trec pe la magazinul domnului Henson.

— Bine, păi aşa facem, a conchis el, scărpinându-se bănuitor la ceafă. Suntem în regulă? a-ntrebat el în şoaptă, dar suficient de tare încât să-mi dau seama că era neliniştit.

Am dat din cap că da. M-a îmbrăţişat, apoi m-a sărutat pe frunte.

— Te iubesc, Lizzie.

— Şi eu te iubesc, i-am răspuns, la care el s-a îndreptat de spate şi m-a întrebat:

— Atunci de ce am impresia că ne luăm rămas-bun?

Deoarece cred că asta facem.

Capitolul 35
Tristan

6 aprilie 2014

O zi înainte de despărţire

— Sunt mort, mi-am şoptit mie însumi, uitându-mă în oglinda de la baie.

Sticla de whisky zăcea goală pe raft, iar borcanul portocaliu cu medicamente era răsturnat; privirea mi-era înceţoşată. Îi auzeam pe părinţi discutând după uşă ultimele detalii, desfăşurătorul slujbei de înmormântare şi cum să facem să ajungem de la biserică la cimitir.

— Sunt mort, am repetat.

Cravata îmi atârna de gât, aşteptând să fie legată. Am clipit şi, când am deschis ochii, Jamie stătea în faţa mea, legându-mi cravata.

— Ce-ai păţit, puiule? a şoptit ea, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Am ridicat mâna şi i-am atins obrazul moale.

— De ce te frământi?

— Sunt mort, Jamie, sunt mort, am plâns eu, incapabil să-mi controlez urletele. Vreau să se termine odată chestia asta. Vreau să înceteze. Nu vreau să mai fiu aici.

— Sst, a şoptit ea, apropiindu-şi buzele de urechea mea. Puiule, vreau să respiri. E-n regulă.

— Nimic nu e-n regulă. Nimic nu e-n regulă.

Am auzit bătăi în uşa de la baie.

— Tristan! Sunt tata. Fiule, lasă-mă să intru.

Dar nu puteam. Eram mort. Eram mort.

Jamie s-a uitat în chiuvetă şi a văzut borcănaşul cu medicamente gol. Pe raft, sticla de whisky.

— Puiule, ce-ai făcut?

M-am rezemat de perete, apoi m-am scurs bocind lângă cadă. Jamie a venit lângă mine.

— Tris, trebuie să vomiţi în clipa asta.

— Nu pot... Nu pot...

Mi-am acoperit faţa cu palmele, totul era înceţoşat. Mintea începea să-mi joace feste. Dispăream. Simţeam cum dispar.

— Puiule, gândeşte-te la Charlie. Nu i-ar plăcea să te vadă aşa. Haide.

M-a ridicat şi m-a dus la toaletă.

— Nu face asta, Tris.

Am început să vomit. Mă ardeau toate pe dinăuntru, iar când whiskyul şi pastilele s-au ridicat din stomac, am simţit că-mi ia foc gâtlejul.

După ce-am terminat, mi-am dat drumul pe spate. Ochii mi s-au deschis, dar Jamie dispăruse – nici nu fusese vreodată acolo.

— Îmi pare rău, am şoptit eu, trecându-mi mâinile prin păr.

Ce aveam să mă fac? Cum aveam să supravieţuiesc?

— Tristan, te rugăm, zi-ne că eşti bine, ţipau mama şi tata de dincolo de uşă.

— Sunt bine, am reuşit eu să-i mint, la care mama a oftat uşurată. Ies în câteva minute.

Mai că simţeam o mână imaginară pusă de tata pe umărul meu, Încercând să mă consoleze.

— Bine, fiule. O să fim aici când eşti gata. Nu plecăm nicăieri, a zis el.

* * *

Elizabeth spusese că o să treacă pe la magazinul domnului Henson a doua zi, dar în ultima clipă a intervenit o schimbare de planuri. Au trecut cinci zile fără să stăm de vorbă pe bune. Jaluzelele fuseseră trase întreaga săptămână şi, ori de câte ori am ciocănit la uşă, s-a nimerit să fie pe picior de plecare – sau pur şi simplu se prefăcea că nu exist.

Aşa că am trecut eu pe la Savory & Sweet să văd dacă nu cumva era la slujbă. Acolo am dat peste Faye, care ţipa la un client că se înşela şi că omleta era făcută cum trebuie.

— Faye, bună, am zis eu, întrerupând-o.

S-a întors pe tocuri şi şi-a pus mâinile în şolduri. Se vedea în ochii ei, nu ştia ce să facă. Ultima oară când ne văzuserăm fusese atunci, în bar, când l-am bătut măr pe Tanner. Era evident că nu mai ştia ce să creadă despre mine şi nici cum să-mi răspundă. Tot oraşul mă bârfea, şi nu mă îndoiam că minciunile îndrugate îşi croiseră cumva drum până la urechile lui Faye.

— Bună, a răspuns ea.

— Elizabeth lucrează astăzi?

— E bolnavă… Stă acasă de câteva zile.

— Aha. Bine.

— De ce nu te-ai dus pe la ea să vezi ce face? Doar sunteţi vecini. V-aţi certat sau ceva? Ce face ea? E OK?

— Nu ne-am certat. Cel puţin, eu nu cred asta. Doar că…

Mi-am scărpinat mustaţa, apoi mi-am dres glasul şi am

continuat:

— Doar că nu mai vorbeşte cu mine şi nu prea ştiu de ce. Ţi-a zis cumva ţie ce s-a-ntâmplat? Ştiu că eşti prietena ei cea mai bună şi…

— Cred că ar trebui să pleci, Tristan.

Eram sigur că nu m-a crezut. Eram sigur că nu m-a crezut când am zis că nu am rănit-o în niciun fel pe Elizabeth, din neîncrederea pe care o exprima trupul ei.

Am dat din cap, dar când am deschis uşa să ies, m-am oprit.

— Faye, o iubesc. Înţeleg de ce eşti circumspectă în ceea ce mă priveşte şi înţeleg de ce ai putea să mă urăşti. O bună bucată de timp am fost un monstru. După ce Jamie şi Charlie au murit, m-am transformat într-o bestie; nici măcar eu nu mă mai recunoşteam. Îmi pare rău dacă te-am speriat la petrecerea de ziua ei şi îmi pare rău că mi-a sărit ţandăra, dar… n-aş răni-o niciodată. Ea e…

Am dus pumnul la gură şi mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru ca să-mi pot ţine emoţiile în frâu.

— Anul trecut am murit odată cu soţia şi băiatul meu. Am părăsit realitatea şi am ieşit cu totul din lumea asta. Era bine acolo unde eram dus, pentru că durea prea tare să trăiesc; durea în fiecare zi, futu-i. După care a venit Lizzie şi, chiar dacă eram zombi, ea a văzut mai departe în mine. Chiar dacă eram mort, ea şi-a luat răgazul de a mă resuscita. A suflat viaţă în sufletul meu. M-a adus înapoi din lumea umbrelor. Acum nu-mi mai răspunde la telefoane şi nici la mine nu se mai uită. Şi eu mor cu zile pentru că am impresia că suferă şi eu nu pot să o ajut să respire aşa cum m-a ajutat ea pe mine. Aşa că, da, ar trebui să mă urăşti. Te rog, urăşte-mă de moarte. O merit, iar acum, graţie lui Elizabeth, pot să trăiesc cu asta. Sunt din nou viu. Dar dacă ai putea să-mi faci o favoare şi să te duci să vezi ce face, dacă ai putea s-o ajuţi tu să respire un pic, chestia asta ar însemna totul pentru mine.

Am ieşit din cafenea şi mi-am îndesat mâinile în buzunarele de la jeanşi.

— Tristan!

M-am întors şi am văzut-o pe Faye uitându-se la mine. Ochii îi erau mai blânzi. Poziţia ei fermă era de domeniul trecutului.

— Da?

— O să văd eu ce face, mi-a promis ea. O s-o ajut.

Când am ajuns la magazinul domnului Henson, l-am văzut prin geam pe Tanner, ceea ce m-a făcut să grăbesc pasul.

Ştiam că cel mai probabil îl necăjea din nou pe domnul Henson să-i vândă prăvălia. Voiam să-l conving s-o lase mai moale.

— Ce se petrece? am întrebat eu, în timp ce clopoţelul de la intrare mi-a anunţat sosirea.

Tanner s-a întors spre mine cu un zâmbet viclean pe bot.

— Discutăm nişte afaceri.

L-am privit pe domnul Henson, care era roşu la faţa. Rareori reuşea să se supere, iar de data asta eram sigur că Tanner îi zisese ceva care îl deranjase.

— Poate că ai face mai bine să pleci, Tanner.

— Mai scuteşte-mă, Tristan. Schimbam şi eu o vorbă cu domnul Henson, atâta tot.

Tanner a luat un pachet de cărţi de tarot şi a început să le amestece.

— Credeţi că aţi putea să îmi daţi şi mie în cărţi, dar foarte rapid, domnule Henson?

Prietenul meu a tăcut în continuare.

— Tanner, pleacă.

A rânjit şi s-a aplecat înspre domnul Henson:

— Credeţi că o să zică şi-n cărţi că îmi cedaţi spaţiul? De aia nu vreţi? Nu vreţi să vedeţi adevărul?

L-am apucat pe Tanner de umăr, dar el s-a tras la o parte. *Bine.* Faptul că îl lua la mişto pe domnul Henson mă înfuria la culme.

— E timpul să pleci.

Domnul Henson a răsuflat uşurat când a văzut că am preluat controlul şi s-a retras în camera din spate.

Tanner mi-a dat mâna la o parte şi s-a scuturat de praf.

— Relaxează-te, Tristan. Mă distram şi eu un pic cu moşneagul.

— Ar trebui să pleci.

— Ai dreptate, ar trebui. Unii oameni mai şi lucrează. A, Stai! Mă bucur să aud că tu şi cu Liz reuşiţi să vă descurcaţi în continuare, chiar şi după ce ţi-a spus despre accident. E mişto. Adică, ce dracu', eşti un om mai bun decât mine. Eu nu cred că aş fi putut nici măcar să stau în preajma unui om care să fi avut de-a face cu toată treaba.

— Ce vrei să zici? am întrebat eu.

A ridicat o sprânceană.

— Vrei să zici că nu ştii? Căcat… Liz zicea că ţi-a spus.

— Mi-a spus? Ce să-mi spună?

— Că soţul ei a fost la volanul maşinii care a intrat în maşina

în care era familia ta.

A mijit ochii, apoi a adăugat:

— Chiar nu ţi-a spus?

Am simţit că mi se usucă gâtul, şi, într-un fel, am ales să cred că minte. Tanner mă ura pentru că o iubeam pe Elizabeth. Era un nenorocit slinos care asta făcea, le intra pe sub piele oamenilor, iar acum era hotărât să se bage pe sub a mea.

Ultimul lucru pe care l-a spus a fost că îi părea rău şi că nu intenţionase să creeze nimănui probleme. A zis că era fericit că Elizabeth şi cu mine ne găsiserăm unul pe celălalt. A zis că nu voia decât ca Elizabeth să fie fericită, dar eu ştiam că toate cuvintele lui de îmbărbătare erau mincinoase şi că mânca căcat.

* * *

În seara aia, m-am aşezat cu telefonul în pat şi l-am sunat pe tata. N-am zis nimic când a răspuns, dar a fost plăcut să-i aud vocea. Trebuia să i-o aud.

— Tristan, a zis el, cu o vădită uşurare în glas. Bună, fiule. Zicea mama că ai sunat-o şi pe ea acum ceva timp, dar că n-ai vorbit. La fel, era convinsă că te-a văzut când s-a dus în piaţă la Meadows Creek, dar eu m-am gândit că pur şi simplu i-a jucat mintea feste.

A urmat o pauză.

— N-ai de gând să vorbeşti, aşa-i? a întrebat el, apoi a urmat încă o pauză. E-n regulă. Oricum, eu am fost un palavragiu toată viaţa.

Nu era adevărat – tata fusese dintotdeauna părintele tăcut, cel care mai degrabă asculta. Am trecut telefonul pe difuzor şi m-am întins pe spate în pat. Cu ochii închişi, l-am ascultat pe tata, care m-a pus în temă cu tot ce se mai întâmplase între timp.

— Au venit bunicii, stau la noi, şi cred că pot să spun că mă scot din sărite. Îşi renovează casa, aşa că maică-ta s-a gândit că ar fi o idee bună să vină să stea la noi. Sunt aici de trei săptămâni deja – timp în care am băut mai mult gin decât credeam că poate intra în mine. A! Şi maică-ta m-a prostit cumva să merg cu ea să facem sport pentru că îşi făcea griji în legătură cu dieta mea bazată pe Doritos şi sucuri. Şi când m-am dus, s-a dovedit că eram singurul bărbat de acolo. Am făcut zumba o oră pe ceas. Norocul meu a fost că nu m-am jenat şi că i-am dat înainte cu tupeu.

Am chicotit.

A povestit până târziu în noapte, iar eu m-am mutat dintr-o cameră în alta şi i-am ascultat istoriile. Apoi mi-a povestit despre sport şi despre cum Packers erau în continuare cea mai bună echipă din NFL. La un moment dat, şi-a deschis o bere şi am deschis şi eu una. Era de parcă am fi băut împreună.

După ce-a trecut de miezul nopţii, mi-a spus că trebuia să se culce. Mi-a spus că mă iubeşte şi că avea să fie întotdeauna la celălalt capăt al firului dacă mai simţeam vreodată nevoia să-i aud vocea.

Chiar înainte să închid, am zis:

— Mersi, tată.

— Oricând, fiule, a zis el tremurat, copleşit de emoţie. Sună-mă oricând, la orice oră din zi sau din noapte. Şi când eşti gata să te întorci, vino, noi o să fim aici. Te aşteptăm chiar aici. Nu plecăm nicăieri.

Lumea avea nevoie de mai mulţi părinţi ca ai mei.

Capitolul 36
Elizabeth

— Ai patru secunde la dispoziţie să deschizi uşa asta, femeie, altfel o sparg şi vin după tine! a strigat Faye de pe verandă.

Când am deschis uşa, a rămas cu gura căscată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, când ai făcut duş ultima oară?

Eram în pijamale. Aveam părul prins în cel mai nefericit mod cu putinţă şi ochii umflaţi.

— Of, scumpo, s-a încruntat ea păşind în camera de zi. Emma unde-i?

— La petrecerea în pijamale, am zis eu, trântindu-mă pe canapea.

— Ce se petrece, Liz? A venit iubitul tău în cafenea şi mi-a zis că n-ai mai vorbit cu el. Ţi-a făcut ceva?

— Ce? Nu. El e... el e perfect.

— Şi atunci de ce-l ţii la distanţă? De ce arăţi ca o boschetară?

S-a aşezat lângă mine.

— Pentru că nu mai pot să vorbesc cu el. Nu pot să fiu cu el.

I-am spus despre accident, explicându-i de ce treaba asta cu Tristan n-avea cum să meargă. Seriozitatea cu care m-a ascultat a fost ceva ce rareori mai văzusem la Faye, ceea ce confirma gravitatea situaţiei de faţă.

— Iubita mea, trebuie să-i spui. Se dă de ceasul morţii încercând să afle cu ce-a greşit.

— Ştiu. Doar că... îl iubesc. Şi mai ştiu că din cauza asta o să-l pierd.

— Uite ce e, n-oi şti eu multe despre dragoste – atunci când am suferit din dragoste, am aruncat cu căcat; literalmente am aruncat cu căcat; şi după ce-am aruncat cu căcat, m-am simţit la fel de distrusă şi de tristă. Atunci cineva mi-a spus că a meritat, pentru că în final am aflat ce înseamnă dragostea.

Am dat din cap şi m-am întins pe canapea, lăsându-mi capul în poala ei.

— Când se termină suferinţa în viaţă?

— Atunci când învăţăm să-i spunem vieţii s-o mai şi sugă şi să râdem de unele lucruri.

— Îmi pare rău că Matty ţi-a frânt inima.

A ridicat din umeri şi, scoţându-mi elasticul cu care îmi prinsesem părul, a început să mi-l pieptene cu degetele.

— E-n regulă. N-a făcut decât să mi-o crape un pic. Deci, ce facem noi în seara asta? Am putea să ne uităm ca nişte fetiţe la *The Notebook* sau la vreun căcat de genul ăsta, sau... am

putea să comandăm pizza şi nişte beri şi să ne uităm la *Magic Mike XXL.*

A câştigat Magic Mike.

* * *

A doua zi după-amiază, Emma şi cu mine ne-am dus la Lucruri Folositoare, unde am dat peste Tristan, care ne-a zâmbit de după tejghea.

— Salut, oameni buni! a zis el, zâmbindu-ne cu gura până la urechi.

— Salut, Bulă, a zis Emma entuziasmată, cocoţându-se pe unul dintre scaune.

S-a aplecat şi i-a dat un bobârnac peste nas.

— Salut, Barabulă. Vrei ciocolată caldă?

— Cu multe bezele, a ţipat ea.

— Cu multe bezele, a repetat el, întorcându-se din drum.

Primirea lui veselă era derutantă. Nu ştiam exact ce însemna, şi nici cum s-o iau. Nu mai vorbiserăm de câteva zile bune, şi totuşi el se purta ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Elizabeth, te servesc cu ceva?

Mi-a zis Elizabeth, nu Lizzie.

— Un pahar cu apă, atât, am răspuns eu, aşezându-mă lângă Emma. E totul în regulă? l-am întrebat eu când i-a adus ciocolata caldă lui Emma – care chiar era caldă, nu fierbinte, pentru că o răcea întotdeauna cu câteva cuburi de gheaţă.

Emma a sărit de pe scaun şi s-a dus să-l caute pe Zeus.

— Da, totul e-n regulă, toate bune, a zis el, turnându-mi un pahar cu apă.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Ar trebui să vorbim. Ştiu că probabil eşti supărat din cauză că te-am evitat...

— M-ai evitat? a rânjit el. N-am băgat de seamă.

— Mda, doar că...

A-nceput să şteargă tejgheaua.

— Soţul tău mi-a omorât soţia şi copilul? Mda, e-n regulă.

— Poftim?

Am simţit că rămân fără aer şi că-mi bubuie urechile la auzul cuvintelor sale.

— De unde...?

— Bunul tău prieten Tanner a trecut ieri pe aici. Voia să, ştii tu, încerce să-l convingă pe domnul Henson să-şi închidă prăvălia. Şi atunci am avut o discuţie cu el. A zis că i se pare drăguţ cum pot trece cu vederea faptul că, ştii tu, soţul tău mi-

a omorât soţia şi copilul.

— Tristan.

A lăsat cârpa deoparte, s-a oprit în faţa mea şi s-a aplecat peste tejghea.

— De când ştii?

— Am… am vrut să-ţi spun.

— De când?

— Tris… Nu ştiu…

— Dă-o dracului, Elizabeth! a strigat el, lovind cu pumnii în tejghea.

Emma şi domnul Henson au întors capul în direcţia noastră şi ne-au privit cu curiozitate şi îngrijorare. Bătrânul s-a grăbit apoi să o conducă pe Emma în odaia din spate.

— De când? Ştiai asta când mi-ai spus că mă iubeşti?

Am tăcut.

— Ştiai la nuntă?

— Am crezut… Am crezut că o să te pierd. Nu ştiam cum să-ţi spun, am zis eu cu glasul tremurat.

A zâmbit sec şi a dat din cap.

— Grozav! O ciocolată caldă, doi dolari şi douăzeci de cenţi.

— Dă-mi voie să-ţi explic.

— Doi douăzeci, Elizabeth.

Ochii lui deveniseră din nou reci. În privirea lui era o răceală cum nu mai văzusem decât în prima zi, când l-am cunoscut. Am băgat mâna în buzunar, am scos nişte mărunţiş şi l-am pus pe tejghea. Tristan a luat banii şi i-a aruncat în casa de marcat.

— Vorbim mai încolo săptămâna asta, am zis eu.

Îmi tremura în continuare vocea.

— Dacă o să-mi dai voie, o să-ţi explic totul cât pot eu de bine.

Mi-a întors spatele şi s-a prins cu mâinile de blatul pe care stăteau sculele pentru cafea. A lăsat capul în jos, iar mâinile au început să i se înroşească de la strânsoare.

— Te mai servesc cu ceva? m-a întrebat el.

— Nu.

— Atunci vezi dracului cum faci şi nu te mai băga în viaţa mea!

Tristan a drumul la blat, l-a strigat pe Zeus, care a venit în fugă la el, după care au ieşit împreună din magazin. Clopoţelul de la uşă le-a anunţat plecarea. Domnul Henson şi Emma au ieşit din odaie.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat domnul Henson,

apropiindu-se. Mi-a pus o mână pe umăr ca să mă liniştesc, dar eu tremuram în continuare din toate balamalele.

— Cred că tocmai l-am pierdut.

Capitolul 37
Tristan

7 aprilie 2014

Rămas-bun

Am urcat pe vârful dealului din spatele cimitirului. Zeus a venit lângă mine. Toţi ceilalţi stăteau în jurul celor două sicrie alăturate, îmbrăcaţi în negru, cu lacrimi în ochi. Mama tremura în braţele tatei. Toţi prietenii lui Jamie şi ai mei erau alături, cu inimile sfâşiate.

Învăţătoarea lui Charlie a venit şi ea şi a plâns încontinuu. Îşi spunea probabil că era atât de nedrept. Era atât de nedrept că Charlie n-o să aibă şansa să înveţe fracţiile şi nici cu ce se mănâncă algebra n-o să ştie niciodată. N-o să înveţe niciodată să conducă o maşină cu transmisie manuală. N-o să depună niciodată dosarul la o facultate şi nici n-o să se îndrăgostească. N-o să danseze cu mama lui pe o piesă lentă la propria nuntă. N-o să mi-l prezinte niciodată pe primul lui născut. N-o să mai aibă ocazia să-şi ia rămas-bun...

Mi-am şters lacrimile şi mi-am suflat nasul, iar Zeus a venit mai aproape şi şi-a pus capul pe pantoful meu.

La dracu, nu mai puteam să respir.

Mai întâi au coborât-o pe Jamie îngroapă. Am început să mă clatin.

— Nu te duce..., am şoptit.

Apoi l-au coborât pe Charlie.

— Nu..., am implorat eu.

Mi s-au tăiat genunchii. Am căzut la pământ şi mi-am acoperit gura cu mâinile în timp ce Zeus mă alina, lingându-mi lacrimile, încercând să mă facă să cred că era în regulă, că eu eram în regulă, că toate aveau să fie cumva, într-o zi, în regulă.

Dar nu l-am crezut.

Ar fi trebuit să mă duc şi să stau lângă părinţii mei, dar n-am făcut-o. Ar fi trebuit să le fi spus lui Jamie şi Charlie că îi iubeam pe amândoi atât de tare, la dracu', dar am amuţit.

M-am ridicat şi am plecat, cu lesa lui Zeus înfăşurată strâns în pumnul meu.

I-am întors spatele lui Jamie.

Mi-am lăsat fiul în urmă.

Şi am învăţat cât de tare doare să fii nevoit să-ţi iei adio pentru totdeauna.

* * *

— Fugi, aşadar, mi-a zis domnul Henson o săptămână mai târziu, când am tras maşina în faţa prăvăliei lui ca să-mi iau adio.

Am ridicat din umeri.

— Nu fug. Merg mai departe, atâta tot. Lucrurile vin şi pleacă; tu ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine.

Şi-a trecut degetele prin barba lui căruntă, apoi a adăugat:

— Dar nu asta faci tu. Tu nu mergi mai departe, tu fugi din nou.

— Nu înţelegi. Soţul ei...

— Nu e ea.

— Domnule Henson...

— Fostul meu iubit adora magia. Şi-a petrecut întreaga viaţă alături de mine încercând să mă convingă să-i îndeplinesc visul şi să deschid o prăvălie în oraşul ăsta în care oamenii să vină să li se dea în cărţi. Credea în puterea energiei, în puterea vindecătoare a cristalelor. Credea că magia avea darul de a face viaţa mai uşor de suportat. Eu credeam că e nebun. Lucram de dimineaţa până seara şi abia dacă îl băgăm în seamă. I-am zis că visul lui de a avea propria prăvălie era ridicol. Eram doi bărbaţi homosexuali – viaţa pe care o duceam era deja suficient de grea. Mai rău de-atât nu putea fi decât dacă am fi fost doi homosexuali care credeau în magie. Apoi, într-o zi, a plecat. La început mi s-a părut că a dispărut din senin, însă odată cu trecerea timpului, am înţeles că fusese numai şi numai din cauza mea. Nu-l preţuisem cât fusese lângă mine, iar când l-am pierdut, m-a lovit din plin. După ce-a plecat, m-am simţit atât de singur; şi mi-am dat seama că el, probabil, aşa se simţise tot timpul. Nimeni nu ar trebui să se simtă singur atunci când e îndrăgostit. Mi-am dat demisia şi am încercat să-i transform visul cu magia în realitate. Am studiat puterea cristalelor şi ierburile de leac. Am lucrat din greu ca să-i înţeleg visurile, iar când am reuşit, era prea târziu. Îşi refăcuse viaţa cu cineva care îl iubea atunci, în clipa aia. Nu-i întoarce spatele lui Liz pentru ceva cu care ea n-are nimic de-a face. Nu da cu piciorul şansei să fii fericit din cauza unui accident. Pentru că, la sfârşitul zilei, nu cărţile de tarot sau cristalele sau ceaiurile speciale sunt cele care contează. Nu acolo sălăşluieşte magia. Magia e în fracţiunile de secundă. În micile atingeri, în zâmbetele blânde, în râsetele tăcute. Magia înseamnă să trăieşti în prezent şi să-ţi dai voie să respiri şi să fii fericit. Dragul meu băiat, magia înseamnă să iubeşti.

Mi-am muşcat buza de jos, încercând să mă umplu de toate cuvintele lui, de toate gândurile lui. Voiam să-l cred şi m-am gândit că, într-o mare măsură, am înţeles cu adevărat ce voia să spună. Dar, pe de altă parte, adânc în sufletul meu, m-am simţit vinovat. Jamie merita mai mult. Însuşi faptul că m-am gândit să iubesc pe altcineva atât de repede era o dovadă de egoism.

— Nu ştiu s-o fac. Chiar nu ştiu cum aş putea s-o iubesc pe Lizzie cu adevărat dacă eu nu mi-am luat niciodată rămas-bun de la trecutul meu.

— Te-ntorci să-ţi iei rămas-bun?

— Cred că mă-ntorc să-nvăţ să respir din nou.

Domnul Henson s-a încruntat, dar a zis că înţelege.

— Dacă o să ai vreodată nevoie de un loc în care să-ţi odihneşti oasele şi un prieten la care să apelezi, mă găseşti aici.

— Bine, am zis eu, îmbrăţişându-l. Şi dacă tu o să-ţi vinzi vreodată pravalia vreunui căcănar, să ştii că o să mă-ntorc şi-o să mă lupt pentru ea până la ultima suflare.

— Ne-am înţeles, a chicotit el.

Am deschis uşa, ascultând sunetul clopoţelului de la intrare pentru ultima oară.

— O să ai grijă de ele? De Emma şi de Lizzie?

— O să mă asigur că ceaiul şi ciocolata nu sunt niciodată prea fierbinţi.

După ce ne-am luas rămas-bun, am ieşit din magazin, am sărit în maşină şi am pornit alături de Zeus. Am condus ore întregi. Nu ştiam exact unde mergeam, sau dacă aveam vreo destinaţie, dar să conduc aşa, fără direcţie, mi se părea cel mai bun lucru pe care-l puteam face în acel moment.

* * *

Am oprit maşina în faţa casei. Deşi era trei dimineaţa, la ei în verandă lumina era încă aprinsă. În copilărie, obişnuiam să hălăduiesc mult după ora stingerii; le făcusem viaţa un calvar. Chiar şi aşa, mama ţinea întotdeauna lumina aprinsă în verandă ca să-mi dea de ştire că încă aşteaptă să mă ntorc acasă.

— Tu ce zici, băiete? Zici să intrăm? l-am întrebat pe Zeus, care stătea covrig pe scaunul din dreapta şi dădea din coadă. Bine. Hai să intrăm.

Am păşit pe verandă şi am bătut de cinci ori până să vină cineva să-mi deschidă. Tata şi mama au rămas blocaţi, în

pijamale amândoi, şi s-au holbat la mine ca la o stafie. Mi-am dres glasul şi le-am vorbit:

— Uite ce e, ştiu că am fost un fiu de căcat în ultimul an. Ştiu că am dispărut fără niciun cuvânt. Ştiu că m-am pierdut şi că am rătăcit prin mintea mea încercând să-mi găsesc calea. Ştiu că am zis nişte chestii îngrozitoare înainte să plec, dând vina pe tine pentru ce s-a-ntâmplat. Dar mă…

M-am şters la gură înainte să-mi bag ambele mâini în buzunarele de la jeanşi. Am început să dau cu pantoful în pietrele invizibile de pe drum.

— Mă-ntrebam dacă aş putea să stau aici o vreme. Pentru că sunt în continuare pierdut. Încă mai rătăcesc. Dar nu cred că pot s-o mai ţin aşa de unul singur. Am nevoie de… ăă… Am nevoie de mama şi de tata o vreme, dacă e-n regulă şi pentru voi.

Au ieşit amândoi pe verandă şi m-au îmbrăţişat.

Acasă.

M-au primit acasă.

Capitolul 38
Elizabeth

— Cum adică a plecat? l-am întrebat pe domnul Henson, prinzându-mă cu ambele mâini de barele tejghelei în timp ce el îmi pregătea o ceaşcă de ceai.

Era o după-amiază de vineri. Tocmai o lăsasem pe Emma acasă la bunici, unde urma să rămână peste noapte şi, văzând că n-am mai auzit nimic de la Tristan de câteva zile bune, am cedat şi-am venit să-l caut la prăvălie. Voiam să vorbesc cu el, sau măcar să ştiu că era bine.

— A plecat acum două zile. Îmi pare rău, Liz.

Felul efervescent de a fi al domnului Henson părea să se fi evaporat, ceea ce mă îngrozea.

— Când o să se-ntoarcă?

Tăcere.

Am lăsat mâinile în poală şi am început să bat cu pantoful în podelele de lemn.

— Păi, şi unde-a plecat?

— Nu ştiu, Liz.

Am pufnit în râs, simţind cum pe dinăuntru mă umplu de nervi şi de griji.

— Nu-mi răspunde la telefon, am zis eu.

Bărbia îmi tremura, iar ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— Nu-mi răspunde la telefon, am spus, ridicând din umeri.

— Scumpo, amândoi aţi trecut prin atâtea. Şi ştiu că trebuie să-ţi vină greu…

— Nu. Nu mie. Adică, eu pot să trăiesc cu faptul că nu-mi răspunde la telefon. Pot să trăiesc cu faptul că mă ignoră. Dar am o fetiţă de cinci ani care se întreabă unde sunt Bulă şi Zeus. Se tot întreabă unde au plecat cei doi prieteni ai ei. Mă-ntreabă de ce n-a mai venit Zeus să se joace cu ea sau de ce n-a mai venit Tristan să-i citească înainte să adoarmă. Deci, da, sunt tristă că nu vrea să vorbească cu mine, dar sunt nervoasă de mama focului că a lăsat-o pe Emma cu ochii în soare, fără să-i spună nimic, fără să se gândească o clipă la asta. Sunt foc şi pară că plânge pentru că îi e dor de ei. Şi mi se rupe inima că nici măcar nu pot să-i spun unde e sau dacă se mai întoarce. Zicea că o să lupte pentru noi, dar când a venit momentul să o facă, nici măcar n-a încercat.

Cu glasul înecat, am mai adăugat doar atât:

— Merită mai mult.

A întins mâna şi a lăsat-o pe mâna mea. Am simţit un mic val de linişte calmându-mă pe dinăuntru.

— Toţi meritaţi mai mult decât atât.

— Bine, plec acum. Doar că, dacă primeşti vreun semn de la el...

Cuvintele mele s-au pierdut pe drum. Nu eram sigură dacă voiam ca domnul Henson să-i spună lui Tristan să se-ntoarcă sau să se ducă dracului. Aşa că am ieşit din magazin cu mintea tulbure.

* * *

În seara aia, la zece am fost în pat. Nu dormeam, mă uitam pur şi simplu la tavan pe întuneric. M-am întors pe o parte şi m-am holbat la locul gol de lângă mine. Când m-a sunat Kathy să-mi spună că Emma vroia să vină mai devreme acasă, aş fi minţit să fi spus că nu m-am bucurat.

Când s-a întors, s-a întins în pat lângă mine. Mi-am pus la treabă cea mai bună voce de zombi a mea şi i-am citit câteva pagini din *Charlottes Web,* iar chicotelile ei mi-au amintit de lucrurile cu adevărat importante.

După ce am terminat de citit, eram amândouă pe o parte, faţă în faţă. Am sărutat-o pe vârful nasului, şi ea a făcut la fel.

— Mamă?

— Da?

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, puiule.

— Mamă? a zis încă o dată.

— Da?

— Vocea de zombi a lui Bulă era bună, dar a ta e şi mai bună.

A căscat, apoi a închis ochii. Adormea, iar eu îmi treceam degetele prin pletele ei rebele şi blonde.

— Mamă...? a şoptit ea pentru ultima oară în noaptea aia.

— Da?

— Mi-e dor de Zeus şi de Bulă.

M-am ghemuit lângă ea, adormind şi eu după câteva minute. Nu i-am zis, dar şi mie îmi era dor de ei.

Foarte, foarte mult.

* * *

A doua zi dimineaţă am sărit din pat la auzul unei lopeţi care râcâia trotuarul din faţa casei.

— Tristan... am murmurat eu, aruncând pe mine halatul şi papucii de casă şi grăbindu-mă să ies la el.

Când am deschis însă uşa şi l-am văzut pe Tanner dând zăpada proaspăt căzută de pe trotuarul din faţa casei mele, mi-a fost spulberată şi ultima speranţă.

— Ce faci aici? am întrebat eu, cu braţele încrucişate.

Mi-a zâmbit cu capul în jos şi a ridicat din umeri.

— Am vrut să trec pe-aici să văd ce faceţi tu şi cu Emma, a zis el, oprindu-se din dat zăpada şi proptindu-şi bărbia în coada lopeţii. În plus, sunt destul de sigur că eşti supărată pe mine.

Am pufnit din nas.

Supărată?

Eram mai mult decât supărată – eram neagră de furie.

— N-aveai niciun drept să-i spui lui Tristan despre accident.

Am dat să-l privesc în ochi. Poate că dacă se uita în ochii mei, înţelegea cât de tare m-a rănit. Poate că dacă se uita în ochii mei, înţelegea că a distrus totul între mine şi Tristan. *Nu-ţi pare rău deloc?*

Dar nu a îndrăznit. A lăsat ochii în pământ şi a început să dea cu piciorul în zăpada din jurul ghetelor.

— Am crezut că-i spuseseşi deja.

— Tanner, ştiai că nu i-am spus. Nu ştiu ce-i cu tine în ultimul timp. Faci toate chestiile astea pentru că nu vreau să ies cu tine? Pentru că ţi-a fost ruşine? M-am tot gândit de ce ai face un lucru atât de crud, dar nu am reuşit să-mi dau seama. Pur şi simplu nu înţeleg de ce mi-ai face una ca asta.

S-a şters la gură cu palma, mormăind ceva.

— Poftim? l-am întrebat eu. Zi mai tare.

N-a făcut-o.

Am coborât treptele de pe verandă şi m-am oprit în faţa lui.

— Faci parte din viaţa mea de atâţia ani, Tanner. Ai fost la nunta mea. Eşti naşul fiicei mele. Tu m-ai ţinut în braţe la înmormântarea soţului meu. Aşa că, dacă ai vreun motiv pentru care te porţi ciudat, dacă ai vreun motiv pentru care te-ai băgat între mine şi Tristan, atunci spune-mi. Pentru că, dacă există un motiv adevărat şi legitim pentru care tu crezi că eu n-ar trebui să fiu cu el, poate că o trec peste ceea ce simt. Poate că o să trec peste sentimentul ăsta de scârbă pe care-l simt când mă uit la tine.

— N-ai înţelege, a zis el cu privirea în continuare în pământ.

— Încearcă-mă.

— Dar...

— Tanner!

— La dracu, te iubesc, Elizabeth! a strigat el, uitându-se într-un sfârşit în ochii mei.

Cuvintele lui m-au izbit drept în piept. Mi-a stat inima preţ

de o secundă şi m-am tras un pas înapoi. El a dat drumul la lopată, apoi a dat din mâini a lehamite:

— Te iubesc. Te iubesc de ani de zile. De când te-am văzut prima oară. Mi-am ascuns sentimentele atâta amar de vreme pentru că şi cel mai bun prieten al meu te iubea. Şi pentru că tu îl iubeai. Am stat deoparte fără să spun un cuvânt pentru că ştiam că, dacă era cineva care să merite dragostea ta, acela era Steven. Dar după ce-a murit...

A venit la mine şi mi-a dat după urechi şuviţele rebele de păr, apoi a continuat:

— Nu mi-am propus să te doresc atât de mult de când te-ai întors în oraş. Mi-am îngropat sentimentele undeva adânc. Dar după asta a venit Tristan şi eu am rămas pe dinafară din nou, uitându-mă cum altcineva te face să râzi, cum altcineva te face fericită, cum te iubeşte altcineva. Aşa că, cu fiecare zi care trecea, am devenit tot mai gelos. Cu fiecare zi care trecea voiam să mă doreşti. Voiam să-ţi aud râsetele, îţi voiam zâmbetele, te voiam *pe tine.* Te voiam, Liz. Aşa că am încercat să vă despart. Ştiu că a fost o fază de căcat, şi mai ştiu şi că nu pot acum să-ţi cer să mă ierţi, dar..., a oftat şi şi-a trecut degetele printre ale mele. Te iubesc atât de mult, la naiba, încât nu ştiu dacă inima mea poate să suporte să nu te aibă.

Chiar dacă degetele noastre erau împreunate, în loc de căldura pe care mi-o transmitea mereu Steven, în loc de tandreţea cu care Tristan mă învăluia, n-am simţit decât răceală. Atingerea lui Tanner mă făcea să mă simt mai singură ca niciodată.

— Te-ai băgat între noi intenţionat, am zis eu consternată, trăgându-mi mâna înapoi şi trecându-mi-o prin păr. Te-ai băgat în *viaţa* mea, peste *alegerile* mele, doar pentru că mă *iubeşti*?

— Tristan nu e ce-ţi trebuie ţie.

Am dat din cap:

— Asta nu te priveşte.

— Te-ar fi făcut să suferi. E un monstru, ştiu sigur. Şi uite ce s-a întâmplat la primul semn de furtună, a dispărut. Eu nu te-aş lăsa singură, Liz. Eu aş lupta pentru tine.

— Poate că ar trebui să o faci, totuşi.

A ridicat dintr-o sprânceană:

— Ce să fac? Să lupt pentru tine? Aşa o să fac, îţi promit. Aşa o să fac.

— Nu, am zis eu îndreptându-mă de spate, cu mâinile-n sân. Poate că ar trebui să mă laşi singură.

— Lizzie…

— *Nu,* am zis eu printre dinţi, vocea mea împungându-i urechile. Nu-mi zice aşa. Eşti nebun dacă îţi imaginezi că vreau să am de-a face cu tine. Când iubeşti pe cineva, nu-i faci rău. Când iubeşti cu adevărat pe cineva, îi doreşti fericirea mai mult decât ţi-o doreşti pe a ta. Nu Tristan e monstrul, Tanner. Tu eşti singurul pentru care oamenii ar trebui să-şi facă griji. Eşti bolnav. Delirezi. Acum, lasă-mă singură. Nu mai veni aici. Dacă mă vezi în oraş, uită-te în altă parte. Pentru că nu vreau să am de-a face deloc cu tine.

— Nu crezi ce spui.

Tremura din tot corpul şi era alb ca varul. Am început să urc scările către verandă, ascultându-i în continuare strigătele:

— Nici tu nu crezi ce spui, Liz! Eşti supărată, dar o să ne-mpăcăm noi. O să ne-mpăcăm, nu-i aşa?

Odată intrată în casă, am trântit uşa în urma mea şi m-am lăsat cu spatele pe ea. Inima bătea să-mi sară din piept în timp ce Tanner ţipa mai departe în faţa casei despre cum o să găsim noi o soluţie – despre cum o să facem noi să fie bine.

Dar asta n-avea să se-ntâmple.

Singura soluţie era să nu-i mai văd faţa niciodată.

Capitolul 39
Tristan

Au trecut săptămâni, apoi luni întregi de când lăsasem în urmă Meadows Creek. Îmi petreceam mare parte a timpului în curtea din spate a părinţilor, cioplind lemne şi sculptându-le mai apoi. Făceam chestii cu propriile mele mâini pentru că simţeam că ăsta era ultimul lucru care-mi mai rămăsese.

Când a venit luna mai, încă mă mai gândeam la Elizabeth. Încă îmi mai era dor de Emma. Încă mai învătam să-mi iau ramas-bun de la Jamie. Încă îmi mai doream ca Charlie să se-ntoarcă din morţi. Nu-mi închipuisem că e posibil să rămân singur pe lume de două ori într-un timp atât de scurt.

— Tristan, a zis mama, ieşind pe terasa din spatele casei. Vrei să iei cina cu noi?

— Nu, nu mi-e foame.

— Bine, a zis ea, încruntându-se.

Am lăsat toporul din mână şi capul în jos:

— De fapt, cred c-o să mănânc şi eu.

Entuziasmul ei aproape că mă făcea să zâmbesc. Chiar dacă ştiam că nu-mi era nici pe departe foame, bucuria pe care i-o aduceam în felul ăsta mă făcea să vreau să mă-ndop cu mâncare. Nu-i fusese nici ei uşor după accident. Nici nu-mi puteam închipui cât de tare se învinuise, de câte ori pe zi o muncise gândul că ea fusese la volan, şi eu îi făcusem, la rândul meu, zile fripte.

Aşa că puteam şi eu să m-aşez la masă şi să cinez cu ea şi cu tata.

— Ce faci cu casa din Meadows Creek, te gândeşti s-o vinzi? m-a-ntrebat tata.

— Nu ştiu. Probabil. O să m-apuc de toate săptămâna viitoare, ceva de genul.

— Dacă ai nevoie de ajutor, să-mi spui. Nu ştiu eu multe despre cum se vinde o casă, dar ştiu să folosesc Google mai bine decât majoritatea celor de vârsta mea, a glumit el.

Am râs.

— O să ţin cont de asta.

Când am ridicat privirea, am văzut-o pe mama uitându-se la mine la fel de încruntată cum se uita şi când a venit afară. M-am foit în scaun.

— Cina e minunată, am zis, complimentându-i abilităţile culinare.

— Mersi, a zis ea, la fel de abătută.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu, scărpinându-mă la ceafă.

— Eşti atât de... Ce s-a-ntâmplat cu tine? Pari complet

dărâmat.

— Sunt bine.

— Nu eşti.

Tata şi-a dres glasul şi, înainte să intervină, i-a aruncat mamei o privire serioasă:

— Haide, Mary. E timp.

— Ştiu, ştiu. Ca mamă însă, e cel mai greu de suportat să ştii că copilul tău suferă şi tu nu-i poţi alina durerea.

M-am întins peste masă şi i-am luat mâna.

— Nu sunt bine. Dar ajung eu şi-acolo.

— Promiţi? a-ntrebat ea.

— Promit.

Nu trecusem pe la cimitir de când mă-ntorsesem în oraş. Petrecusem un pic cam prea multe ore în maşină, făcând tot posibilul să îmi dau seama ce trebuia să fac cu viaţa mea. Ce trebuia să fac pentru a merge mai departe. Când am parcat în faţa cimitirului, am simţit un gol în stomac. A fost nevoie de un efort supraomenesc ca să mă dau jos din maşină şi să-ncep să merg.

Nu mai fusesem acolo de la înmormântare. M-am oprit în faţa pietrelor funerare ale lui Jamie şi Charlie şi, punând flori pe mormintele lor, ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Salut, dragii mei. Scuze că nu v-am vizitat. Adevărul e că am tot fugit de voi, pentru că nu ştiam cum să trăiesc fără voi. V-am abandonat şi am plecat să vă caut înlocuitori, dar aşa ceva nici măcar nu există, pentru că n-am putut să-mi închipui că nu vă mai am. N-am putut să-mi închipui că trăiesc într-o lume în care nici unul dintre voi nu mai există. Nu ştiu cum să fac asta. Nu ştiu cum să trăiesc... aşa că spuneţi-mi doar atât, ce să fac. *Vă rog.* Sunt al dracului de pierdut. Nu cred că o să pot trăi fără voi.

Inima a început să-mi bată cu putere. M-am lăsat în genunchi şi-am căzut la pământ, dându-mi voie în sfârşit să sufăr pentru pierderea lui Jamie şi a lui Charlie. Au fost lumea mea. Charlie a fost inima mea, iar Jamie, sufletul meu, iar eu i-am dezamăgit, întorcându-le amândurora spatele şi neţinând doliu aşa cum meritau.

— Vă rog, treziţi-mă. Treziţi-mă. Treziţi-mă şi spuneţi-mi că sunt mai puternic decât cred că sunt. Treziţi-mă şi spuneţi-mi că sufletul meu nu mai are de suferit.

Am rămas cu ei până când soarele a început să apună. Cu genunchii la piept, am rămas aşa, uitându-mă fix la cuvintele

de pe mormintele lor. Dorul de oameni, dorul de cei pe care îi cunoşteai mai bine decât pe tine însuţi te lăsa gol pe dinăuntru. Am încercat să umplu acel gol, dar poate că ar fi trebuit să-l las aşa, o scobitură în inima mea.

Trăiam cu durerea şi amintirile în fiecare zi. În fiecare zi mă gândeam la amândoi; bănuiam că asta era binecuvântarea din spatele unei suferinţe.

— Dacă ar fi să-ţi spun un secret, Jamie, ţi-aş spune că încă o mai iubesc. Ţi-aş spune că Elizabeth e ceva bun şi corect pe lume. Ţi-aş spune că ea e motivul pentru care am început să respir din nou. Deci ce ar trebui să fac? Cum aş putea lăsa-o în urmă ştiind că nu poate fi a mea? Mi-ar plăcea doar...

Mi-am dres glasul, nesigur de ceea ce îmi doream. Răspunsuri la întrebări nerostite, am presupus.

— Mi-ar plăcea doar să ştiu că tu ai fi fost de acord cu asta. Mi-ar plăcea să ştiu că e în regulă să mă îndrăgostesc din nou.

M-am ridicat în picioare şi m-am pregătit să plec. Am trimis două sărutări în aer şi am atins cu degetele ambele pietre funerare.

Înainte să mă-ntorc şi să pornesc spre maşină, o pană mică şi albă a coborât plutind din văzduh şi s-a oprit pe mâna mea. M-am simţit consolat şi am dat din cap:

— O să fiu bine. O să am grijă, am murmurat, ştiind că era un sărut de la cei dragi.

Ştiam că într-o bună zi aveam să fiu bine, pentru că, evident, nu eram singur.

* * *

— La ce te uiţi? m-a întrebat mama într-o după-amiază.

Tocmai mă aşezam la masa din sufragerie pe care tata o făcuse pentru ea cu câţiva ani în urmă, cadou de Crăciun.

Mă uitam la fotografia pe care ne-o făcuse Emma mie şi lui Elizabeth, cu câteva luni în urmă. Cea în care eram înconjuraţi de pene albe. De când am plecat, mă uitam la ea în fiecare zi.

— La nimic.

— Dă să văd şi eu, a zis ea, aşezându-se lângă mine.

I-am dat fotografia.

— Ea e, am auzit-o suspinând.

— Care ea?

— Kevin! a strigat ea, chemându-l pe tata. Kevin! Vino-ncoa!

— Ce e? a-ntrebat el dând buzna în încăpere.

I-a dat fotografia lui tata, iar el a mijit ochii în timp ce mama a început să explice.

— În ziua accidentului. Ea e fata. Eram în sala de aşteptare, distrusă; Jamie şi Charlie intraseră în operaţie. Plângeam şi nu mai ştiam de mine, iar femeia asta a venit la mine şi m-a luat în braţe. A rămas cu mine până la sfârşit şi a avut grijă de mine. Îmi spunea că o să fie bine.

— Ea e? am întrebat-o, arătând către fotografie. Eşti sigură?

A dat din cap că da.

— Nu am nicio îndoială. Ea e. Când Jamie şi Charlie au ieşit din operaţie, nu ştiam ce să fac, la cine să mă duc prima dată... aşa că ea a stat cu Jamie în timp ce eu m-am dus să stau lângă Charlie.

M-a privit confuză, apoi a întrebat:

— De ce ai o poză cu ea?

Am luat-o din faţa lui tata şi m-am uitat la Elizabeth, care zâmbea, încercând să-mi dau seama ce se petrece.

A stat la capul lui Jamie.

— Nu ştiu.

Capitolul 40
Elizabeth

Rămas-bun.

— Nu, am şoptit eu, rămasă în salonul de aşteptare în timp ce un doctor s-a oprit în faţa mea.

— Îmi pare atât de rău. N-a supravieţuit operaţiei. Am făcut tot ce-a fost omeneşte posibil ca să oprim hemoragia, dar n-am reuşit...

Buzele lui se tot mişcau, dar eu nu mai auzeam ce spune. Lumea tocmai îmi fusese confiscată. Picioarele mi-au cedat şi am căzut în cel mai apropiat scaun.

— Nu, am murmurat eu încă o dată, acoperindu-mi faţa cu palmele.

Cum a putut să se ducă atât de repede? Cum a putut să mă lase singură aici?

Steven, nu...

Înainte să intre în operaţie, l-am ţinut de mână. I-am spus că-l iubesc. L-am sărutat pentru ultima oară.

Cum ai putut să te duci?Medicul a plecat după ce mi-a spus cât de rău îi părea, dar mie nu mi-a păsat. Kathy şi Lincoln au apărut câteva clipe mai târziu, iar inimile lor au fost zdrobite laolaltă cu a mea. Am rămas la spital cât am putut de mult, până când Lincoln a zis că trebuia să plecăm, că trebuia să începem să facem pregătirile.

— Vin eu la voi, am zis. Dumnezeule. Emma e la Faye. Credeţi că puteţi să treceţi voi s-o luaţi?

— Unde te duci? m-a întrebat Kathy.

— Eu o să mai rămân puţin aici.

S-a încruntat.

— Scumpo...

— Nu, serios, sunt bine. Vin şi eu imediat. Puteţi doar să... puteţi doar să nu-i spuneţi încă?

Kathy şi Lincoln şi-au dat cuvântul.

Am rămas ore bune în acel salon de aşteptare, neştiind de ce. Părea că toată lumea din salon făcea acelaşi lucru: aştepta un răspuns, aştepta o rugăciune, aştepta un licăr de speranţă.

În colţ era o femeie mai în vârstă care se îneca de atâta plâns, complet singură, şi m-am simţit atrasă de ea. Avea vânătăi pe corp, era zgâriată, de parcă tocmai ar fi trecut printr-o întâmplare nefericită. Şi totuşi, durerea care se citea în ochii ei albaştri mă impresiona cel mai tare. N-ar fi trebuit să intru în lumea aşteptării ei, dar am făcut-o. Am luat-o în braţe, iar ea nu m-a împins la o parte. Am luat-o în braţe şi ne-am

făcut amândouă una cu durerile noastre.

După ceva timp, a venit o asistentă şi a anunţat-o pe femeie că nepotul ei şi nora ei au ieşit amândoi din operaţie, dar că starea lor e critică.

— Puteţi să-i vedeţi. Puteţi să staţi în saloanele lor, dar n-o să vă audă. Vă zic ca să ştiţi. Dar puteţi să-i ţineţi de mână.

— Cum să fac...

Vocea îi tremura. Plângea.

— Cum să fac să aleg la cine mă duc prima dată? Cum să fac... ?

— O să stau eu cu celălalt în locul dumneavoastră, m-am oferit eu. O săâ-i ţin eu de mână.

Mi-a zis să merg la nora ei. Când am intrat în salon, m-a trecut un fior. Săraca femeie era albă ca varul. Parcă era o fantomă. Am tras un scaun lângă patul ei şi i-am luat mâna în mâna mea.

— Bună, i-am şoptit E cam ciudat şi nici măcar nu ştiu ce să spun. Dar; da, eu sunt Elizabeth. Am cunoscut-o pe soacra ta, care îşi face foarte multe griji pentru tine. Aşa că va trebui să lupţi. A zis că soţul tău se întoarce dintr-o călătorie, e îngrijorat de moarte. Aşa că îţi cer să lupţi în continuare. Ştiu că trebuie să fie greu, dar tu luptă.

Am început să plâng uitându-mă la străina al cărei chip îmi părea atât de cunoscut. M-am gândit cât de distrusă aş fi fost dacă n-aş fi apucat măcar să-l ţin pe Steven de mână înainte să moară.

— Soţul tău are nevoie să fii puternică.

M-am aplecat deasupra urechii ei şi i-am şoptit aşa, sperând că cuvintele mele o să găsească cumva drumul spre sufletul ei:

— Trebuie să fim sigure că soţul tău e bine. Trebuie să fim sigure că apucă să te ţină de mână. Trebuie să fim sigure că poate să-ţi spună că te iubeşte. Nu poţi să te dai încă bătută. Continuă. Luptă.

Am simţit cum mă strânge de degete. M-am uitat numaidecât într-acolo.

— Doamnă? am auzit o voce.

M-am întors spre uşă, unde am văzut o asistentă uitându-se la mine.

— Sunteţi ruda pacientului?

— Nu. Eu doar...

— O să vă rog să plecaţi.

Am dat din cap.

Apoi i-am dat drumul la mână.

* * *

— Îmi tot lasă bileţele, am oftat eu, cocoţată pe balansoar cu Faye.

Emma se dădea pe tobogan.

— Din când în când, găsesc lipit pe geam câte un bileţel şi chiar nu ştiu ce să zic despre mesaje. Zice că încă mă iubeşte şi încă mă vrea, după care… nimic. Nu ştiu ce să mai cred.

— Se joacă cu mintea ta şi asta nu e mişto deloc. Pur şi simplu nu-nţeleg de ce ţi-ar face căcaturile astea. Crezi că pur şi simplu e ţăran? Şi-ţi face faze pentru că nu i-ai spus despre accident?

— Nu, am dat eu din cap. N-ar face aşa ceva.

— Au trecut luni de zile, Liz. Şi nu te-a sunat nici măcar o dată. În afară de nişte bileţele în dorul lelii, nici măcar nu te-a căutat. Nu e normal.

— Între mine şi Tristan nimic nu a fost normal.

S-a lăsat în balansoar şi m-a ridicat, apoi, privindu-mă în ochi, a continuat:

— Poate că ar fi timpul să găseşti un alt fel de normalitate. Meriţi o viaţă normală.

N-am zis nimic, dar m-am gândit că poate avea dreptate.

Nu voiam decât ca bileţelele să nu-mi mai dea de-nţeles că s-ar putea întoarce la mine într-o bună zi, atâta tot.

* * *

Am nevoie de timp ca să pun lucrurile în ordine. Mă-ntorc curând. Te iubesc. – TC

* * *

Aşteaptă-mă. – TC

* * *

Toată lumea s-a înşelat în privinţa noastră. Tu doar aşteaptă-mă, te rog. – TC

* * *

— Ai ceva mov pe buze, Sam, am zis eu intrând în cafenea, unde trebuia să-mi încep tura.

A dus repede mâinile la gură şi l-am văzut cum se-nroşeşte. De câteva săptămâni, Matty îl trimitea pe Sam în bucătărie la orele prânzului ca să înveţe să gătească preparatele din meniul cafenelei. Părea atât de fericit că făcea în sfârşit ce-i plăcea şi chiar s-a dovedit a fi incredibil de talentat ca bucătar.

— Mersi, a zis el, luând un braţ întreg de farfurii ca să le ducă în spălător.

Când a deschis uşa să intre, Faye a dat să iasă, şi au dansat un tango ciudat, cine-se-dă-din-calea-cui.

Când m-a văzut Faye, m-a întâmpinat cu urările ei gălăgioase de bun-venit. Am zâmbit cu subînţeles:

— Ce ruj mov şi frumos ţi-ai tras, prietena mea.

A zâmbit.

— Mersi! Ieri mi l-am cumpărat.

— Aş putea să jur că l-am mai văzut undeva.

— N-are cum, a dat ea din cap. Ţi-am zis că aseară mi l-am luat.

— Nu, adică, voiam să zic că l-am mai văzut acum cinci secunde pe buzele lui Sam.

S-a făcut roşie toată şi a început să-şi frământe degetele, apoi a venit la mine în fugă:

— O, Doamne! Căcat! Sam Ciudatul se dă cu acelaşi ruj ca şi mine? Trebuie să-mi găsesc neapărat altă culoare.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Mănânci căcat. Deci, spune-mi.

— Ce să-ţi spun?

— Ce poreclă i-ai dat? Ştii-tu-la-ce.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Doamne, Liz. Avem aproape treizeci de ani. Crezi că am putea să nu ne purtăm ca un copil de cinci ani măcar pentru o zi?

Aerul serios pe care l-a arborat îndreptându-se către tejghea ca să ia un foietaj cu brânză pentru un client m-a făcut să mă-ntreb dacă într-adevăr se maturiza şi ea. Asta până când a strigat la mine din celalalt capăt al încăperii:

— Sam Supradotatul!

Am izbucnit în râs.

— Măi să fie, şi tu care mă abureai de atâtea luni că Sam e un ciudat.

— A, păi e. E complet ciudat. Gen, azi-noapte a făcut chestia asta total ciudată, a început ea să-mi explice, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se la una din mesele libere.

Chiar nu-nţelegeam cum de reuşea să-şi păstreze slujba în felul ăsta.

— Ce-a făcut? am întrebat-o eu, aşezându-mă la rândul meu.

Dacă nu poţi să-i învingi, alătură-te lor.

— Păi, ca preludiu, mă întreabă întotdeauna cum mă simt, ceea ce e pur şi simplu ciudat. E ca şi cum ar vrea să afle lucruri despre mine.

— Fraaate… Da, asta e clar fază de ciudaţi, am ironizat-o eu.

— Exact! Stai să vezi! Aseară a venit el pe la mine şi l-am întrebat în care cameră vrea să ne pocnim. Şi el a zis: „Nu, vreau să te duc undeva drăguţ”. Gen, poftim? Şi după ce am mâncat şi-am băut, m-a condus până la mine pe verandă, unde m-a pupat pe obraz şi mi-a zis că i-ar plăcea să mai ieşim în oraş şi altă dată! Aseară nici măcar n-a încercat să intre în contact cu vaginul meu.

— CE CIUDAT!

— ŞTIU! a zis ea, apoi a tăcut şi a aruncat o privire înspre bucătărie, unde Sam îşi începea numărul cu o tigaie.

Înainte să se-ntoarcă spre mine, pe buze i-a strălucit un zâmbet minuscul.

— Nu e atât de ciudat, mă gândesc.

— Nu, nici eu nu cred că e. Mă bucur atât de mult că a ajuns să lucreze la bucătărie. Ţin minte că mi-a spus cât de tare i-ar plăcea să facă asta.

— Da, plus că tot ce face îi iese super tare.

— Sunt surprinsă că Matty l-a lăsat să gătească.

A ridicat din umeri.

— A cam fost nevoit. L-am şantajat că, dacă nu-i dă o şansă lui Sam, o să trimit videoclipul cu el dansând gol pe Spice Girls tuturor celor care lucrează aici.

— Eşti o persoană îngrozitoare, Faye, am zis eu ridicându-mă din scaun şi întorcându-mă la lucru. Dar eşti o prietenă de-a dreptul minunată.

— E Scorpionul din mine. Te iubesc până când mă calci pe bătătură. După care mă transform în propria ta Satană.

Am râs.

— A, căcat! a strigat Faye, sărind ca arsă din scaun.

M-a luat de umeri şi m-a întors cu spatele la vitrină.

— Bine. Nu intra în panică.

— De ce-aş intra?

— Ei bine, ţii minte când a murit soţul tău şi ai dispărut un an şi dup-aia te-ai întors, dar erai super deprimată şi ai început

să ţi-o tragi cu un căcănar care s-a dovedit a nu fi chiar un căcănar, ci un tip distrus pentru că soţia şi băiatul lui muriseră? Şi dup-aia voi doi aţi început să aveţi un fel de sexlaţie ciudată în care vă prefăceaţi că sunteţi altcineva decât eraţi, „Dar vreau ca tu să fii tu şi eu să fiu eu," şi dup-aia v-aţi îndrăgostit? Şi dup-aia ai aflat că soţul tău a fost implicat în accidentul în care au murit soţia şi băiatul lui, şi dup-aia totul a luat-o razna şi tipul a plecat din oraş, dar din cine ştie ce motiv s-a gândit că era în regulă să-ţi tot lase bileţele care te ameţeau şi mai tare şi te făceau să suferi şi să fii gen, „O, Doamne, parc-aş fi pe stop patru săptămâni pe lună şi nici îngheţată nu mai pot să mănânc pentru că lacrimile mele fierbinţi cad de fiecare dată în cutie şi o topesc." Îţi aminteşti toate astea?

Am clipit încontinuu.

— Da, cred că ştiu la ce te referi. Mulţumesc pentru rezumat.

— Cu plăcere. Ei bine, nu intra în panică – uite care-i treaba. Tipul ăla de care te-ai îndrăgostit a intrat în prăvălia voodoo de peste drum.

M-am întors pe călcâie şi l-am văzut pe Tristan în magazin cu domnul Henson. Inima mi-a urcat în gât cu viteza unei rachete şi-am început să tremur din tot corpul.

Tristan.

— Intri în panică, a zis ea.

— Nu, am dat eu din cap.

— Ba intri în panică, a repetat ea.

— Da, am dat din cap aprobator de data asta, apoi, cu vocea tremurândă, am întrebat: Ce caută aici?

— Cred că ar trebui să te duci şi să afli, a zis Faye. Meriţi un răspuns pentru toate bileţelele alea nenorocite.

Avea dreptate. Trebuia să ştiu. Trebuia să-i dau de cap. Trebuia să merg mai departe renunţând la orice speranţă că avea să se întoarcă după mine la un moment dat – pentru că încă îl aşteptam, în mod clar.

— Matty, Liz îşi ia o pauză pentru masa de prânz, a strigat Faye.

— Dar abia a ajuns! Şi suntem încă la micul dejun! a răspuns el.

— Bine. Îşi ia o pauză pentru micul dejun.

— Nici vorbă. O să lucreze o tură întreagă.

Faye a început să îngâne „Spice Up Your Life" cântecul celor

de la Spice Girls, iar Matty s-a făcut roşu la faţă.

— Stai cât vrei, Liz, a adăugat el.

Capitolul 41
Tristan

M-am înfiinţat în faţa magazinului domnului Henson şi am dat buzna înăuntru. Mă sunase cu o zi în urmă şi păruse foarte mâhnit, spunându-mi că închidea din cauza problemelor cu căcănarul oraşului. Ştiam că Tanner era responsabil pentru asta, şi mai ştiam că domnul Henson era probabil dărâmat. Trebuia să vin să văd cu ce-i puteam fi de folos – în fond, el fusese prima persoană care-mi fusese alături când venisem aici complet pierdut.

Când am intrat în Lucruri Folositoare, am mijit ochii văzându-l pe domnul Henson împachetând obiectele. Toată magia locului dispăruse. Toate rafturile erau goale. Toate lucrurile alea misterioase fuseseră împachetate.

— Ce naiba se petrece? am întrebat eu, îndreptându-mă spre domnul Henson.

— Tanner primeşte în sfârşit ceea ce vrea. Închid prăvălia.

— Poftim? Am crezut că m-ai sunat să vin aici ca să rezolvăm situaţia, am zis eu trecându-mi degetele prin păr. Nu poţi să închizi prăvălia. În sala de consiliu a tranşat asta? Nu poate să facă una ca asta!

— Nu contează, Tristan. L-am vândut deja.

— Cui? Ţi-l iau înapoi. Oricât ar costa. Cui i l-ai vândut?

— Căcănarului.

— Tanner nu poate pune laba pe magazinul ăsta. Nu-l poţi lăsa să câştige.

— Nu vorbeam despre Tanner.

— Atunci despre cine vorbeşti?

S-a întors spre mine şi m-a apucat de mână, punându-mi un set de chei în palmă:

— Ţie.

— Ce?

— E al tău, până la ultimul centimetru, a zis cântat domnul Henson.

— Ce tot spui acolo?

— Ei bine, a zis el, aşezându-se pe o stivă de cutii. Eu mi-am trăit visul. Am văzut magia pe care o poate genera locul ăsta. Acum e timpul să îl dau mai departe cuiva care are nevoie de puţină magie în viaţa lui. Cuiva care are nevoie să viseze puţin.

— Nu-ţi iau magazinul.

— A, dar vezi tu, aici e toată frumuseţea – că-l iei, l-ai luat deja. Am făcut toată hârţogăria. Tot ce trebuie să faci e să semnezi pe ici, pe colo.

— Şi ce vrei să fac eu cu el? l-am întrebat.

— Tu ai un vis, Tristan. Mobila pe care tu şi tatăl tău o lucraţi ar atrage mult mai mulţi oameni aici decât au făcut-o vreodată vechile mele cristale. Nu lăsa pe nimeni niciodată să-ţi spulbere visele, băiete.

S-a ridicat de pe cutii, s-a dus la tejghea, de unde şi-a luat pălăria. Punându-şi-o pe cap, a luat-o spre ieşire.

— Cum rămâne cu tine? Tu ce ai de gând să faci? am întrebat eu, urmărindu-l cum deschide uşa ce dădea în stradă, sunând clopoţelul.

— Ei bine, eu o să-mi găsesc un nou vis, pentru că nu eşti niciodată prea bătrân ca să ai un mic vis, să descoperi un pic de magie. Am auzit nişte zvonuri cum că oraşul ar avea nevoie de ceva reparaţii, iar eu am câţiva dolari care stau degeaba. Vorbim noi mai multe altădată. Acum, te las, a zis el ieşind şi mi-a făcut cu ochiul.

M-am luat după el, am deschis uşa şi m-am uitat în direcţia în care dispăruse.

Am început să mă-ntreb dacă nu cumva aveam vreo halucinaţie ciudată, dar când m-am uitat la cheile pe care le ţineam în palmă, am ştiut că era adevărat.

— Ce cauţi aici?

M-am întors pe călcâie şi am văzut-o pe Elizabeth în spatele meu, cu braţele încrucişate.

— Lizzie, am bălmăjit eu, şocat s-o văd atât de aproape de mine. Bună.

— Bună? s-a răţoit ea la mine, dând năvală în magazin.

Am intrat şi eu după ea.

— Bună?! a ţipat ea. Dispari cu lunile, nu-mi dai nici măcar şansa să-ţi explic ce s-a-ntâmplat, şi dup-aia, din senin, apari în oraş şi tot ce ai de zis e „bună”? Eşti... eşti... ca PULA!

— Lizzie, am zis eu.

Am privit-o cu ochii mijiţi şi m-am tras mai aproape, dar ea s-a tras înapoi.

— Nu. Nu te apropia de mine.

— De ce nu?

— Pentru că atunci când eşti lângă mine nu mai pot gândi limpede, iar acum trebuie să gândesc limpede ca să pot spune ce trebuie să spun, a zis ea.

Apoi s-a oprit din vorbit şi s-a uitat roată-mprejur prin magazin.

— O, Doamne! Unde a dispărut totul? Ce-i cu cutiile astea?

Mi-am muşcat degetul mare şi i-am studiat trăsăturile. Îi

crescuse părul şi i se şi decolorase puţin de la soare. Nu era machiată, dar ochii ei încă aveau puterea să mă vrăjească şi să mă facă să mă îndrăgostesc de ea.

— Ai stat cu ea.

— Ce? a-ntrebat ea sprijinindu-se cu spatele de tejghea.

M-am apropiat de ea şi, punându-mi mâinile pe tejghea, am prins-o între ele.

— Ai stat cu Jamie.

A început să respire tot mai repede. Se uita la buzele mele, iar eu mă uitam la buzele ei.

— Tristan, nu ştiu despre ce vorbeşti.

— În ziua accidentului, mama era singură în salonul de aşteptare pentru că tata şi cu mine ne întorceam de la Detroit. Tu ai văzut-o şi ai stat cu ea.

— Ea era mama ta? m-a întrebat ea, făcând ochii mari.

Am dat din cap că da.

— Şi mi-a zis că, atunci când Jamie şi Charlie au ieşit din operaţie, tu ai stat cu Jamie. Ai ţinut-o de mână.

Buzele mele planau atât de aproape de buzele ei încât simţeam aerul pe care îl expira.

— Ce s-a întâmplat când te-ai dus în camera lui Jamie?

Vocea îi tremura. A clipit de câteva ori înainte să lase puţin capul pe spate şi să se uite în ochii mei:

— M-am aşezat lângă patul ei, am ţinut-o de mână şi i-am spus că nu era singură.

Mă scărpinam pe frunte, sorbindu-i fiecare cuvânt.

— N-a suferit, Tristan. Când a murit, medicii au zis că n-a suferit.

— Mulţumesc, am zis eu.

Trebuia să ştiu asta.

Cu mâna stângă am apucat-o pe după talie şi am tras-o mai aproape.

— Tristan, nu.

— Spune-mi să nu te sărut, am implorat-o eu. Spune-mi să n-o fac.

N-a scos niciun cuvânt, dar trupul ei tremura lipit de al meu. Buzele mele s-au contopit cu ale ei şi am sărutat-o adânc şi apăsat, cerându-i iertare pentru tot ce făcusem, pentru fiecare greşeală pe care o comisesem. După ce gurile noastre s-au despărţit, a continuat să tremure în braţele mele.

— Te iubesc, i-am zis.

— Ba nu. Nu mă iubeşti.

— Ba da.

— M-ai părăsit! a ţipat ea, smucindu-se din îmbrăţişarea mea.

A traversat încăperea, şi-a dus mâinile la gură şi a-ncercat să rămână puternică:

— M-ai părăsit fără să-mi dai şansa să-ţi explic.

— N-am ştiut cum să gestionez tot ce se petrecea. Iisuse, Lizzie! Totul s-a petrecut atât de repede în ultimele luni.

— Nu crezi că ştiu şi eu asta? Trăiam acelaşi coşmar ca şi tine, dar voiam să-ţi explic ce s-a petrecut. Voiam să găsesc o soluţie care să funcţioneze.

— Eu încă mai vreau să găsim o soluţie.

A zâmbit sarcastică.

— De aia ai început să-mi laşi bileţele? Aşa voiai tu să găseşti o soluţie? Pentru că n-ai făcut decât să mă bagi şi mai tare în ceaţă. M-ai făcut şi mai tare să sufăr.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre bileţelele pe care mi le-ai lăsat o dată pe săptămână pe fereastra dormitorului, timp de cinci luni, semnate cu iniţialele tale. Aceleaşi bileţele pe care obişnuiam să ni le scriem unul altuia.

Am mijit ochii.

— Lizzie, eu nu ţi-am lăsat niciun bileţel.

— Încetează cu aburelile.

— Nu, serios. Azi e prima oară când m-am întors în oraş.

M-a privit de parcă nu m-ar mai fi recunoscut.

— Încetează! Pur şi simplu nu vreau să mă mai abureşti, Tristan. Nu vreau să-ţi mai ascult aburelile. Poate că, dacă te-ai fi întors acum două luni, te-aş fi iertat. Sau acum o lună. Dar nu azi. Încetează cu bileţelele şi încetează să te mai joci cu inima mea sau cu inima fiicei mele.

S-a întors pe călcâie şi a ieşit din prăvălie, lăsându-mă cu totul în ceaţă. Când am ieşit după ea, trecuse deja strada şi intra în cafenea.

Întorcându-mă în Lucruri Folositoare, am simţit un gol în stomac. Când a sunat clopoţelul de la uşă, trupul meu s-a arcuit într-acolo instantaneu, în speranţa să o vadă pe Elizabeth. În schimb, m-am întors şi l-am văzut pe Tanner în uşă.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat el panicat.

— Nu acum, Tanner. Chiar n-am chef.

— Nu, nu, nu. N-ai ce căuta aici. N-ai ce căuta înapoi.

A început să se plimbe înainte şi înapoi, scărpinându-se după ceafă.

— O să strici totul. Începea să se-ntoarcă cu faţa spre mine. Începea să revină la gânduri mai bune în ceea ce mă priveşte.

— Poftim?

Expresia feţei lui m-a făcut să simt că mi se-ntoarce stomacul pe dos.

— Ce-ai făcut?

A pufnit.

— Chiar e cumva ridicol. Adică, dispari, o laşi singură cu lunile şi, în secunda în care te întorci, îţi cade din nou la picioare. Futu-i, te sărută de parcă ai fi Făt-Frumos! Ei bine, ce mama dracului, felicitări!

S-a strâmbat şi a dat să plece, dar, în drum spre uşă, a adăugat ca pentru sine:

— Nu trebuia să fie aşa.

Am ieşit după el şi-am trecut strada spre atelierul lui auto.

— I-ai lăsat cumva bileţele lui Elizabeth?

— Poftim? Mă scuzi, numai tu aveai voie să faci asta?

— Le-ai semnat cu iniţialele mele.

— Fii serios, Sherlock, doar nu-ţi imaginezi că eşti singurul ale cărui iniţiale sunt T şi C, a zis el îndreptându-se spre una dintre maşini, deschizând capota şi apucându-se să meşterească la ea.

— Dar ai ştiut că ea o să creadă că sunt de la mine. De unde ştiai că ne lăsam unul altuia bileţele?

— Relaxează-te, nu e ca şi când am instalat camere ca să vă spionez, a zis el, ridicând apoi capul de sub capotă şi rânjind provocator.

Am sărit la el, l-am apucat de cămaşă şi l-am trântit de maşină:

— Auzi, tu eşti psihopat sau ce mama dracului ai?!

— Eu ce am?! a strigat el. *Eu* ce am?! Eu am câştigat când am dat cu banul! a zis printre dinţi. Şi el mi-a luat-o! Eu am zis cap, el a zis pajură, şi a ieşit cap! Dar el a crezut că pur şi simplu poate să mi-o sufle şi s-o facă să-l iubească. Ne-a dat vieţile peste cap. Ea era a mea. Şi el m-a luat de prost ani şi ani la rând. Cerându-mi să fiu cavalerul lui de onoare. Rugându-mă să fiu naşul copilului lor. Ani şi ani în care m-au făcut pe faţă. Elizabeth ar fi trebuit să fie a mea. Aşa că l-am rezolvat.

— Poftim? am întrebat eu, dându-i drumul la cămaşă.

Zâmbea în continuare şi se uita la mine cu o privire de om nebun.

— Ce ai rezolvat?

— A zis că-i face fiţe maşina. M-a rugat să mă uit un pic sub capotă pentru că plănuia să plece cu Emma într-o excursie a doua zi. Am ştiut că era un semn – a venit cu maşina la mine în ziua aia pentru că voia să o fac.

— Să faci ce?

— Să-i tai cablul de frână. Mi-o înapoia pe Elizabeth. Pentru că eu câştigasem când am dat cu banul. Şi totul a mers ca la carte, doar că atunci când a ieşit cu maşina pe autostradă era singur. Emma rămăsese acasă, era bolnavă.

Nu reuşeam să-nţeleg ce zicea. Nu-mi venea să cred ce spunea.

— Ai încercat să-i omori? Tu i-ai aranjat frânele?

— EU AM CÂŞTIGAT CÂND AM DAT CU BANUL! a urlat el, ca şi când asta ar fi fost o explicaţie valabilă.

— Eşti nebun.

A pufnit din nou.

— Eu sunt nebun? Tu eşti îndrăgostit de o femeie al cărei soţ ţi-a omorât soţia şi băiatul!

— Nu el i-a omorât. Tu i-ai omorât. Tu mi-ai omorât soţia şi băiatul!

— Nu. Steven era la volan. El conducea. Eu n-am umblat decât sub capotă.

L-am izbit de maşină de nenumărate ori.

— Ăsta nu e un joc, Tanner. La mijloc sunt vieţile oamenilor şi tu te joci cu ele!

— Viaţa e un joc, Tristan. Şi te sfătuiesc să te retragi. Pentru că am câştigat-o. A venit timpul să-mi ridic premiul, şi ultimul lucru de care am nevoie e să-mi stea cineva în cale.

— Eşti bolnav, am zis eu, dându-i drumul şi îndepărtându-mă. Şi dacă te apropii de Elizabeth te omor cu mâna mea.

Tanner a râs din nou.

— Fii serios, amice. Mă omori cu mâna ta? Când vine vorba de omorât, sunt destul de sigur că ai de recuperat trei puncte. Patru, dacă-l punem şi pe cel de diseară.

— Ce?

— Hai, doar nu crezi c-o pot avea pe Elizabeth dacă vine la pachet cu o fetiţă care să-i amintească mereu de soţul ei mort, nu-i aşa?

— Dacă te atingi de Emma, l-am avertizat eu, pe punctul de

a-l pocni drept în faţă.

— Ce? Ce-o să faci? O să mă omori?

Nici măcar nu ţin minte când l-am pocnit.

Dar ţin minte că a căzut la podea.

* * *

— Lizzie! am strigat eu, intrând în cafenea. Trebuie să vorbim.

Abia dacă s-a uitat la mine, tratându-mă cu răceală.

— Tristan, lucrez. Şi sunt destul de sigură că am vorbit suficient.

Am prins-o de antebraţ şi am tras-o uşor spre mine:

— Lizzie, vorbesc serios.

— Dă-i drumul, a zis Faye, venind hotărâtă spre noi. În clipa asta!

— Faye, nu înţelegi. Lizzie, a fost Tanner. A fost mâna lui Tanner peste tot. El a stat în spatele bileţelelor, a accidentului, din vina lui s-au întâmplat toate.

— Ce tot spui acolo? a-ntrebat Elizabeth confuză.

— Îţi explic mai târziu. Acum trebuie să-mi spui unde e Emma. E în pericol, Lizzie.

— Ce?

Faye a suspinat.

— Ce i-ai făcut lui Tanner? a-ntrebat ea, uitându-se de partea cealaltă a străzii.

Cu el vorbeau doi ofiţeri de poliţie, iar Tanner arăta cu degetul înspre mine. *Futu-i!*

— E nebun. A zis că o să-i facă rău Emmei.

Elizabeth tremura, copleşită de spaimă.

— De ce ar zice aşa ceva? Ştiu că Tanner are gărgăunii lui, dar niciodată nu ar...

Au întrerupt-o poliţiştii, care au intrat în cafenea:

— Tristan Cole, eşti arestat pentru violenţă asupra lui Tanner Chase.

— Poftim? a suspinat Elizabeth adânc. Ce se petrece? a adăugat ea confuză, trecându-şi mâinile prin păr.

Poliţiştii au continuat, punându-mi cătuşele:

— Se pare că tipul ăsta a fost surprins de camerele de supraveghere din atelierul auto al lui Tanner Chase în timp ce îl ataca.

Apoi, către mine:

— Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic. Orice veţi spune poate şi va fi folosit împotriva dumneavoastră într-o curte de

judecată. Aveţi dreptul să vorbiţi cu un avocat. Dacă nu vă permiteţi un avocat, vă va fi pus unul la dispoziţie pe cheltuiala guvernului.

M-au tras afară după ei, iar Elizabeth a venit în fugă după noi.

— Aşteptaţi, e o neînţelegere. Tristan, spune-le. Spune-le că fac o greşeală, m-a implorat ea.

— Lizzie. Tu vezi de Emma. Bine? Asigură-te că e OK, atâta tot.

Speram din tot sufletul că mă va crede. Speram din tot sufletul c-o s-o găsească pe Emma teafără.

* * *

— Trei ore las şi eu prăvălia pe mâna ta şi te găsesc după gratii, a glumit domnul Henson.

— Ce faci aici? l-am întrebat eu, confuz.

A ridicat dintr-o sprânceană în timp ce un poliţist mi-a descuiat uşa:

— Cred că îţi plătesc cauţiunea.

— De unde-ai ştiut că sunt aici?

— A! Am dat în cărţi, a râs el când a văzut că mijesc ochii. Tristan, suntem în cel mai bârfitor oraş din câte există. Am auzit oamenii vorbind despre asta. Unde mai pui că, a zis el în timp ce am cotit împreună pe coridor, mi-a şoptit păsărica asta.

Elizabeth s-a ridicat de pe unul din scaunele din faţă şi a venit în fugă la mine.

— Tristan, ce se petrece?

— Emma e în siguranţă?

A dat din cap că da:

— E cu bunicii ei.

— Le-ai spus ce se petrece?

— Nu încă, i-am rugat doar să stea cu ochii pe ea. Sinceră să fiu, nici eu nu ştiu încă ce se petrece, Tristan.

— Tanner a făcut asta, Lizzie. E numai vina lui. El ţi-a lăsat bileţelele în ultimele cinci luni, nu eu. El e cel care a provocat accidentul cu maşina lui Steven. Mi-a spus că el a făcut-o, Lizzie. Trebuie să mă crezi. Lui i se pare că toate astea sunt un fel de joc bolnav şi sunt sigur că n-o să se oprească până când n-o să pună mâna pe premiu.

— Care e premiul?

— Tu eşti.

A înghiţit în sec.

— Ce ne facem? Cum dovedim că el a fost în spatele faptelor?

— Nu ştiu. Nu ştiu care e următorul pas, dar trebuie să vorbim cu Sam şi să trimitem câţiva poliţişti la tine acasă.

— Ce? De ce?

— Tanner a zis ceva de nişte camere. Cred că a plantat câteva pe la tine prin casă.

Au început să-i tremure mâinile.

— E-n regulă, am luat-o eu în braţe. O scoatem noi la capăt. O să fie bine.

Capitolul 42

Elizabeth

Alături de Sam şi de tatăl său a venit o echipă de poliţişti şi împreună au căutat prin toată casa după camere.

Au găsit opt bucăţi, plus încă una, care fusese plantată la mine în Jeep.

O să mi se facă rău.

Erau aceleaşi camere minuscule despre care Sam îmi spusese când venise să-mi schimbe încuietorile în casă.

— Nu-mi vine să cred. La dracu', Elizabeth, îmi pare atât de rău, a zis Sam, scărpinându-se în cap. Tanner a fost singurul om din oraş care a cumpărat de la noi modelul ăsta nou de camere video.

— Câte i-aţi vândut?

Sam a înghiţit în sec.

— Opt.

— Cum a făcut asta? Cum a putut să strecoare camerele înăuntru? Ne-a supravegheat în tot timpul ăsta? am întrebat poliţiştii, care strângeau camerele.

— E greu de spus de când face asta, dar o să aflăm. O să îi luăm amprentele şi o să vedem ce descoperim. O să-i dăm de capăt, doamnă.

După ce-a plecat toată lumea, Tristan m-a luat în braţe.

— Ar trebui să ne ducem după Emma. Ar trebui să fii alături de ea.

Am dat din cap.

— Da, aşa ar trebui.

Tristan m-a apucat de bărbie şi mi-a ridicat capul, astfel încât să-l privesc în ochi.

— O scoatem noi la capăt, Lizzie. Îţi promit.

Până la Kathy şi Lincoln, n-am făcut altceva decât să mă rog s-o scoatem într-adevăr la capăt.

* * *

— Liz, ce cauţi aici? m-a-ntrebat Lincoln, deschizând uşa.

Tristan m-a aşteptat în maşină.

— Ştiu că Emma trebuia să rămână peste noapte, dar chiar m-aş simţi mult mai bine dacă ar dormi cu mine acasă în seara asta.

Lincoln a ridicat dintr-o sprânceană în timp ce Kathy s-a apropiat şi m-a salutat.

— Liz, ce se petrece?

— Am venit s-o iau pe Emma, atâta tot, am zâmbit eu. O să vă explic totul mai încolo, promit.

— Dar tocmai a luat-o Tanner. A zis că ai o problemă cu

maşina şi că l-ai rugat pe el să vină şi s-o ducă acasă.

O, Doamne!

M-am întors către Tristan. Îngrijorarea din ochii mei trebuie să fi fost limpede ca lumina zilei pentru că a dus mâna la gură când m-a văzut că vin în fugă spre maşină.

— A luat-o Tanner.

— Sună la 911, a strigat el.

Am sărit în maşină şi am demarat în trombă. Poliţiştii erau şi ei pe drum, aveau să ne aştepte în faţa casei.

Nu mai puteam să-mi controlez corpul. Mintea mi-o luase şi ea razna şi abia dacă mai puteam vedea de lacrimi. Simţeam că sunt tot mai ameţită cu fiecare secundă care trecea. O să leşin. O să-mi pierd cunoştinţa. O să...

— Lizzie, a zis Tristan ferm, luându-mă de mână. Lizzie! Uită-te la mine. Acum! a ordonat el.

Am continuat să bocesc, incapabilă să mă opresc, şi m-am întors spre el.

— Trebuie să respiri de dragul meu. Bine? Trebuie să respiri.

Am tras adânc aer în piept.

Dar nu eram sigură că l-am şi scos afară.

* * *

— Va puteţi gândi la vreun loc în care ar fi putut-o duce? m-a întrebat un ofiţer de poliţie.

— Nu. Nu.

Partenerul lui stătea lângă el şi lua notiţe. Întregul proces se desfăşura lent şi nu reuşeam să înţeleg de ce stăteau acolo şi pierdeau vremea când ar fi putut foarte bine s-o caute.

— Îmi pare rău, când o să începeţi s-o căutaţi?

Tristan sunase deja pe toată lumea. Se asigurase că sunt toţi la curent cu tot ce se-ntâmplase, aşa că n-a mai durat mult până când Faye, Sam, Kathy şi Lincoln erau cu toţii în camera de zi; mama şi Mike erau la rândul lor pe drum.

— Doamnă, ştiu că sunteţi îngrijorată, dar trebuie să trecem printr-un întreg proces atunci când e anunţată dispariţia unui copil. O să avem nevoie de cele mai recente fotografii pe care le aveţi cu ea şi de mai multe informaţii în ceea ce o priveşte – culoarea părului, culoarea ochilor. Ar fi putut avea motive pentru care să fi fugit de acasă?

— Tu-ţi baţi joc de mine? am pufnit eu.

Nu-mi venea să cred că vorbele alea chiar îi ieşiseră pe gură.

— Tocmai am găsit camere video ascunse la mine în casă şi tu ai tupeul să mă întrebi dacă fiica mea ar fi putut avea

motive să fugă?

— A fost răpită?

— Tanner Chase mi-a luat copilaşul, aşa că mai bine v-aţi face dracului treaba şi aţi găsi-o! am ţipat la ei.

Nu voiam să arunc totul în cârca ofiţerilor, dar nu aveam pe cine altcineva să dau vina.

Mă simţeam atât de neajutorată. Am făcut asta cu mâna mea. E vina mea. Copilaşul meu ar putea fi rănit, sau mai rău...

— Lizzie, e-n regulă. O s-o găsim, mi-a şoptit Tristan la ureche. E-n regulă.

Dar n-am găsit-o în noaptea aia. Căutarea a continuat şi, chiar dacă am luat la mână cu toţii fiecare centimentru de oraş, fiecare centimetru de pădure, tot n-am găsit nimic. Absolut nimic. Au venit şi mama şi Mike, dar nici ei nu s-au priceput să zică mai mult decât atât:

— O s-o găsească.

Îmi doream ca vorbele lor să mă aline mai mult, dar n-o făceau. Toată lumea părea la fel de îngrozită ca şi mine.

Le-am spus tuturor să meargă acasă, dar m-au refuzat toţi şi au adormit în camera de zi. Când, într-un final, am ajuns şi eu în dormitor, Tristan a fost acolo şi m-a cuprins.

— Îmi pare atât de rău, Lizzie.

— E doar un copil... De ce i-ar face rău? Ea e lumea mea.

M-a ţinut aşa încă câteva minute, până când am auzit o bătaie în geam. Când ne-am întors, am văzut un bileţel.

Atât de multe cărţi în atelierul ăsta! Mă-ntreb, oare ce-ar vrea Emma să citească? – TC

— O, Doamne, am bâiguit eu.

— Trebuie să sunăm la poliţie, a zis Tristan, întinzându-se după telefon.

M-am uitat pe fereastră şi l-am văzut pe Bubba pe jos.

— Nu, Tristan. Nu putem.

Am deschis fereastra şi am ieşit afară.

— Doar noi, a zis.

Tristan a venit duă mine şi a ridicat animăluţul de pluş, pe care era lipit un alt bilet:

Bibliotecile şi atelierele sunt un amestec ciudat. După mine, atelierele sunt mai potrivite pentru maşini. – TC

— E la tine în atelier, i-am zis lui Tristan, care mi-a blocat calea cu mâna, refuzând să mă lase să merg eu prima.

— Rămâi în spatele meu, mi-a ordonat el în timp ce ne-ndreptam spre curtea lui din spate.

— Ce erou eşti tu, Tristan, a râs Tanner, uitându-se la noi.

Până să vină mai aproape şi să păşească în lumina atelierului, corpul lui părea doar o umbră.

— Cum ai tu grijă de Elizabeth.

— Tanner, ce se petrece? l-am întrebat eu, confuză şi îngrozită.

— Ai auzit? mi-a şoptit Tristan.

M-am oprit să ascult, iar din atelier am auzit motorul pornit al unei maşini.

— Emma e înăuntru, nu-i aşa? l-am întrebat pe Tanner.

— Întotdeauna ai fost deşteaptă. De aia te-am iubit. A dracului de rea, dar deşteaptă.

— Trebuie s-o laşi să iasă, Tanner. Gazele de eşapament or să-i facă rău. Ar putea să moară din cauza lor.

— De ce l-ai ales pe el? a-ntrebat Tanner, sprijinindu-se de masa pe care era fixat fierăstrăul circular al lui Tristan. Pur şi simplu, nu înţeleg.

— Nu l-am ales pe Tristan, Tanner. S-a-ntâmplat pur şi simplu.

Tristan s-a apropiat de atelier, dar Tanner a protestat:

— Nu, nu, nu. Stai pe loc, Casanova. Sau o să trag.

A dus mâna la spate, de unde a scos o armă. O, *Doamne!*

— Ce vrei de la noi? am ţipat eu.

M-am uitat spre atelier, unde maşina era în continuare pornită. *Copilaşul meu...*

— Tanner, las-o să iasă, te rog.

— Nu te voiam decât pe tine, a zis el, fluturând arma în aer. Din prima zi. Dar a venit Steven şi-a pus el mâna pe tine. Eu te-am văzut primul, dar lui nu i-a păsat. Eu am câştigat când am dat cu banul, dar lui tot nu i-a păsat. Am stat aici şi te-am aşteptat, şi din senin a apărut tipul ăsta şi mi te-a furat!

Tanner şi-a şters lacrimile cu mâinile, era o epavă.

— De ce nu m-ai ales pe mine, Liz? De ce nu te-ai întors la mine? De ce n-ai avut niciodată ochi pentru mine?

— Tanner, am zis eu, înaintând precaută către el. Dar am ochi pentru tine.

A dat din cap:

— Nu. Ţi-e frică, atâta tot. Nu sunt prost, Liz. Nu sunt prost.

M-am uitat în continuare în ochii lui speriaţi şi am mers mai departe. Am făcut tot posibilul ca să-mi ascund frica, să n-o las să pună stăpânire pe mine. Am făcut tot posibilul ca să par că sunt calmă.

— Nu mi-e frică de tine, Tanner Michael Chase. Nu mi-e.

M-am apropiat şi mai tare şi, când i-am mângâiat obrazul, pupilele i s-au dilatat şi a început să gâfâie.

— Am ochi pentru tine, i-am zis, la care el a închis ochii şi şi-a frecat obrazul de mâna mea.

— Iisuse, Liz. Eşti tot ce mi-am dorit vreodată.

Mi-am apropiat gura de gura lui şi i-am simţit respiraţia fierbinte.

— Sunt a ta. Sunt a ta. Putem fugi împreună, am zis, punându-mi mâinile pe pieptul lui. Putem s-o luăm de la-nceput.

— Doar noi doi? a şoptit el.

— Doar noi doi, am zis eu, lipindu-mi fruntea de fruntea lui.

Cu mâna liberă m-a luat pe după talie, iar atingea lui m-a înfiorat. Mi-a ridicat bluza şi, cu degetele, mi-a atins pielea.

— Dumnezeule. Întotdeauna mi-am dorit să fac asta, a oftat el, respirând aproape de gâtul meu, sărutându-l uşor.

M-au trecut fiori reci prin tot corpul. A scos limba din gură şi m-a atins, lingându-mă încet.

Am auzit uşile atelierului deschizându-se în spatele nostru, iar Tanner a făcut ochii mari:

— Căţea ce eşti! a strigat el printre dinţi, trădat de apropierea mea fizică.

M-a trântit la pământ şi a ridicat arma, gata să-l împuşte pe Tristan, dar acesta apucase să dispară în atelier. S-a luat după el, dar l-am prins de picior, trăgându-l şi pe el la pământ.

Arma i-a căzut din mână, rămânând undeva între noi. Am sărit amândoi şi am început să ne luptăm pentru ea. Trăgeam amândoi de ea, iar Tanner m-a izbit cu cotul în ochi:

— Dă-i drumul, Liz! a ţipat el, dar nu i-am dat drumul.

Nu puteam. Tristan trebuia s-o scoată pe Emma în siguranţă. Trebuia să-mi salveze fiica.

— Te-mpuşc, Liz, jur pe ce-am mai sfânt! Te iubesc al dracului de mult, dar o s-o fac. Dă-i drumul. Te rog! s-a tânguit el.

— Tanner, nu face asta! l-am implorat, simţind cum îmi aluneca mâna de pe pistol. Te rog, am zis şi-mi doream din tot sufletul să punem punct acestui coşmar.

— Te-am iubit, a şoptit el cu lacrimi în ochi. Te-am iubit.

Am auzit mai întâi de toate un foc de armă. Ne-am luptat în continuare. Al doilea foc. Apoi, în stomac, o senzaţie de arsură, care m-a făcut să simt cum voma îmi urcă de-a lungul

gâtlejului. Aveam ochii larg deschişi, îngrozită de tot sângele ăla – eu eram cea care sângera? Muream?

— Lizzie! a ţipat Tristan, ieşind în fugă din atelier cu Emma în braţe.

M-am întors spre el, eram în stare de şoc, plină de sânge, dar nu era sângele meu. Tanner zăcea sub mine nemişcat. Din el sărea sângele. *O, Doamne!*

— L-am omorât. L-am omorât, am ţipat eu, tremurând incontrolabil.

În acel punct, toţi cei care rămăseseră la mine peste noapte ieşiseră deja în curtea din spate. Mi s-a părut că aud ţipete, strigăte. O voce a zis să sune cineva la 911. Am simţit o mână pe umăr, rugându-mă să mă ridic. Emma nu respiră, a zis altcineva. O altă voce i-a spus lui Tristan să continue procedurile de resuscitare. Simţeam că se învârte totul cu mine. Toată lumea se mişca în jurul meu cu încetinitorul. Luminile roşii, albe şi albastre din faţa casei noastre mă ardeau până în adâncul sufletului. Un echipaj a luat-o în primire pe Emma. Mama urla. Faye plângea. Cineva m-a strigat pe nume. În jur era plin de sânge, îl omorâsem.

— Lizzie! m-a strigat Tristan, trezindu-mă la realitate. Lizzie, puiule. S-a lăsat în genunchi şi mi-a luat faţa în palme.

Lacrimile mele curgeau în mâinile lui. Mi-a zâmbit amar:

— Puiule, eşti în stare de şoc. Te-a împuşcat? Eşti rănită?

— Nu, l-am omorât eu, am şoptit, întorcând capul să mă uit la Tanner, dar Tristan nu mi-a permis.

— Puiule, nu. Nu. Nu tu l-ai împuşcat. Trebuie doar să stai cu mine, bine? Lizzie. Trebuie să laşi arma jos.

M-am uitat la mâinile mele pline de sânge, care strângeau arma ca-ntr-o menghină.

— O, Doamne, am murmurat, lăsând arma să-mi cadă.

Tristan m-a ridicat repede în braţe, despărţindu-mă de corpul inert de sub mine. Capul mi-a căzut pe umărul lui, de unde i-am urmărit pe poliţişti şi pe paramedici venind în fugă înspre Tanner.

— Unde i Emma? l-am întrebat, întorcând capul în stânga şi-n dreapta. Unde-i Emma?!

— E în drum spre spital, mi-a explicat Tristan.

— Trebuie să plec, am zis, dându-mă jos din braţele lui.

Picioarele îmi tremurau atât de tare încât aproape că m-am prăbuşit.

— Trebuie să mă asigur că e bine.

— Lizzie, a zis, scuturându-mă de umeri. Trebuie să te concentrezi o clipă. Ochii îţi ies din orbite, inima îţi bate nebuneşte, iar de respirât, respiri haotic. Trebuie să aştepţi paramedicii să se uite şi la tine.

Buzele lui au continuat să se mişte. Am mijit ochii încercând să înţeleg ce zice, dar nu auzeam decât nişte mormăieli.

Am simţit că rămân fără vlagă. Ochii mi s-au dat peste cap. Totul s-a făcut negru în jurul meu.

* * *

— EMMA! am strigat, deschizând ochii şi ridicându-mă.

Ceva m-a săgetat prin tot corpul şi m-am lăsat jos înapoi. M-am uitat de jur împrejur la încăperea în care eram: aparate, dulapuri şi tot felul de obiecte spitaliceşti.

— Bine ai revenit printre noi, dragă, a zis mama, aşezată pe un scaun lângă patul meu.

Am mijit ochii la ea, confuză încă, simţindu-mi capul greu. S-a aplecat deasupra mea şi mi-a pieptănat părul cu degetele:

— E-n regulă, Liz. Totul o să fie bine.

— Ce s-a-ntâmplat? Unde e Emma?

— Cu Emma stă Tristan.

— E bine? am întrebat-o, încercând să mă ridic, dar durerea m-a săgetat din nou într-o parte, Iisuse!

— Calmează-te, mi-a zis mama. Un glonţ te-a nimerit şi pe tine. Emma e bine, aşteptăm să se trezească. E conectată la o mască de oxigen ca să respire mai uşor, dar e-n regulă.

— Tristan e cu ea? am întrebat eu.

Mama a dat din cap că da. M-am uitat în jos la propriul meu corp şi am început să-mi amintesc ce se întâmplase. Partea stângă mi-era toată bandajată. Eram plină de sânge – în parte al meu, în parte al lui...

— Tanner... Ce e cu Tanner?

Mama s-a încruntat, apoi a dat din cap:

— N-a supravieţuit.

Am întors capul în cealaltă parte şi m-am uitat pe geam. Nu ştiam – mă simţeam eliberată sau eram şi mai confuză?

— Poţi să vezi ce face Emma? am întrebat-o eu.

M-a sărutat pe frunte şi mi-a spus că se-ntoarce imediat. Speram să nu se grăbească, totuşi. Simţeam nevoia să fiu singură.

Capitolul 43
Tristan

Am stat la căpătâiul Emmei. Era o fetiţă care trecuse prin mai multe decât ar trebui să treacă vreodată un copil de cinci ani. Plămânii ei micuţi lucrau din greu în timp ce se chinuia să inspire şi să expire. Pieptul i se ridica, apoi cobora. Tuburile de oxigen care îi intrau în nări îmi aminteau de nişte lucruri oribile. Aparatele care bipăiau în jurul ei îmi aminteau de ultima zi în care l-am ţinut pe Charlie de mână.

— Ea nu e Charlie, mi-am zis în sinea mea, făcând tot posibilul să nu compar cele două situaţii.

Medicii ziceau că Emma avea să se facă bine, că s-ar putea să mai dureze un pic până se va trezi, dar atâta tot. Chiar şi aşa, eu nu puteam să nu-mi fac griji şi să nu-mi amintesc de mai vechile răni ale sufletului meu. I-am luat mânuţa în mâna mea şi m-am tras mai aproape de patul ei. I-am şoptit:

— Salut, Barabulă. O să te faci bine. Nu vreau să-ţi spun decât că o să-ţi revii, pentru că o cunosc bine pe mama ta şi ştiu că o mare parte din forţa ei sălăşluieşte în tine. Aşa că luptă în continuare, bine? Tu luptă şi luptă, după care o să vreau să deschizi ochii. Vreau să revii printre noi, Barabulă. Vreau să deschizi ochii, am implorat-o eu, sărutându-i mâna uşor.

Aparatele din jur au început să bipăie tot mai repede şi mai repede. Am simţit că mi se pune un nod în gât.

— Să vină cineva! Ajutor! am strigat eu şi două asistente au venit în grabă să vadă ce se-ntâmplă.

M-am ridicat şi m-am tras înapoi. Nu poate să se-ntâmple din nou. Nu poate să se-ntâmple...

Am întors capul, am dus mâna la gură şi am zis o rugăciune. Nu eram deloc genul care să spună rugăciuni, dar am încercat s-o fac, în caz că Dumnezeu era la post în acel moment.

— Bulă, a zis o voce de copil.

Întorcându-mă pe călcâie, am dat fuga înapoi la patul Emmei. Ochii ei albaştri erau deschişi, dar părea atât de confuză, atât de pierdută. I-am luat mâna în mâna mea şi m-am întors către asistente.

Mi-au zâmbit.

— E bine, a zis una dintre ele.

— E bine? am întrebat-o eu.

Au dat amândouă din cap că da.

E bine.

— Iisuse, Barabulă. M-ai speriat, am zis eu, sărutând-o pe frunte.

A mijit ochii, a lăsat capul uşor într-o parte şi m-a întrebat:
— Te-ai întors?
Am ţinut-o şi mai strâns de mână.
— Da, m-am întors.
A deschis gura să zică ceva, dar respira greu şi a început să tuşească.
— Nu te grăbi. Respiră adânc.
A făcut aşa cum i-am zis şi a lăsat din nou capul pe pernă, cu pleoapele grele de oboseală.
— Am crezut că tu şi cu Zeus aţi plecat pentru totdeauna, la fel ca tati.
Adormea la loc. Vorbele ei îmi rupeau sufletul.
— Sunt aici, prietena mea.
— Bulă? a şoptit ea, cu ochii aproape închişi.
— Da, Barabulă?
— Să nu ne părăseşti din nou, te rog.
Mi-am şters ochii şi am clipit de câteva ori.
— Nu-ţi face griji. Nu mai plec nicăieri.
— Şi nici Zeus?
— Nici Zeus.
— Promiţi? a căscat ea, adormind până să apuce să mai audă răspunsul meu.
Chiar şi aşa, i-am răspuns, şoptindu-i încet în visele ei:
— Promit.
— Tristan.
M-am întors. Hannah stătea în spatele meu.
— Abia s-a trezit, i-am zis eu ridicându-mă. E foarte obosită, dar e bine şi îşi revine.
A răsuflat uşurată. A dus ambele mâini în dreptul inimii şi a exclamat
— Slavă Domnului! S-a trezit şi Liz, e-n cealaltă cameră, şi m-a rugat să vin să văd ce face.
— S-a trezit? am întrebat eu, luând-o spre uşă s-o văd pe Elizabeth, după care m-am oprit, uitându-mă înapoi la Emma.
— Rămân eu cu ea. N-o s-o las singură.

* * *

— Te-ai trezit, am zis eu, holbându-mă la Elizabeth, care se uita pe fereastră.
S-a întors şi mi-a zâmbit timid.
— E bine Emma?
— Da.
M-am apropiat de pat şi m-am aşezat lângă ea.

— Îşi revine. A rămas cu ea mama ta. Tu cum te simţi? am întrebat-o eu, luând-o de mână.

S-a uitat la degetele noastre.

— Se pare că am fost împuşcată.

— M-ai speriat de mama focului, Lizzie.

Şi-a retras mâna. A răsuflat scurt şi a închis ochii.

— Nu ştiu cum să fac faţă situaţiei ăsteia. Nu vreau decât să mă duc acasă cu fetiţa mea.

M-am scărpinat după ceafă, privind-o atent pe Liz. Bandajul cu care era înfăşurată. Corpul plin de sânge. Fruntea ei încruntată. Voiam s-o fac să se simtă mai bine, voiam s-o fac să se simtă mai puţin singură, dar nu ştiam cum.

— Poţi să afli când putem pleca?

Am dat din cap că da.

— Sigur.

M-am ridicat şi am dat să ies, dar în uşă m-am oprit şi i-am spus:

— Te iubesc, Lizzie.

A ridicat din umeri şi s-a uitat în altă parte:

— N-ai cum să mă iubeşti pentru că tocmai am fost împuşcată, Tristan. Ar fi trebuit să mă iubeşti înainte.

* **

Emma a fost externată înaintea lui Elizabeth, aşa că a stat cu Hannah. Eu am rămas lângă Elizabeth până când a fost în stare să meargă acasă. Când a venit vremea să plece, n-a refuzat oferta mea de a o duce cu maşina, dar nici n-a scos vreun cuvânt tot drumul.

— Uite, dă-mi voie să te ajut, am zis eu, coborând din maşină şi ducându-mă pe partea cealaltă să o ajut să se dea jos.

— Mă descurc, a şoptit ea, refuzându-mi ajutorul. Mă descurc.

Am urmat-o până în casă, unde mi-a spus că pot să plec, dar n-am făcut-o. Hannah şi Emma dormeau împreună în pătuţul fetiţei.

— Tristan, chiar poţi să pleci. Mă descurc, sunt bine.

M-am întrebat de câte ori trebuie să repete cuvintele acelea ca să-şi dea seama că spunea de fapt o minciună.

— O să mă duc să fac un duş şi dup-aia mă bag în pat.

A luat-o spre baie şi, prinzându-se de uşă, a tras adânc aer în piept. Mi s-a părut c-o să se prăbuşească, aşa că m-am grăbit s-o prind. S-a tras deoparte.

— N-am nevoie de tine, Tristan. Mă descurc şi fără tine, a zis

cu răceală în glas, însă în tonul ei se simţea mai degrabă frică. N-am nevoie decât de puiul meu, atâta tot. Ne descurcăm. Mă descurc. Sunt bine, a adăugat ea vorbind încet şi ţinându-se de tricoul meu să nu cadă. Sunt... Sunt...

A început să plângă, iar eu am luat-o în braţe şi am strâns-o la piept. Lacrimile ei îmi curgeau pe tricou.

— M-ai lăsat singură.

— Îmi pare rău, puiule, am oftat eu.

Nu ştiam ce să zic, pentru că într-adevăr le lăsasem singure pe ea şi pe Emma. Am fugit atunci când lucrurile s-au înrăutăţit. N-am ştiut cum să gestionez faptul că o iubeam, pentru că dacă o iubeam însemna că într-o zi aş fi putut să o pierd, iar ăsta era cel mai rău lucru din lume, să pierzi oameni dragi.

— M-am speriat. M-am înfuriat. Am greşit. Dar vreau să mă asculţi cu atenţie: Nu mai plec nicăieri. Sunt aici. Sunt aici şi aici o să rămân.

S-a tras înapoi, şi-a şters nasul cu mâna, apoi a râs niţel, încercând să se oprească din plâns.

— Scuze. Trebuie să fac un duş.

— O să fiu aici când ieşi.

Ochii ei frumoşi şi căprui s-au uitat într-ai mei. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet slab.

— Bine.

A închis uşa la baie. Am auzit duşul curgând şi m-am sprijinit cu spatele de uşă, aşteptând-o să iasă.

— Sunt bine, sunt bine, a continuat ea să-şi spună, cu glas tremurător.

A început să plângă din nou. Am pus mâna pe clanţă şi am deschis uşa. Stătea în cadă şi plângea, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Apa îi spăla sângele uscat din păr. Fără să stau pe gânduri, am intrat în cadă alături de ea şi am luat-o în braţe.

— Tanner nu mai e, aşa-i? m-a întrebat ea, tremurând lipită de mine.

— Da.

— Emma e bine?

— Da.

— Eu sunt bine? a-ntrebat ea cu voce tare.

— Da, Lizzie. Şi tu eşti bine.

Am rămas cu ea toată noaptea. Nu m-am băgat în pat alături de ea, m-am aşezat pe scaunul ei de birou, lăsându-i spaţiul de

care avea nevoie. Dar în acelaşi timp am lăsat-o să-nţeleagă că n-avea să mai fie niciodată singură.

Capitolul 44
Elizabeth

M-a trezit zgomotul maşinii de tuns iarba, care venea dinspre curtea din spate. Soarele se pregătea să răsară – n-avea niciun sens să se apuce cineva să tundă iarba atât de devreme. Am ieşit în veranda din spatele casei şi l-am văzut pe Tristan, care tundea iarba în jurul locului în care se-ntâmplase povestea cu Tanner. Am dus mâna la inimă şi-am coborât scările, simţind cum iarba plină de rouă îmi udă degetele de la picioare.

— Ce faci? l-am întrebat.

S-a întors spre mine şi a oprit maşina de tuns iarba.

— Nu voiam să mai vezi asta când ieşi în curte. Nu voiam să mai ai de-a face cu ce s-a-ntâmplat.

A băgat mâna în buzunar şi a scos de acolo o monedă.

— Tanner şi-a pierdut moneda… Adică, ai văzut-o vreodată? m-a-ntrebat, aruncând-o spre mine.

— Are aceeaşi faţă pe ambele părţi. Pică mereu cap, am zis eu, puţin şocată. Nici măcar n-a câştigat cu adevărat când au dat cu banul?

— Nici măcar. Nu-mi vine să cred că nu m-am prins mai repede. Nu-mi vine să cred că aproape a fost în stare să-i facă rău Emmei… Ar fi trebuit să-mi dau seama că punea ceva la cale. Ar fi trebuit să-mi dau seama…

El e lumea mea.

Voiam să întorc totul pe toate părţile. Plecarea lui. Întoarcerea lui. Voiam să mă pot îndoi că va fi vreodată al meu, dar inima mea i-a spus creierului să tacă din gură. Inima mi-a spus să-mi dau voie să simt, să trăiesc clipa, pentru că tot ce avem este aici şi acum, şi până şi asta ne poate fi luat, într-un singur moment. Trebuia să mă bucur din tot sufletul de bărbatul din faţa mea.

— Te iubesc, i-am şoptit, iar ochii lui albaştri mi-au zâmbit în cel mai trist mod cu putinţă în timp ce-şi îndesa mâinile în buzunare.

— Nu merit asta.

M-am apropiat de el, mi-am prins degetele în jurul gâtului său şi l-am tras spre buzele mele. El m-a cuprins pe după talie, iar eu am tresărit de durerea care mă săgetase prin tot corpul.

— Eşti bine? m-a întrebat.

Am chicotit.

— M-a durut şi mai tare.

Mi-am lipit buzele de ale lui, simţindu-i respiraţia, aerul care intra şi ieşea din gura lui. Eu îi inhalam respiraţia, iar el îmi

respira răsuflarea. Soarele dimineţii răsărea în spatele nostru, luminând iarba cu nişte raze după care tânjeam amândoi.

— Te iubesc, i-am şoptit încă o dată.

Şi-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Lizzie... Trebuie să-ţi dovedesc că n-o să te părăsesc din nou. Trebuie să-ţi dovedesc că sunt destul de bun pentru tine şi pentru Emma.

— Taci, Tristan.

— Poftim?

— Ţi-am zis să taci. I-ai salvat viaţa fiicei mele. Mi-ai salvat mie viaţa. Eşti suficient de bun. Eşti viaţa noastră.

— O să vă iubesc toată viaţa pe amândouă, Lizzie. Îţi promit că, atâta cât o să trăiesc, o să-ţi dovedesc cât de mult te iubesc.

Mi-am frecat faţa de barba lui deasă şi, cu degetele, i-am atins buza de jos.

— Tristan?

— Da?

— Mă săruţi?

— Da.

Şi m-a sărutat.

* * *

Emma şi cu mine am ieşit pe verandă a doua zi dimineaţă, unde am băut ceaiul şi cacaua cu lapte pe care ni le-a adus domnul Henson. Când a văzut o maşină oprind în dreptul casei noastre şi pe şoferul ei dându-se jos şi deschizând portiera din spate, Emma a ţipat de bucurie.

— Zeus! Te-ai întors! a zis ea, zâmbind cu gura până la urechi.

Zeus a dat din coadă şi, la fel de entuziasmat, a doborât-o pe Emma la pământ, bucurându-se de revedere.

Am ieşit în întâmpinarea celor doi bătrânei care tocmai coborâseră din maşină şi am simţit cum mă umplu toată de bucurie:

— Îmi pare rău, am zis eu, dând din cap înspre Emma şi Zeus. Se pare că sunt prieteni vechi.

Înainte să apuc să zic şi altceva, femeia m-a îmbrăţişat strâns.

— Mulţumesc, a şoptit ea. Mulţumesc.

Când mi-a dat drumul, i-am zâmbit. Femeia era mama lui Tristan.

— Are ochii tăi. Ţin minte, când l-am văzut prima dată, am

simţit că are ceva ce mi-era familiar. Asta era. Are ochii tăi.

— Nu cred că am făcut cunoştinţă cum se cuvine, eu sunt Mary, iar el e Kevin, soţul meu.

— Mă bucur atât de mult să vă cunosc pe amândoi. Eu sunt Elizabeth, iar ea e fiica mea, Emma.

— E frumoasă, a zis Kevin. Seamănă cu tine.

— Chiar? am zis eu neîncrezătoare. Eu cred că seamănă cu tatăl ei.

— Crede-mă, scumpo. E copia ta miniaturală. Hai să intrăm. Tristan zicea că i-ai renovat casa şi mi-ar plăcea să îmi arăţi ce şi cum, mi-a făcut Mary cu ochiul.

Am intrat în casă urmaţi îndeaproape de Emma şi Zeus.

— Şi, ţi-a zis Tristan despre magazinul lui? Cum i l-a lăsat domnul Henson?

— Am auzit, da. Mi se pare minunat. Tristan e incredibil de talentat. Cred că o să se descurce foarte bine, am zâmbit eu şi, întorcându-mă către Kevin, am adăugat: Am înţeles că o să lucraţi împreună?

— Ăsta e planul, a zis el. Şi mie mi se pare minunat. Un nou început pentru toată lumea.

Le-am arătat noua casă a lui Tristan şi îmbunătăţirile făcute, iar Mary mi-a zis că ar trebui să mă gândesc serios să mă apuc din nou de design interior. Pentru prima oară după un timp îndelungat, m-am gândit serios să-mi reiau activitatea. Nu mă mai speria atât de tare ca înainte. Ideea de a o lua de la început mă însufleţea. Îmi puneam toate speranţele în viitor şi eram gata să o fac pe fiica mea să fie mândră de mine.

Capitolul 45
Elizabeth

— Şi, acum sunteţi... împreună, gen? m-a întrebat Faye într-o noapte.

Eram în parc, ne dădeam în balansoar. Emma se fugărea cu un alt copil, dându-se pe tobogane şi în leagăne. Trecuseră câteva luni de la incidentul cu Tanner. Încă de atunci, Tristan preluase prăvălia domnului Henson şi o transformase în propriul său vis.

— Nu ştiu. Adică, ne e bine, dar nu ştiu ce înseamnă asta. Nici nu cred că trebuie să ştiu exact ce înseamnă. Ştiu doar că e bine să-l am lângă mine.

Faye s-a încruntat:

— Nu, a zis ea, sărind din balansoar şi lăsându-mă să mă trântesc cu fundul de pământ.

— Au! am zis eu, frecându-mă la poponeţ. Ai fi putut să-mi zici şi mie că mă laşi în aer.

— Şi unde-ar mai fi fost distracţia? s-a hlizit ea. Acum, hai să mergem.

— Unde?

— La magazinul lui Tristan. Minciuna asta, „Nu ştiu cum suntem, dar mie mi-e bine aşa," pe care mi-o tot bagi, e enervantă, şi o să mergem să-i cerem nişte răspunsuri. Haide, Emma! a strigat ea înspre tobogane.

Emma a venit în fugă.

— Plecăm acasă, mamă? m-a-ntrebat ea.

— Nu. Ne ducem la Pulă, a zis Faye.

— La Bulă voiai să zici? a-ntrebat Emma.

Faye a râs.

— Da, asta voiam să zic.

Au luat-o în jos pe stradă, iar eu le-am urmat.

— Poate ar trebui să mergem în altă zi. A fost stresat cu magazinul, lucrează cot la cot cu taică-său ca să termine totul până la marea deschidere de săptămâna viitoare. Nu cred c-ar trebui să ne mai ducem şi noi pe capul lui.

Dar păreau să nici nu m-asculte, mergând vioi mai departe. Când am ajuns la magazin, toate luminile erau stinse.

— Vezi? Nici măcar nu-i aici.

Faye şi-a dat ochii peste cap.

— Pun pariu că a adormit pe undeva.

A pus mâna pe clanţă – era descuiat – şi a deschis uşa larg.

— Faye! am strigat eu în şoaptă la ea.

Emma s-a luat după ea şi a intrat înăuntru. Am urmat-o repejor, închizând uşa în urma mea.

— N-ar trebui să fim aici.

— Ei bine, poate că eu n-ar trebui, a fost ea de acord, aprinzând becurile şi iluminând mii de pene albe împrăştiate prin încăpere. Dar tu cu siguranţă ar trebui.

A venit lângă mine şi m-a sărutat pe frunte.

— Meriţi să fii fericită, Liz, mi-a zis, apoi s-a întors şi a ieşit din magazin, lăsându-ne pe mine şi pe Emma blocate.

— Vezi toate penele astea, mamă?! a zis Emma entuziasmată.

Am făcut câţiva paşi prin încăpere, atingând capodoperele din lemn ale lui Tristan, care erau acoperite cu pene albe.

— Da, puiule. Le văd.

— Sunt îndrăgostit de tine, a zis o voce adâncă, făcându-mă să mă-ntorc pe călcâie.

În uşa de la intrare stătea Tristan, îmbrăcat într-un costum negru, cu părul pieptănat lins pe spate. Inima mi-a stat în loc, sărind câteva bătăi, care nici nu păreau atât de importante pentru moment.

— Şi eu sunt îndrăgostită de tine, am răspuns.

— Nici una din voi n-aţi văzut încă nicio piesă de-ale mele, nu-i aşa? a întrebat el, intrând în cameră şi uitându-se la sculpturile din lemn pe care el şi tatăl lui le lucraseră.

— Nu. E incredibil. Tu eşti incredibil. Magazinul ăsta o să fie grozav.

— Nu ştiu, a zis el, urcându-se cu fundul pe o masă de toaletă.

Pe mânerele sertarelor erau sculptate cuvinte, iar de-a lungul sertarelor, diferite fraze din cărţi pentru copii. Era uluitor.

— Tata a dat înapoi, nu mai deschidem magazinul împreună.

— Poftim? am întrebat eu confuză. De ce? Credeam că ăsta era visul vostru.

A ridicat din umeri.

— A zis că tocmai ce şi-a regăsit fiul şi că nu vrea să-l piardă intrând într-o afacere cu el. Adică, într-un fel îl înţeleg, dar nu cred că pot face asta de unul singur. Trebuie să-mi găsesc un nou partener.

— Şi cum se caută unul? De unde începi? am întrebat eu, aşezându-mă lângă el în timp ce Emma alerga prin încăpere şi culegea pene albe.

— Nu ştiu. Trebuie să fie persoana potrivită. Cineva inteligent. Care înţelege designul interior cât de cât, pentru că

eu nu ştiu decât să vând piese de mobilier din lemn, dar cred că magazinul ar merge mai bine dacă am avea şi obiecte pentru casă şi grădină, ştii?

Am simţit că-mi iau foc obrajii.

— Ştii cumva pe cineva care să aibă legătură cu designul interior? Trebuie să angajez în curând pe cineva.

Am zâmbit larg.

— Cred că ştiu pe cineva.

Şi-a trecut uşor degetul peste buza mea de jos, apoi a sărit de pe măsuţa de toaletă şi a venit în faţa mea, postându-se între picioarele mele.

— Am făcut o grămadă de greşeli în viaţă şi probabil voi mai face şi de acum înainte. Am dat-o în bară. Am dat-o în bară în privinţa relaţiei noastre. Ştiu că n-o să poţi să mă ierţi niciodată în întregime pentru ce ţi-am făcut, pentru felul în care am plecat, şi nici nu mă aştept să o faci. Dar n-o să renunţ niciodată. N-o să mă opresc să-ncerc să repar ceea ce am stricat. Pe noi. Te iubesc, Lizzie, şi dacă îmi acorzi şansa asta, o să-mi petrec tot restul zilelor dovedindu-ţi că sunt în întregime al tău. Cu tot ce am mai bun şi mai rău.

— Tristan, am şoptit eu.

Am început să plâng, iar el m-a luat în braţe.

— Mi-ai lipsit atât de mult, am zis eu, lăsându-mi capul pe pieptul lui.

A deschis sertarul din stânga mea; întăuntru era o cutiuţă neagră. A ridicat-o şi, deschizând-o, mi-a fost dat să văd un inel superb, sculptat în lemn, cu un diamant mare în mijloc.

— Mărită-te cu mine.

— Eu..., am început să zic şi m-am uitat la Emma. Eu am şi bagaj. Venim la pachet, Tristan. Nu aştept de la tine să fii parte din viaţa Emmei, dar odată cu mine vine şi ea.

A deschis şi sertarul din dreapta mea, în care era o cutie neagra mai mică. Am simţit că mă topesc acolo, pe loc. A deschis-o, iar în ea am văzut un inel identic, doar că mai mic.

— O iubesc, Lizzie. O ador şi nu o consider o povară. Emma e un lux. O să am grijă de ea tot restul vieţii mele şi o să fie o onoare. Pentru că te iubesc. Îţi iubesc inima, îţi iubesc sufletul, te iubesc, Elizabeth, şi n-o să încetez niciodată să te iubesc, şi nici pe fetiţa ta cea frumoasă.

S-a dus la Emma, a luat-o în braţe şi a aşezat-o pe măsuţă lângă mine.

— Emma şi Elizabeth, vreţi să vă căsătoriţi cu mine? ne-a

întrebat el, ţinând cele două cutiuţe deschise spre noi.

Rămăsesem fără cuvinte, incapabilă să mai articulez. Puiul meu scump m-a înghiontit însă cu un zâmbet cât China pe buze – la fel zâmbeam probabil şi eu.

— Mamă, zi da! mi-a spus ea.

Am făcut întocmai cum a zis ea.

— Da, Tristan. Da, da şi da.

A zâmbit.

— Şi tu, Emma? Vrei să te căsătoreşti cu mine?

A ridicat mâinile şi a strigat cel mai tare da pe care-l auzisem vreodată. Tristan ne-a pus inelele pe degete, iar câteva secunde mai târziu prăvălia a început să se umple cu prieteni apropiaţi şi rude. Emma a fugit în întâmpinarea lui Zeus, spunându-i câinelui ei credincios că de acum înainte suntem o familie.

Toată lumea s-a bucurat şi ne-a felicitat, urându-ne ani mulţi împreună, iar eu am simţit că visul meu se transformase cumva în noua mea realitate.

Tristan m-a tras spre el, atingându-mi buzele cu buzele lui într-un sărut pe care-l aşteptasem de secole. A întârziat aşa, cu buzele lipite de ale mele, savurând fiecare părticică din ele, iar eu l-am sărutat înapoi, promiţându-i în sinea mea că o să-l iubesc pentru totdeauna. Frunţile noastre s-au întâlnit, iar eu, uitându-mă în jos la inelul de pe deget, am oftat.

— Asta înseamnă că vrei să mă angajezi?

M-a strâns tare în braţe şi m-a sărutat apăsat, umplându-mă de fericire şi speranţă, de toată dragostea sa.

— Da.

Epilog
Tristan

Cinci ani mai târziu

I-am găsit pe toţi trei dormind sub masa de lemn din sufragerie pe care Emma mă ajutase s-o construiesc. Transformaseră masa în fortăreaţă, aşa cum făceau în fiecare sâmbătă seara în care ne uitam la filme şi campam în propria noastră casa. Emma zicea că e prea mare ca să se mai prostească, dar când frăţiorul ei, Colin, o ruga să se joace cu el, nu putea să-l refuze.

Colin era chipeş. Băiatul lu' mama. Râdea ca ea, plângea ca ea şi iubea tot ca ea. De fiecare dată când mă săruta pe frunte, ştiam că sunt cel mai norocos bărbat de pe pământ.

M-am ghemuit sub masă lângă soţia mea frumoasă şi mi-am lipit buzele de burta ei care creştea tot mai mare. În câteva săptămâni, o să aducem pe lume încă un miracol. O să adăugăm încă o frumuseţe familiei noastre.

O bucată bună de timp n-am făcut decât să mă uit la Lizzie, Emma şi Colin. Zeus s-a băgat şi el sub masă, făcându-se covrig sub braţul Emmei. Cum de primisem o a doua şansă de la viaţă? Cum de ajunsesem să fiu atât de fericit? Ţin minte că am murit. Ţin minte cum stăteam în camera de aşteptare a spitalului când a venit medicul şi mi-a spus că Charlie a murit Murisem şi eu în aceeaşi zi. Viaţa a încetat să mai existe, iar eu am încetat să mai respir.

După care a venit Elizabeth şi m-a resuscitat. Mi-a umplut plămânii cu aerul ei vital, făcând umbrele negre să se transforme în lumină. O lumină atât de strălucitoare încât am început încet să cred ca vom trai fericiţi, m fiecare zi, pana la adanci bătrâneţi, rara suferinţele trecutului, fără frica zilei de mâine. În acel moment, am încetat să mai trăiesc în trecut. Şi nici după viitor n-am tânjit în schimb, am ales să îmbrăţişez clipa. Am ales să mă bucur de ziua de azi.

În unele zile era în continuare greu. În altele, cel mai uşor cu putinţă. Ne iubeam într-un fel care aducea şi mai multă dragoste. În zilele luminoase, eram aproape unul de celălalt. În zilele întunecate, eram şi mai aproape.

M-am întins lângă Elizabeth, luând-o în braţe, iar ea s-a tras şi mai aproape de mine. A deschis mari ochii ei căprui, iar zâmbetul ei dulce i-a luminat buzele.

— Eşti bine? a întrebat în şoaptă.

I-am sărutat lobul urechii şi am dat din cap că da.

— Sunt bine.

A închis ochii şi a expirat, iar eu am simţit aerul cald pe buzele mele. Cu fiecare răsuflare, am inspirat aerul expirat de ea. O primeam, ştiind că e a mea. Pentru totdeauna şi mereu, indiferent de ce avea să ne aducă viitorul. Aşteptam s-o văd în fiecare zi. În fiecare zi, o iubeam tot mai mult. Închizând ochii, cu mâinile ei pe pieptul meu, am înţeles că viaţa n-a fost niciodată cu adevărat distrusă; erau zile în care se alegea cu vânătăi, atâta tot, dar vânătăile se vindecau cu timpul. Timpul a făcut posibilă reîntregirea mea.

Copiii mei erau prietenii mei cei mai buni. Toţi. Charlie, Emma, Colin şi îngerul nenumit care se odihnea în pântecul frumoasei mele soţii. Toţi erau atât de deştepţi, atât de amuzanţi şi atât de iubiţi. Ştiam că n-avea niciun sens, dar uneori când mă uitam în ochii Emmei, aproape că îl puteam vedea pe Charlie zâmbindu-mi, spunându-mi despre el şi Jamie că sunt bine.

Apoi era Elizabeth.

Femeia frumoasă care m-a iubit atunci când eu nu meritam să fiu iubit. Atingerea ei m-a vindecat, dragostea ei m-a salvat. Ea însemna pentru mine mai mult decât puteam spune în cuvinte.

Era comoara mea.

O preţuiam pentru tot ce era ea, şi în egală măsură pentru ce nu era. O preţuiam în bătaia soarelui şi o preţuiam în răcoarea umbrelor. O preţuiam strigând în gura mare şi o preţuiam în şoaptă. O preţuiam atunci când ne certam, ca şi atunci când era linişte şi pace.

Îmi era clar cât de mult conta ea pentru mine şi de ce-mi doream să-mi fie mereu aproape.

Era pur şi simplu aerul pe care-l respiram.

Eram pe punctul de-a adormi sub acea masă de lemn, cu copiii şi mama lor ghemuindu-se lângă mine. Mi-am lipit buzele de buzele soţiei mele şi am sărutat-o uşor.

— Te iubesc, i-am şoptit.

A zâmbit în vis.

Pentru că ştia deja.

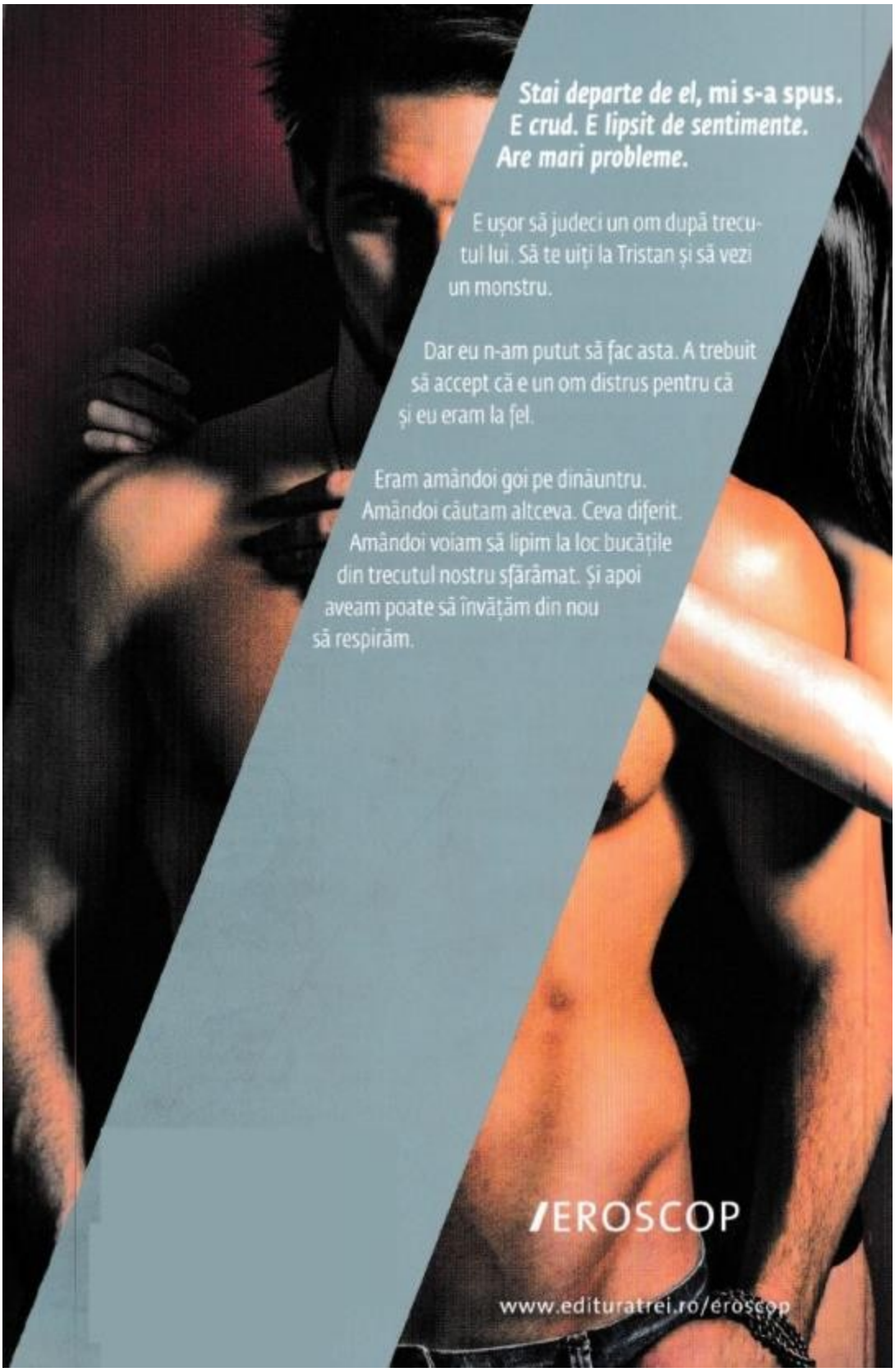
Stai departe de el, mi s-a spus.
E crud. E lipsit de sentimente.
Are mari probleme.
E ușor să judeci un om după trecutul lui. Să te uiți la Tristan și să vezi un monstru.
Dar eu n-am putut să fac asta. A trebuit să accept că e un om distrus pentru că și eu eram la fel.
Eram amândoi goi pe dinăuntru. Amândoi căutam altceva. Ceva diferit. Amândoi voiam să lipim la loc bucățile din trecutul nostru sfărâmat. Și apoi aveam poate să învățăm din nou să respirăm.
EROSCOP
www.edituratrei.ro/eroscop